

qualitate vocis: maxime cum significaret in sexata. Sicut lapis: petra: saxum: aliquid nomen in suis generibus representat. Nam lapis quasi ledens pedem dicitur: et in hoc imitatur mare qui est fortior quam femina in ledendo: et ideo sunt masculina. Petra autem dicitur quasi pedibus trita: et sic ostendit pati: et ob hoc est feminina. Saxum dicitur fuit a sauciendo. id est firmando: quia propter magnitudinem suam est firmum: ita quod non mouetur. Et in hoc differt a masculino et feminino sexu: et sic est neutrum. Propter hanc eandem similitudinem sunt multa nomina feminina. Quia secundum quod quaedam habent rationem spirituum quos in se continent. Salus autem propter delectationem fuit ut femina. Morbus autem propter lesionem: ut masculus: et ita potest sagaciter de similibus iudicari. Ea vero que non pertinent ad rem sexatam: nec ut sexata sunt genera neutra. Vnde dicitur non tamen de sexatis: sed etiam in sexatis: quia multe sunt species animalium que carent sexu: eo quod nascuntur de putrefactione vel frictione: ideo sunt neutra. Sicut sal: sicut dicitur neutrum. Quod tamen ad rem: sed repugnat qualitas vocis neutrorum desinentium in al. quia neutra desinentia in al. producit penultimam: et terminat ablatiuum in i. quorum neutrum facit hoc nomen sal. imo cor. penultimam: et terminat ablatiuum in e. sicut masculina desinentia in al. Et sic qualitas vocis tali adiuncta rationi cogit hoc nomen sal esse tamen masculinum. Non enim qualitas vocis sufficit: nec voluntas alicui nisi ratione nature vel rei tali generi sit adiuncta. Quibus datur genus a comparatione accidentis ad substantiam: ut hic et hec et hoc felix. Ut ergo casus a quo genus imponitur breuiter colligamus. dicimus quod genus quibus accidit habitu respectu ad unum sexum per se: ut vir et mulier. quibus ad utrumque ut homo. Quibus ad mutationem generis naturalis ut lapis: et petra. quibus ad rem in sexatam: ut scanum. quibus ad imitationem in sexate rei: ut animal: pecus: macipium: et scortum. Nas scortum ratione nature peccat: et ideo nihil nascitur ab eo. Vnde non fuit feminini generis: sed neutri. quibus habet respectum ad qualitatem vocis ratione tamen adiuncta: ut hic sal. quibus ad comparationem accidentis: ut albus ba. bu. Epichenum autem et dubium diuersas prout habent causas.

Questio de genere nouum.

Queritur etiam cur nullum nomen genere declinationis sit masculinum. propter dies et merides: sed omnia sunt feminina. nisi expes quod est omnis generis. et caret obligis. Ad hoc dico quod ideo nomina genere declinationis sunt magis feminina. quia qualitas vocis illius declinationis quaedam nomen feminini sexus importat propter diuisionem quam facit in genitum et dativum: quia genitum et dativum illius declinationis desinit in ei diuisas syllabas: ac diuisio feminini sexus uenit propter fecunditatem. Expes autem non potuit ab aliquo habere: quia oporteret quod ablatiuum suum desineret in e. et in i. quum sit omnis generis. quod in ista declinatione esse non potuit. Sicut oporteret quod ablatiuum desineret in e. cor. ut contingit in omnibus his que sunt omnis generis. ut felici vel felice: sed ablatiuum genere declinationis non potest desinere in e. cor. g. et c. De dies autem in feri dicemus. Questio.

Queri etiam potest de illo verbo quod dicitur in principio. Sicut. Sicut nomina principaliora sunt duo que solus nouit ratione nature: masculinum et femininum. Sicut enim dicuntur a generatione proprie que nature prout: que sunt masculinum et femininum. Igitur non nouit epichenum et hoc falsum est: quia sine dubio reperitur in aliquo animali. Ite si nouit illa. ergo sola natura ignorat neutrum genus. ergo aliquid est ignotum nature: quod tamen est notum homini. Sed probo quod neutrum genus sit notum nature: quia sicut natura nouit res sexatas: ita et in sexatas. g. sicut illa duo pertinent ad res sexatas: ita neutrum pertinet ad res in sexatas. g. sicut ratio nature nouit illa duo ita nouit et neutrum. non g. nouit illa sola. Ad hoc dico quod dicitur. hic appellauit nomen quaedam forma seruatiua species. scilicet sexus quod potest videri ex eo quod ipse restrinxit hoc verbum generare tamen ad masculinum et femininum: quia hec sola sexum habet: quum generatio sit omnium rerum in veritate que fiunt ex aliquo parente cuius est creati: quia creati est ex nihilo aliquid fieri ut in animalibus contingit. Ratio ergo nature. id est sexualis proprie

tas ignorat epichenum: quia si aliquid animal habeat utrumque sexum: ut lepus: non tamen est hoc de ratione nature: imo est quaedam irregularitas. Et ideo dicitur natura ignorare hoc genus. Neutrum autem si nouit sit apud illam naturam que generaliter est in rebus creatis: ignotum tamen est apud illam que est in rebus sexatis: de quo ibi dicitur. Prout. intendit. Ite restringitur natura in legibus ad illam que est in animalibus tamen habentibus vim generandi et concipiendi: ubi dicitur. Jus nature est quod natura omnia animalia docuit. id est forma quaedam naturaliter animalibus impressa. Hoc est modo potest natura restringi superius in verbo dicitur. ad illam que est in animalibus tamen: et sic cessat obiectio. Et nota quod generare potest tractum est a genere quod genus a generatione: quia prius oportet ret genus esse in animali quod ipsius generet. Sed dicitur. ibi cam voluit per effectum probare: quum dicitur. Genus dicitur a generatione: quod non intelligitur tanquam a sua causa sed tanquam ab effectu. A genere enim prout effectus generationis. Causatiue autem et ratione effectus genus dicitur a genos quod est natura: et inde genesis. id est generatio.

De neutro genere.

Circa neutrum genus queritur an sit pura negatio an aliquid ponat: Si est pura negatio: igitur non est dispositio entis: g. neutrum genus nihil est. Si g. ponat aliquid. g. abstracta negatione aliquid dispositio relinquitur: queratur g. que sit illa. Solutio. Dico quod neutrum prout et ponit. Prout. n. disponit masculini. et feminini. et potest dispositionem quaedam rei carentis sexu: vel quasi carentis.

Questio de neutro genere.

Queri et potest que neutrum specie eadem formam suam in actum quam habet in natura: Ad hoc dico quod nomen designat rem: ut agere: actus autem ut patietur: sed masculinum genus est ab agente: femininum a patiete. Cum itaque neutrum prout masculinum et femininum genus non dicitur neutrum de se generare actum alterius qualitatis ne ratione agere et patietis generis imitari videatur. Vocatiuum autem habet silem naturam: sicut habet fere omnia nomina: quia nomen et verbum intrasitui sunt.

Questio.

Quero et an sit dicitur pro proprio nomine: hoc ferrum: hoc desiderium: vel h. desiderium: et sic de similibus. Hanc questionem mouet magister et b. vel bonum queres: an sit dicitur bonum: an bonum: an bene. Et dicitur quod est dicitur hoc bonum bonum: sicut hoc omne bonum. hoc glicerium: quia nomen neutrum est: et impositum secundum formam neutri generis. et non secundum formam aduerbi velut cum dicitur. De det tibi bonum: vel de est sumum bonum. Vnde sicut aliquid vocat omne bonum et non omne bene. Ita ego sum vocatus b. et non bonus: ut magister b. ita dicitur. Tamen est sciendum quod grammatica quibus precedit vulgariter: quibus regula riter: vulgariter quibus ad scripta plebeia: in quibus dicitur vel loquendum est magis aperte: et tunc iuxta ideoma potest dici magister b. Regulariter tamen erit in his que periti sentiunt secundum rationem artis. Vnde nomina secundum diuersas vocis qualitates sortiuntur: ut iesus hebraice: soter grece: saluator latine. Ergo aliter est loquendum apud vulgus: aliter apud peritos. Si que g. videris vocari ferrum vel desiderium: vel desiderium: vel argumentum b. posses dicere: hic ferrum. hic consilium: et hic desiderium: vel hic argumentum: quia qualitas vocis eentia rei mutat. Loquendum tamen quod posset dici: hic ferrus: vel hic consilius: hic desiderius: et ita de consiliis. Sicut hic bonum est dicitur: quia hoc nomen est datum secundum illam formam quam habet hoc adiectiuum bonum. bonum in neutro generis. quum ponitur substantiue. Nam quum ponitur secundum respectum masculini: dicitur est hic bonum.

Nunc de communi genere questio.

Circa commune genus potest queri. Utrumque coe genus sit aliquid in natura: Si. n. est aliquid. ergo aliquid genus participat utrumque sexum. ergo cum homo sit communis generis. istud coe prouenit ex aliquo genere utriusque sexus. Et sicut aliquid esset masculinum et femininum quod est impossibile. Si autem nihil est in natura. g. nullus nomen naturaliter est cois generis. ergo homo vel ciuis non venit naturaliter pro mare et femina quod falsum est. quia similitudinem

Part III.

accipit p vtroq; sexu: vt ois ciuis. **¶** Solto: dico q nullo gen^o e coe qutu ad naz: nec aliq; sexus e cois ad masculi- nuz r femininu. Et hoc e qd ait Prif. Loe gen^o magis qli- tate vocis dignoscit q; na. Coitas ga q dr gen^o coe e for- ma aie: no nae: sic affirmatio r negatio: qm aia posuit coi- tate in gne pp opus gnatiouis: qd masculus r femia coiter exercent. **¶** Questio de comuni genere.

Queritur ergo qre no habeam^o coe ex masculi- no r neutro: vel ex feminino r neutro. Et videf q possit iueniri: vt vir r macipiū diligūt se. mu- lier r macipiū vidēt se. Dico q talis coitas esse no pot: qz vnu est nale: r alterū inale. **¶** Itē vnu e puatiuū r altez positiuū: r iō no faciūt vnu eē. Quū vō dicūt vir r manci- piuz diligūt se: hoc p nomē se: ibi e neu. ge. qz neutrū cōci- pit masculinū. r sili^r cū dicūt: mulier r macipiū vident se: hoc p nomē se e ge. neu. qz neutrū recipit femininū. Et nō q solū masculinū qnq; gerit naz cois rōne antonomasie .i. excellētis: vt ibi. Quicūq; vult saluus eē. hoc. n. itelligi- tur ita bñ de femia sic de mare. **¶** Sili^r: Diliges deū r p- rimū. r hoc sepe repit: s; femininū nō hz eandē vim. vñ nunq; accipitur pro comuni.

De omni genere.

Queritur de omni gne qd adiectiuoz est qm si- gnificat rez cōparabilē maf. fe. r neu. **¶** Dec aut adiectiua in tres spēs diuidunt. Nā qdā sūt mobilia p tres terminatiōes: r hec tīgūt pmā r secūdas declinationē: r nō sunt ois ge. cōiūctim: nisi in dtō r abla- tiuo plurali: vt albus ba. bū. Quedā tñ mobilia sunt ois ge. in grō r dtō singulari que sunt secūdi modi pnoiu: vt vnus vna vnu: grō vni: dtō vni. Quedā vō adiectiua cō- iūctim sunt ois ge. vt felix: r prudēs. Quedā in coe r neu- truz diuidunt: vt hic r hec fortis r hoc forte. Pauca ter- mināt masculinū in er: femininū in is: neutrū in e. vt hic acer: hec acris: hoc acre. Cur aut fiat talis diuisio pz: qm adiectiua cōiūctim p dicata p diuisionē reddunt: vt vir r mulier r macipiū sunt alba. ergo mulier est alba: r vir e albus: r macipiū est albu. altera vō diuisio que partiz est cōposita: r partim simplex: nō pot fieri nisi per coe r neu- truz: r sic est certū q ternarius nō hz cōparationē nisi ad cōiuncta simul: vel ad simplicia diuisim: vel partiz ad cō- posita: vt partim ad simplicia diuisim. Et hec rō est qua- re noia adiectiua in tres spēs diuiduntur.

Questio de omni genere.

Queri etiā pot: qre nullū nomē desinens in is pot eē ois ge. in ntō casu: vt dicit Prif. videf enī falsuz dicere: qz hoc nomē semis in vno sensu est ois ge. r i declinabile: vt hic r hec r hoc semis. i. dimidius dia. diū. dico q Prif. de declinatiōib^o intellexit: s; hec semis: hui^o semissis. i. medietas assis declinabile ē. S; ad huc obyctē de h^o noie tricuspis: qz videf hñ neutrū: quū dicat Qui. Positoq; tricuspide telo mulcet aqs. Ad hoc dicit Prif. q per f. gurā recipit neutrū: r sic tricuspis e coe duū gene- ruz tñ. iō aut nullū nomē desinēs in is potuit eē ois ge. i ntō: qz vt dicit Prif. in. 6. li. vbi determinat de desinētib^o in is: nullū neutrū per se in is finiri pot: qd in alyz vocali- bus nō rtingit. Nā in as. in es. in os. in us. repiunt neutra vt vas vasis: es eris: os ossis: ius iuris. in is aut nullū neu- trū desinit: r hoc a tenuitate huius vocalis i. credim^o p- uenire.

Questio de omni genere.

Quero etiā si hec cōgrua est. Ois ciuis est alb^o. vi- det q sic: qz substātiū cois ge. pot recipe adiectiū in vtroq; ge. ergo r hoc nomē ciuis: r ita est cō- grua. S; pbo q e icōgrua: qz hoc signū ois cogit hūc ter- minū ciuis supponere p maribus r feminis cā sue distri- butiōis: s; hoc adiectiū albus restringit ipsuz tñ ad ma- res. ergo est ibi repugnātia: r sic est icōgrua. Dicimus q

De genere noium

hoc adiectiuuz albus et pot ibi vagari ad femininū: r sic nō restringit. pot aut restringere tñ ad mares per suppo- sitionē hui^o termini ciuis. Et s; hoc qdā iudicat eā incon- grua pp repugnātia officioz. Nos vō rgrua: qz nō fit di- stributio nisi p marib^o. vñ nulla ē ibi repugnātia. Nā ta- lia sunt subiecta qliā p dicata p miferūt eē: vt ait Boeti^o i li. de trini. **¶** Seq^t nūc alia qd de omni genere.

Dubitatur etiā de qbusdā noibus: an sint cois ge. an ois: vt diues: paup: hebes. ter- res: degener: vber: comes: hospes: r sospes: bipes: quadru- pes: cōpos: r memor. vident. n. eē ois ge. qz cōparationez hñt ad masculinū r femininū r neutrū: qd per eoz rstru- ctionē pz: vt diues vir: diues mulier: diues regnu. vnde Quid. Addit externo marmore diues op^o. r Boeti^o. 5. de psola. ait. Cōstat eternū bonū sui cōpos. Itē Luca. Impe- riūq; comes. Juuena. Depositū tibi sospes erit. Et sic ml- ta exēpla hñe possum^o. Itē ea q cōparant ex istis bñ hñt cōparatiū neutrū: vt hic paup paupio: pauprimus: hec paup rior. ria. h^o paup r ius. rimū. S; cōpatio neutroz rī- pt oziri nisi a positio neutro. q po- itia eoz hñt neutra. ad h^o dicūt qdā q sūt cois ge. s; p figurā qnq; adiūgūt neu. vt diues regnū. **¶** Quero q si p eadē figurā pot dici: hēo diuitē regnū. vñ ista rīna sūt diuites: cū bñ dicat: loquoz d diuitē regno. Propter hoc rcedūt qdā q sūt ois ge. Et Prif. qnq; dic de qbusdā eoz: vt h r h^o r hoc memor. h r h^o r hoc paup. qd si vez ē. g terminant ablatiū i e. r i i. qz hec ē nā ois ge. vt h r h^o r hoc felice: abltō ab hoc r ab hac r ab hoc felice vel felici. g paup fac paupē vel paupi: r di- ues diuite vl diuiti. g neutz plale dz desinere in ia. r hoc nusq; repit: qz nō dicim^o hi r he memores r h^o memoria: nec dicim^o diuites vel diuitia. hebetes vl hebetia. Inue- nit tñ hospita in plali neutz. vñ Stati^o. Accipias fessūq; libēs itez hospita pādas flumia. g erit dōm: h r h^o r h^o bo- spes. g hospite vl hospiti faceret abltm: qd nihil est. Nos dicim^o q p dca noia sūt cois gnīs in declinatiōe: s; ois in rstructōe. r hoc iō: qz si in dcliatōe pponerent eis tria ar- ticularia: d necitate facerēt abltm in e. r in i. r neutz pla- le in ia. s; qz significatio eoz ē rparabilis trib^o gnib^o. iō rparant qdā ex eis: r oia pnt aduci masculio r fe. r neu. satis pprie: s; nō in qlibet sui terminatiōe: qz qlitas acti- desinentis in em. r forma plalis in es. nullo mō pnt neu- tro gne adaptari. vñ nihil est: habeo diuitē regnū: vel di- uites regna. sed alie terminatiōes eoz pnt neutro ge. ada- ptari. vt diues regnū: diuitis regni: diuitū regnoz: diuiti- bus regnis: s; g sit ois ge. in rstructione: nō tñ opz q sint ois ge. in declinatiōe: qz rōne legis q in declinatione ois ge. obseruat: inde p dca incōueniētia puenirēt certe be- ne dr. Vir aduena: mulier aduena: macipiū aduena. Nō tñ in dclinatiōe dicā hic r hec r hoc aduena. Et nō. q ista tria memor: hebes: r teres quis a Prif. qnq; tñ cois ge. iudicent: recte pnt dici ois ge. in declinatione. sed neutz plurale ipsoz in a. non reperit vusualiter. De hospes dici- mus q est coe: vt h r hec hospes: tā in singulari q in plu- rali: sed hec hospita huius hospite in singulari femininū in plurali est neutruz: habēs tñ ntm acm r vtm: r sic est ethroclitū: vt ntō hec hospita: actō hec hospita: vtō o ho- spita. Idem est dicēdum de sospita: qz h r hec sospes dici- mus: r hec sospita te. in plurali hec sospita. De vber r de- gener dicimus idem qd de pauper: s; p auctoritatē qnq; finiant ablatiuuz i. sed memor tam in e. q in i. teste Prif. De compos comes bipes quadrupes idem dicim^o qd de diues: r sic oia p dca sunt cois ge. r ois: diuersa conside- ratione: quedam tñ ex illis terminant ablatiū in e. tñ: qdam vō in e. r in i.

Questio de plus rē.

Queritur etiam de plus victrix vlrix cui^o generis sint: Ad h^o dico q

plus inō: actō: et vocatiuo est neutri gn̄is. sed in alijs castibus habet tria genera. vñ facit ablatiuū tam in e. qñ in i. vt pl̄e vel plī. Hoc autē contingit quia nullū monosyllabū fe. ge. tm̄ repit desinēs in us. vñ nullū monosyllabū i us potuit eē oīs ge. ac qz cōparatiuū erat hui⁹ noīs mult⁹ ta. tus. oportuit qz in relijs casib⁹ eēt cōe triū generū: vt sui positiui generib⁹ respōderet. Et ppter hoc dicim⁹ qz fuit hoc nomē plus oīs ge. in cōparatiōe: s̄ neutri tm̄ in declinatioe: qz erat cōparatiuū ad tria genera: vt iste panis est plus illo: et hec farina ē plus illa: et hoc frumētū est plus illo. Hac de cā cōtingit qz in illis casib⁹ q̄ habēt oē gen⁹ cōponit cū con. vt cōpluribus cōpluris: cōpluri cōplures: et nō in forma neutri. vñ nihil est cū plus. et hoc iō: qz hec p̄positio con. iporat collectionē: et ob hoc potuit cōuenire cū oī genere: s̄ nō cū neutro: qz multitudo recipit collectioes: simplicitas vero nō. De victrix et vltrix dixi supra i sc̄da parte vbi determināui de accētu desinētū in trix.

De epicheno genere.

Epichenum genus. i. pmiscuū sub vna voce et vno articulo aīalia vtriusqz sex⁹ significat: vt coruus et agla. et d̄r epichenus. i. supra cōe: qz supra vtriusqz sexus aīalia cadit. videt̄ igit̄ qz hoc nomē pxim⁹ sit epichenu cū dic̄t: Diliges deu et pximū: qz sub vna voce et sub vno articulo venit p̄ masculo et femia. dico qz hoc h̄z ex iproprietate. i. p figurā: et iō nō est epichenu. Itē demonstrato mare et femia bñ dic̄t: Isti ciues currūt: ecce hoc nomē ciues vna voce vnoqz articulo samit̄ p̄ masculo et femina: et ita videtur qz sit epichenu. Dico qz hoc contingit ex iproprietate: quoniā ibi est cōceptio generum: et sic nō est epichenosis.

Videtur etiā qz hoc nomen suba sit epichenu: qz sub vna voce et sub vno articulo cōph̄dit aīalia vtriusqz sex⁹. Ad hoc dico qz i regula p̄ris. itelligitur tm̄ a substantia. ideo nō est epichenum: quia nō cōuenit tm̄ aīalib⁹ vtriusqz sex⁹: imo ēt alijs reb⁹. Idē dicimus de oib⁹ gn̄alib⁹. ¶ Itē vñ qz aīal sit epichenu: qz significat aīalia vtriusqz sex⁹ vna voce et vno articulo. Ad h̄ dico qz nullū nom̄ neu. ge. ē epichenu: qz n̄ significat rē vt sexatā: imo vt isexatā. aīal enī cōuenit ēt aīalib⁹ isexatis. m̄cipiū ḡ nō ē epichenu cū sit neu. ge. q̄uis vna voce et vno articulo significet aīalia vtriusqz sex⁹: qz neu. ge. dictū ē a puatiōe vtriusqz sex⁹. Itē noīa pisciū nō sūt p̄miscua: vt lucius et anguilla: qz nō generant p̄ coitū: s̄ p̄ solā p̄fricationē. et ita p̄rie nō h̄nt sexū. et hoc vt in plurib⁹ intelligas. hoc dico qz qdā pisces dicunt̄ sexū h̄re et coire: vt foce et murena. **Questio de epicheno.**

Queritur etiā qre noīa rōnabiliū nō sint aliquo mō epichena. dico qz certa sex⁹ discretio fuit in certa cā: s̄ tm̄ qdā rōnabilia vident̄ h̄re vtriusqz sexū sic hermaphrodite. Nā vt dicit Isi. ii. et bimol. hermaphrodite appellati sūt eoyt i eis vterqz sexus appareret: herma qppe ap̄d grecos masculus: aphrodi femia nūcupat̄. hi dexterā māmilla virilē: sinistra muliebraz habēt vicissim coeūdo et gignūt et pariūt. Hoc etiā dicit Augu. in. i. 6. li. de ci. dei. S̄z pōt dici qz h̄ aīalia sunt quedaz mōstra nature et irregularitas.

Queri etiā pōt in qbus aīalibus epichenosis h̄eat locū: Ad hoc dico qz in qbusdā aīalibus est sexus mltū incertus: nec erat vocis qualitas nisi vna: et i illis potuit habere locū epichenosis: vt dama: talpa: miluus et pica. S̄z noīa quadrupedū in a. possunt eē tā mas. q̄ fe. gn̄is vt hic dama: et hec dama. hic talpa: et hec talpa. et in vtroqz ge. accipiunt̄ pro aīalibus vtriusqz sexus. Ac noīa bipedū in a. tm̄ sunt fe. ge. De his autē dico que sint epichena: vt hec agla: hec pica: hec noctua. s̄z coluba non fuit epichenu: qz dicimus hic colūbus pro mare: et hec co

lūba p̄ femia. et hoc pp fecūditatē accidit: sicut etiā galus et gallina. Palūb⁹ ḡ recte fuit epichenu pp idiscretōez sex⁹ et rarā fecūditatē. Noīa at̄ auū epichena que desinūt i a. iō sūt feminini magis. qz aues eiusdes leuitatis sūt sic femie. et termiatio vocis i a. maiorē p̄ueniētiā h̄z cū feminino q̄z cū masculo. Nota ēt h̄ qz oē epichenu ē mas. g. vt fe. vt h̄ turtur: hec agla. Et p̄sili adiectōe pōt eādē p̄miscuitatē seruare: vt vñ turtur volat: mō nō discernit se xū vt p̄suenit fieri i cōi qñ d̄r alb⁹ ciuis. Silr si dicā alba agla: nō fit mō restrictio ad feminā sic fit i cōi: vt alba ciuis: pōt ḡ dici vñ turtur: et alba agla tā p̄ mare q̄z p̄ femia. Tñ qñz p̄miscua ista recipiūt adiectiua p̄ nāz sui articuli cā discernēdi sexū: vñ iuenit̄. Anser erat cuidā p̄cio so germine feta. Silr ē d̄m de turture. Sola volabit: sola sedebit: tm̄ nobiliores auctores his abusiōib⁹ nō vtunt̄: s̄z ēt i alijs substantiuis adiciūt adiectiua p̄ suū articulu qñz rōne suppositoꝝ: vt ap̄d Salustiū. Pars i cruce positi sūt: ps bestys obiecti sūt. Qñqz cā alteri⁹ substantiui qd̄ subitelligit̄: vt p̄neste sub ip̄a. Subaudit̄. n. vrbe. Quandogz causa exprimēdi nāz rei: vt Triste lupus stabulis. i. res naturalr̄ tristis. hoc est tristiciam inferens. Non enī mas. et fe. ita exprimit naturam vt neutrum.

De genere incerto.

Incertum gen⁹ siue dubiū est ab aīa pp diuersitatē vtētiū opiones. ḡ fm hoc nō sumus certi cui⁹ gn̄is sunt nomia q̄ d̄r icerti gn̄is. ḡ altera istaz locutionū est icōgrua. dies est serenus: dies ē serena: sed nescim⁹ vtrū modicū fermētū totā massā paste corumpat. ḡ vtrazqz repudiāda est: dicūt qdā qz sine dubio altera illaz est icōgrua: sed qz p̄nozes debem⁹ eē ad saluādū q̄z ad dānādū: iō d̄nt vtrazqz esse recipiēdā. Nō enim sciunt cui⁹ gn̄is sint h̄ noīa: et silr nesciūt q̄ illaz locutionū sit icōgrua. Nos vō dicimus qz nulla dz eē nobis dubitatio de gn̄e istoz noīuz pp auctoritatē vetēz qz vtroqz gn̄e vsi sunt. Auctoritas. n. est snia imitatioē digna. Dicimus itaqz qz oīa noīa incerti gn̄is sunt duum generum sine dubio. Et hoc sepe dic̄ p̄ris. nō tm̄ sūt cōis ge. qz nulla est ibi cōitas quo ad aīam vel nām: nec p̄traxerūt illa duo gn̄a ex vna auctoritate: s̄z ex diuersis. Cū ḡ d̄r hoc nomē est duby gn̄is vel icerti: illa dubitatio nō ē ad moder nos referēda: sed ad p̄mos iuētozes: velut cū d̄r. Leci vident: claudi ambulāt: surdi audiūt. i. q̄ p̄us habuerūt certitatē vel claudicationē vel surditatē: s̄z mō nō sūt tales: et forsitan aliq̄ rō traxit ātiquos ad hec duo gn̄a: qz dies qñqz sumit̄ p̄ certo tpe: qñqz p̄ incerto. Qñ venit p̄ certo dz esse p̄ mas. ge. qz certitudo ē in marib⁹: qñ venit p̄ incerto dz eē fe. ge. qz nihil icertius q̄z femia iuxta illud. Quid leuius flāma: flāme: qd flamine: v̄etus. Quid v̄eto: mulier: qd muliere: nihil. Silr ē finis p̄sumās: et ē finis p̄sumēs: in eo qz p̄sumat h̄z se ad modū maris: i eo qz p̄sumit h̄z se ad modū femie. Silr cortex in eo qz munit arborē est q̄si mas: in eo qz ab arbore patit̄ est sic femia. et ita pōt de alijs iudicari. Et sciendū qz noīa ita sūt icerti ge. in plurali sic in singulari: p̄ter dies qd̄ in plurali est tm̄ mas. ge. qz nō habet se nisi ad certum tēpus in plurali numero.

Questio.

Quero hic cū s̄z auctoritatē vetēz qdā noīa qñqz sint neu. ge. qñqz mas. vt hic p̄ct⁹ et hoc p̄ctū. et h̄ stadi⁹. et hoc stadiū: et h̄ catin⁹ et hoc catinū: qre nō d̄nt icerti gn̄is. Solutio: dicim⁹ qz masculinū taliū noīuz iā cessauit. qz nō vtimur nisi neutro ge. istoz noīuz. Esto tm̄ qz vteremur his noīb⁹ i vtroqz gn̄e. nō tm̄ eēt dicēda icerti gn̄is. qz varias terminatiōes h̄nt fm diuersa genera qd̄ i noībus duby nō p̄tingit. ¶ Itē q̄rit̄ qre nō habeamus adiectiuum incerti generis. Multa enim adiectiua ponit̄ p̄ris. de quozum generibus videtur dubi

care: vt paup̄ & diues. Ad hoc dico q̄ nō potuit neutz̄ in certitudine cū masculino vel femino: vt cū cōi b̄re: q̄ re ḡri q̄ vbi ē incertitudo ibi sit vna & eadē terminatione diuer sōz generū per oēs casus. Doc autē nō h̄z neutz̄ cū alijs generib⁹: nā in q̄busdā terminationibus cōuenit cū alijs generib⁹: & i q̄busdā discrepat. & iō neutz̄ ad incerti gene ris nāz nō potuit puenire. Et hec ē rō q̄re nullū adiecti uuz ē incerti gn̄is: cū oē adiectiuū pp̄rie h̄eat in se neutz̄.

De ethroclitis.

De ethroclitoruz nominū genere cōsuevit q̄ri. Ad cui⁹ euidētiaz scias q̄ q̄dā noīa ethroclitim patiunt̄ gn̄is. i. diuersitatez & irregularitatē quādā in gn̄e: vt hoc celū & hi celū: & hoc epulū & he epule: hic locus & hi loci: vel hec loca: hoc pelagus & hi pelagi: hic carbafus: & i plurali hec carbasa sōz. & ita p̄tingit in q̄busdā alijs. Querit̄ ḡ vñ ista irregularitas exorta fuerit i gn̄ib⁹: Ad q̄d p̄t dici q̄ ab auctoritate diuersoz vsuū hoc p̄cessit: & forsità nō sine rōne: q̄ vide tur q̄ ethroclit̄is semp̄ imutat̄ significationē: vt hoc celū p̄ p̄tinētē. s̄z hi celi p̄ his q̄ p̄tinēt̄ in eo: vt celi enarrant gloriā dei. Et hoc epulū p̄ corporali: s̄z epule epularū: p̄ sp̄iali. i. refectiōe scie vel vtutis. vñ plato in thymeo. Uenistis ad epulas besternas. Et hic loc⁹ p̄p̄e quatitas ē circūscribēs corpus: s̄z hec loca p̄p̄e de his dicunt̄ in q̄bus possessiones habent̄ hi loci p̄ locis dialecticis. Itē hoc pelagus ē alta nimis aq̄rū pfūditas: s̄z hi pelagi goz. ad certitudinē pfunde aque restrigūt: & hic carbafus vestis sinuosa: q̄ tū viro & mulieri puenire p̄t: s̄z carbasa sōz. ad vela nauū p̄tinēt. h̄ ifern⁹ p̄ loco gn̄ali oīuz penarū. h̄ sibilus est boīum: s̄z sibila sūt serpētū. hec topica ce. p̄ scia: s̄z topica coz. p̄ libro. Idē ē dicēdū d̄ rhetorica & analetica. Itē hic menalus p̄ totali mōre: s̄z menala loz. p̄ appēdicys & collib⁹ sibi adiacētib⁹. Dec pgamus hui⁹ pgami. p̄ ciuitate: s̄z hec pgama moz. p̄ edificys suis. h̄ porzū p̄ maiorib⁹: hi porzū p̄ minorib⁹. hi freni p̄ se: & hec frena noz. cuz suo apparatu. hoc rastrū p̄ vna sp̄e ligonū: s̄z rastrū stroz. p̄ oib⁹ sp̄eb⁹ ligonū. & ita p̄t diligēs p̄scrutatoz inuestigare d̄riaz in h̄ ethroclitis. Sepe tñ iste p̄p̄etates ab aucto ribus nō seruant̄. videt̄ ḡ q̄ hoc nomē felix & cetera silia sint ethroclita: q̄ hoc nomē felix in ntō ē oīs ge. s̄z in actō nō ē oīs ge. s̄z neutri. ḡ variat gen⁹: & sic est ethroclitū. Illi qui dicūt oē gen⁹ eē q̄dā accidēs p̄ se h̄z cedit: q̄ ibi ē ethroclit̄is. Nos vero dicim⁹ q̄ nō: q̄ cū felix sit oīs ge. dicim⁹ q̄ est neutri: & sic nō variat genus.

Queritur etiā an sit dicēdū vnus celoz aut vnū celoz dicūt qdā q̄ vtrūq̄ bene dicit̄ diuersis respectib⁹: q̄ enī partitiuū p̄t respicere gen⁹ q̄d illic est. i. gen⁹ ḡri: & sic ē dicēdū vn⁹ celoz: & q̄ p̄t respicere id solū p̄ quo partit̄ singulariter: & sic ē dicēdū vnū celoz: & sic ē sensus: vnū celoz. i. vnū celū de numero celoz: & vnū epularū: sic vnū epulū de numero epularū. Nos vō dicim⁹ q̄ partitiuū d̄z respicere gen⁹ q̄d illic ē: q̄ cōpa rationē h̄z ad res p̄ gn̄m suppositas fm̄ genus q̄d accidit ḡtō. Et sic ē dicēdū: vn⁹ celoz: vna epularū: & nō vnū celo ruz: nec vnū epularū. Nō tñ sequit̄: vn⁹ celus: vna epula: q̄ gen⁹ plurale ē forti⁹ singulari. In ḡtō autē noīs collecti ui p̄t fieri partitio ita q̄ gen⁹ a reb⁹ suppositis h̄bat. vñ h̄ d̄r. vnus istī gētis ē fortes: & vna istius ppli est maria. Et scias q̄ ethroclit̄is sit q̄tuor modis. i. gn̄e q̄ dictio ē alteri⁹ gn̄is i singulari q̄ i plali: vt hoc celū hi celi. Declinatōe q̄ dictio ē alteri⁹ declinatiōis in singulari q̄ i plali vt vas vasis: plurali hec vasa vasoz. Numero: q̄ nūmerus nō recte format̄ a singulari: vt singulariter ego: pluraliter nos. Casu: q̄ gn̄s nō recte format̄ a suo ntō: vt hic iupiter: ḡtō hui⁹ iouis. Multa ad gen⁹ p̄tinētia ifra ponā vbi de declinatiōe noīuz agā: & i q̄rta parte vbi agef̄ de si

leni sine de cōceptione. Amodo de numero videam⁹.

De numero.

Numerus iter accidētia noīs tertiū locū de iure possidet. Nā. n. numeri distixit gn̄a: & ipsa multiplicātur numero: quoq̄ generuz multiplicatio retinēda ē ad p̄seruādas sp̄es in eē. Et certū est q̄ nō p̄t sp̄es teneri i eē nisi p̄ multiplicatē particulariū. Doc autēz nō p̄t fieri nisi pus existēte generū multitudie. Bñ ḡ post sp̄ez de gn̄e: & post gen⁹ de numero est agēduz.

Queri solet cui p̄t accidat nūer⁹: Dico q̄ nūer⁹ accidit cuiq̄q̄ accidit p̄sōa: & ecōuerso: q̄ p̄sōa nā vñ q̄ si p̄ se vna: & si vnitas ē p̄fectio ipsi⁹ p̄sōne q̄ ad q̄d vñ gerūdā & sup̄a carēt numero: q̄ carēt p̄sōa. Aduer b̄ys autē nō accidit numerus nec p̄sōa: s̄z q̄dā aduerbia sint numerabilia: vt bis ter. & q̄dā p̄sonalia: vt meatim & tuatis: nō q̄ habēt numerū vel p̄sonā p̄ accidētē: s̄z p̄ significatiōe: & s̄z hoc p̄t numer⁹ diuidi a p̄sōa. videt̄ tñ q̄ age & agite h̄eant nūerū p̄ accidētē: q̄ age regrit v̄bū singularē: vt age lege: s̄z agite v̄bū plurale: vt agite legite. ḡ accidit ei numer⁹. Ad hoc dico q̄ idifferēter iūgūt cuz v̄bo singularis nūeri: & plis: vt age legite: & agite lege. vñ stati⁹. En age ab diuersis tbalāos fuare marit̄. Itē Pro sp̄. Age iā p̄cor mearū comes rēota rez̄ intepidā breuēq̄ vitā dño deo ducem⁹. & hoc vult p̄rif. q̄ i. s. li. vbi agit de nūero dicit. Nūeros autē he h̄nt dictiōes q̄ p̄sonas quoq̄ h̄nt: vel finitas vel ifinitas. i. noīa: v̄ba: vt p̄cipia p̄noīa. vñ si deficiat in p̄sonis v̄bū: deficit ēt in numero: q̄lia sūt ifinita: impersonalia: gerūdā vel sup̄a. Aduerbiū enī q̄uis sepe demōstret nūmer⁹ ad significatiōē noīuz numeraliū: nō tñ q̄si accidētē h̄c h̄z. & sic p̄z q̄ numer⁹ nullo mō accidit aduerbijs. vñ ille vsus ē repudiāduz. Pluribus est agite dicēdū: sed age soli.

Numerus autē p̄t h̄ sumit̄ diuidit̄ i singularet nūerū & pluralē. q̄ satis ē in hac arte vnū a multo: vel multū ab vno discernere. At reliq̄ d̄rie nūeroz ad aliā p̄tinēt facultatē. Itē vō sūt p̄ncipales: q̄ vnitas & binari⁹ sūt duo p̄ncipia nūeroz: tñ differēter: q̄ vnitas ē p̄mū p̄ncipiū & simplex. Binari⁹ autē ē p̄ncipiuz fm̄ & p̄positū. ab vnitate. ḡ est singularis. a binario autē ē plalitas. vñ sic binari⁹ gemiat vnitatē: sic pluralis nūer⁹ si est v̄e plalis d̄z geminare suuz singulare: vt hō & hoīes.

Sed queritur de q̄busdāz noīb⁹ quoq̄ plalia nō gemināt suum singulare: vt vter: alter: vterq̄: neuter & alteruter. ita. n. d̄r de duob⁹ in plali sic in singulari. Un̄ Boeti⁹. Inter vtraq̄z lras. i. iter ambas. Querit̄ ergo vñ hoc p̄t igit̄: Ad hoc dico q̄ hec noīa dicta sūt a dualitate q̄si p̄ncipali significatiōe vñ nō p̄t eā relinq̄re in singulari nec i plurali: sic nec hō relinq̄t h̄manitatē siue dicat̄ de vno siue plibus. Dicim⁹ ergo q̄ nō geminant dualitatē: q̄ in vtroq̄ nūero distri buūt: siue partiunt̄ respectu duoz: s̄z tñ gemināt nūerū apprehēdēdi dualitatē: q̄ p̄t dualitas apphēdi vt vnū: & hoc faciunt p̄dicta noīa in singulari: & p̄t apphēdi vt plura: & hoc faciūt eadē noīa in plurali: & sic gemināt sine dubio singulare. Numer⁹. n. apud nām est plura: s̄z apud aiām est vnū: & ideo p̄t duob⁹ recte modis apprehēdi. Itē et dubitat̄ de hoc noīe vn⁹: q̄ iuenit̄ q̄iq̄ in plurali: vt vne & altere schale. s̄z vna moenia. Et illō Terē ty. Ex vnīs nuptijs fecistis geminas. Ad hoc dico q̄ nō geminat vnitatē: q̄ illa est p̄ncipalis ei⁹ significatiō: sed vnitas p̄t apprehēdi vt vnū & vt plura: & hoc merito: q̄ est vnitas pura & vnitas impura. Sic ergo gemiat singularē q̄tū ad modū apprehēdēdi. & hoc fit rōne quozūda nominū: q̄ tñ in plurali numero declinant̄. & quandoq̄ signāt vnū vt plura. quādoq̄ plura vt plura. vñ bene dicitur. Una arma: vne nuptie, sed male dicit̄. Uni hoīes

vine mulieres. In masculino autem genere non inueniuntur apud auctores in plurali numero. Posset tamen dici vni manes: vel vni penates: nisi usus resisteret. Et nota quod vni quicquid significat unitatem aiorum. vni in actibus aploz. Multitudinis credentium erat cor vni et anima vna: et secundum hoc posset dici. Iste mulieres sunt vine. i. vnanimes. et corda nostra sunt vna. i. vnanimia. Vnde Lucanus. Secere nephas in partibus vnis. i. vnus animi et voluntatis.

Questio de utroque numero.

Nunc de utroque numero videamus. Scias igitur quod singularis numerus est forma dictionis significantis: ut vni. Pluralis autem numerus est forma dictionis significantis: ut plura. Isti utriusque modi notantur quod pueris dicitur. Cuius numeri: singularis: quare: quod singulariter profertur. i. ut vni designans. profertur pluraliter. i. ut plura designans. Sed hoc obicitur. Chimera est opibilis: hoc nomen chimera significat rem suam: ut vni: sed ipsa non est vna: nec potest esse. quod significat eam falso: quod et hoc dicitur iudicari falsa. chimera est opibilis. quemadmodum chimera si iudicaretur: ut alba cum ipsa non sit alba: hoc iudicaretur falsa: chimera est alba. Queritur et cui talis singularitas insit. Dico quod uesti apprehenditur et non est forma nature sed rationis. et aliter sit quam apprehendatur: non tamen apprehenditur falso: quod aliud est de albedine: aliud de modo apprehendendi. Albedo enim est forma naturalis. singularitas autem est forma rationis siue intellectus. vni uesti tamen albedine: et ideo non surgit ideo falsitas quod bene uesti cui dicitur esse. Possumus etiam dicere quod talis singularitas inest chimere: put ipsa est apud animam per intellectum solus: quod tale figuratum est vni per apprehensionem quous nihil sit in natura: et hoc est quasi idem quod prius dictum est.

De discretione numeri.

Queritur que noia discernant numerum et que non? Ad hoc dico quod substantia: ut homo et homines: et adiectiua substantie teta. ut albus discretione quantitatatis in rebus suppositis faciunt: ut est homo. quod vni: et sunt homines igitur plura: et albus currit. quod vna res alba. Sunt tamen quedam noia substantia que in eodem numero veniunt tam per vno quam pluribus: ut vinum: et arma: et hec dicuntur noia complexiua: quod quodam vinum est vni et quodam vinum est plura. Sicut quodam arma sunt vni: et quodam arma sunt plura. non tamen habent noia huiusmodi duos modos significandi. singulariter: et pluraliter: sed vel singulariter tamen: ut vinum: vel pluraliter tamen: ut arma. Adiectiua autem sicut et verba carere numeri discretione quantum ad proprietatem quam significant: quam attribuunt eam complexiue. i. tam per vno quam pluribus: ut albus. i. participans albedine vel albedinibus. vni vere potest dici: populus est albus: quod totum imprimis albedines hoc nomen albus quot sunt homines in populo. Sicut populus currit: tot enim cursus attribuuntur populo ex quot hominibus populus constat. Non tamen adiectiua habent numerum complexiuum: sed vel significant singulariter tamen: ut albus: vel pluraliter tamen ut albi. Non ignorat tamen quod multa noia sunt singularis numeri et pluralis in eadem voce: ut dicitur Philosophus. i. 5. li. vbi agit de numero: ut pote: albi sedes: manus et res: illi et illa: sed hoc simul et eodem respectu nulla dictione casualis habere potest. In verbis autem hoc ideo non contingit: ut dicitur Philosophus. quod nullum verbum in eadem voce apud Latinos est utriusque numeri. Si obicitur de hoc verbo audire quod est pluralis numeri in preterito verbi actiuus: et est singularis numeri in futuro passiuus: et hoc habet in eadem voce participium. Dico quod aliud est verbum actiuum: et aliud passiuum: sicut alia est actio quam passio.

Queritur autem vni istud contingat quod substantia ex maiore parte faciunt discretione numeri: sed adiectiua non. Ad hoc respondendum quod causa formalis hoc facit: quod forma subialis agit ad numerum: cum ab ea sit perfectio et esse rei: et hanc designat noia substantia. Forma vero accidentalis non facit ad numerum: quia non facit quid sed alterum: et ideo adiectiua non habent numerum qui sit a rebus

sed a modo significandi tamen.

Excipiuntur autem numeralia: quous non dicantur proprie adiectiua. Ea enim attribuntur rem suam cum discretione numeri: ut isti sunt duo. i. vno binario participantes. Si. n. careret numeri discretio: iam sequeretur quod quatuor essent duo: quod quatuor participaret binario vel binarius. Ea de ratione mille potest esse duo. Sed igitur quod numeralia copulantur cum discretione numeri et merito: quod inuenta fuerunt ad id discretione numeri remouenda. Et sic quantum ad hoc imitantur nomen substantiuorum: quod semper numerus comitatur formam substantiualem. vni Philosophus numerum appellauit formam. Hec est ratio quare alteri nature adiectiua non copulantur numeralibus: sicut nec substantiuus. vni male dicitur: isti sunt duo et albi: sic male dicitur: isti sunt albi et homines. Secundum hoc videtur quod omnia numeralia sunt dicenda singularis numeri: quod copulantur rem suam cum discretione singularitatis: quod si verum est. sunt singularis numeri quo ad intellectum: et sic poterit dici: duo currit. Solutio. Dicimus quod omnia numeralia sunt pluralis numeri. et realiter propter vni: quod numerus apud nomen est plura. Nam duo venire per binario idem est quod venire per duobus unitatibus quous significat ipsius in comparatione suppositorum: sed quous numerus significat adiectiue: fit primo de ipso tanquam de vno: ut binarius est discretus quantitas: quod est vni apud animam: et sic nihil est dicitur: duo currit.

De similibus numeralibus.

Sunt autem quedam filia numeralibus: que tamen in singulari numero dicuntur de pluribus: ut geminus: duplex: multus: binus: et filia: ut iste habet geminus bove. i. duos: et iste laborat duplici morbo. i. duobus: et iste fertur bina ceruice. i. ceruice duorum: et sic substantiua que proprie dicuntur de vno virtute talium nominum pertinet ad plura modo significandi generaliter seruato. Non enim bene dicitur: geminus bos currit: et videtur quod possit recte concedi: geminus bos est duo boues: non tamen bos est boues: quod cessante causa. i. adiectiua cessat effectus.

De dubijs numerorum.

Quero hic an viginti sit singularis numeri: an pluralis? Refertur. n. multum an sit dicitur: viginti unus homo: an viginti homines. Dicitur quodam quod utriusque bene dicitur: quod tale nomen habet in se causam singularitatis et pluralitatis. Dicitur aliter quod tale nomen est pluralis numeri tamen: quod maior numerus vincit minorem. vni viginti homines est dicitur: et non viginti homo. Secundum istos contingit quod ablatiuus pluralis definit in o. ut viginti: et nomen pluralis in us: quous non sit quarte declinationis: ut viginti: et genitiuus pluralis in ius: ut viginti: quod totum est contra regulas artis. Nos vero dicimus quod recte dicitur est viginti homo: et non viginti homines: quod finis vincit principium: teste Philosophus. vni probat quod habet esse nomen potest quod pronomen ratione nois quod est in fine. sicut dicitur in libro constructionum quod terminatio maxime obtinet partes orationis: et sic in compositioe habet nominis viginti unus magis est tenenda constructio huius nois vnus propter finem. vni Boetius in arithmetica sua tale ponit latinum: si septies tres addantur in viginti numerum cadunt. non. n. dixit in viginti numeros. Si ergo vni inueniat constructio cum plurali: dicitur est quod hoc non est de arte: sed est abusus quodam: ut si diceret. Iste habet viginti marcas. Dicimus ergo quod hoc nomen homo ratione sue comitatis trahit ibi ad collectionem: et hoc habet ibi ex adiuncto. vni viginti homo non est vnus homo: sed plures homines: non tamen homo est homines. potest et hoc nomen in plurali numero declinari sicut et vni: et viginti: vni schale: et viginti moenia. Nolumus et preterire quod quodam ita ista distinguunt. Si substantiuum precedat tunc debet pluraliter sumi ut habeo denarios viginti. Si vero postponatur: debet singulariter sumi: ut habeo viginti denarium: et certe ista sententia multum elegantie habet: quod respicit impressionem numeri proprio.

De proprijs noib⁹ locoꝝ q̄ in plali trñ declinā tur: querit an possint ōstrui cum vbo singularis numeri: vt dicat. 'Pise ē pulchra: & vident q̄ sic: qz bz noia sunt singularia intellectu: sed voce plura. Ad hoc dico q̄ icōgrua est: qz modū significādi bz plu rali: & hoc est qd̄ dicit. 'Prif. q̄ bz noia sunt singularia itel lectu: i. vnā re singularē designāt intellectu: tñ voce plalia designāt eā vt plura: & iō nō p̄t supponere vbis singu laris nūeri: nisi fiat alia iſtitutio i singulari: vt ipa ē bona. Sequit̄ nūc de pprioz noium numero.

Sed queritur qre ppria noia locoꝝ sepe i pla li numero iſtituant̄ & iueniant̄: cū de iure ſue ſignificatiōis nomē ppriū careat plalitate. Ad hoc dico q̄ locus pōt cōsiderari vt vnū & vt plura. Rōne p̄tinētis est vt vnū. Rōne p̄tētōꝝ ē vt plā: qz ē lo cus p̄tinēs & locus p̄tētus. Et hac cōsideratione p̄t noia locoꝝ iſtitui tam in singulari q̄ in plurali.

De singulariter declinatīs trñ.

Nota hic q̄ vt dicit. Prif. q̄dā noia ſūt sp̄ singula ria vel nā vel vſu. Nā: vt ppria: qz nō ſignificāt q̄litate cōem: vt achilles ſol & luna. Uſu vō ſunt ſingularia: q̄ lz q̄litate cōem ſignificēt: vſus tñ p̄ferri ea ſingulariter tradidit: vt ſanguis & puluis. Et ſcias q̄ ſol & lu na ſunt pp̄a ſm opionē platonis: q̄ putabat planetas h̄re ſp̄s rōnales. & illū ſequit̄. Prif. dicēdo q̄ ſunt pp̄a. Sed cōsiderata nā rez. put eas aīa ſpeculat̄ cōia ſunt. & hoc vult Arito. quē Prif. q̄nq̄ imitat̄ dicēdo q̄ ſunt appella tiua. Letera vō noia planetaz: vt ſaturnus iuppiter mars venus mercuri⁹ ppria ſunt: qz ſunt i poſita ſtellis: aſtolo gica occaſiōe ſumpta a quibūdā peritis pſonis.

Quinqz tñ modis ea q̄ ſemp ſunt ſingularia natu ra vſu ad plalitate trahunt̄. Euetu: vt duo catones. Participatiōe: vt galliaz alia comata: alia togata. Opione: vt duo ſoles. Lucan⁹ in cōmēto. Europā q̄ alios ſoles aſtāq̄ vidētes. Auctoritate veterē: vt mella & vīna. Officio appellatiui: vt apd̄ Quidiū. Illic & mltos bectores eē puta. i. mltos fortes. Sūt tñ qdā pp̄a q̄ rōna bilr in vtroqz numero accipiunt̄: qz cōueniūt cōiter oib⁹ de cognatiōe. ſz hoc nō de nā cōis q̄litate p̄ceſſit: imo ex qdā accōmodatōe: qz fungunt̄ loco noium patronomico rū apd̄ latinos: vt cornely: metelli: camilli: ceſares. Unde Quidi⁹. Ceſarib⁹ vſus p̄tigit aīa diē. Sūt & alia q̄ ſingula ri numero carēt: & ſic ſunt ſemp plalia: vel nā vt piſces & gemini: vel vſu queadmodū cōplexiua q̄ tā pro vno q̄ p plib⁹ ſupponūt plalr: qz magis h̄t ſe ad multitudinez q̄ ad vnitatē: vt manes moenia. Sed ea q̄ ſunt ſemp plalia nā vel vſu rariffime ad ſingularitate deſcēdūt. & hoc iō qz plalitas eſt fortior ſingularitate. vel qz vnitatē nō naſcīt a multitudine. ſz multitudo ab vnitatē. Quedā tñ ab illis q̄nqz accipiunt̄ in singulari: vel auctoritate: vt tenebra & ſchola. vel alia iſtitutiōe facta: vt theba thebe. Un̄ Sta tins. Vñ ſupſtes ait direq̄ ad moenia thebe: ſolus abi. Et tñ p eadē ciuitate dicim⁹ & thebe thebaz. Un̄ Doza. Thebis nutrit⁹ an argis. Q̄nqz p̄tingit ibi ethrocliffa: qz mutat ſignificatiōe mutato numero: vt veſpe veſparū: & veſpa re in alio ſenſu. & be opes opū: ſz ops opis in alio ſenſu. Pr̄dicta p̄t ſfirmari p̄ Prif. in li. 5. vbi determi nat de numero ſic dicētē. Sūt qdā noia ſemp ſingularia vel nā vel vſu. Natura. vt ppria: q̄ nāliter idiuidua ſunt: vt iuppiter: achilles: ſol: luna: & italia. Uſu q̄ ſingulariter p̄ferri tradidit vſus: vt ſanguis & puluis. In his tñ ipſis eſt: q̄n vel euet⁹ vel partitiō regionū: vſ diuerſe opiones: vel auctoritates veterē cogūt: vſ q̄n p appellatiuis quoqz p̄ferunt̄: vel in plali numero p̄ferant̄. Silr ſunt qdā ſemp plalia vel nā vel vſu. Natura vt gemini ppriuz in ſigno celefti: & piſces. Uſu: vt manes: arma: moenia: ſatur-

nalīa. kalēde none id⁹: & oīa pene feſtoꝝ dieꝝ noia. Sūt qdā ſingularia voce: ſed intellectu plalia: q̄ etiā cōprehēſi ua dñr: vt ppl̄s: exercit⁹: legio. Alia circa intellectu ſingu laria: voce pluralia: vt atbene thebe. Inueniunt̄ tñ i his qdā etiā ſingulariter plata idem ſignificātia. Statius in. 2. thebaidos. Uide ſupſtes ait direq̄ moenia thebe. Dec Prifcianus. Quādo ſit dicēdum vni vos.

De quadam vſuali locutiōe dubitaſ: vt cū di cimus vni cā honoris. Vos eſtis boni vel bonus. plalitas iſta ſignificat p̄les pſonas. i. plu res pſonāt̄ illi cui loqmur in eſſe. & p hoc captaſ qdā beni uolētia. Dec aut̄ locutio p̄s itroducta fuit a ceſare q̄ ſo lus oēs dignitates vrbis accepit. ſz hoc in abuſionē maxi mā iam deuenit: qz cuilibet populari dicim⁹ vos: & ita fal ſe loqmur vel icōgrue teſte Donato: qz ſi vni dixerimus Saluete: ſolecismū facim⁹. Un̄ qdā trutanus: vnuz voſa mus falſo: vereqz tuam⁹. Traxit enim voſo voſas ab hoc plali vos: & tuo tuas ab hoc ſingulari tu. Dicūt ḡ qdā qz oz adiectiuū in plali numero poni: vt Vos eſtis boni hui miles & benigni. Nos vō dicim⁹ q̄ ſigs loquaſ in p̄ma p ſona de ſe plalr oīa debēt ſibi i numero r̄ndere: vt nos ſu mus parati & p̄ni ad honozē n̄m. Loquit̄ enī q̄ ſic loqui tur poti⁹ p̄ceptiue: & ſic aliquos alios ſibi p̄ſociat: vt facit ap̄licus vſ ali⁹ dñs. Nā qñ loquit̄ nō p̄ceptiue: tūc ſingu lari ſmone vtiſ dicēs cum p̄beta. Ventrem meuz do leo. Luz ergo ſermo dirigit̄ ad ſecūdā perſonā cauſa bo nozis ſi eſt adiectiuū nomē ſignificatiōe trñ: dictio ſeq̄ns oz in ſingulari nūero poni: vt vos eſtis p̄ me⁹: dñs me⁹ bñ factor meus. Si vō eſt adiectiuū voce & ſignificatiōe: & eſt nomē: & imediate veniat cū ſubſtatiuo oz poni in pla li nūero: vt vos albi curritis. ſi mediate veniat oz potius in nūero ſingulari ſeq̄: vt vos eſtis bon⁹: & vos eſtis pius. Et hoc iō vt per adiectiuuz ſingulare oīdaſ q̄ p̄nomen ibi ſumit̄ pluralr tñ cā honoris: nō cā vere pluralitatis. P. Cū adiectiuū ſit tertie pſone trñ: nō pōt ad hāc im proprietas accedere: qz tertia perſona cā talis honozis nunq̄ pluralr ſumit̄ eo qz caret discretiōe ſermonis. Eſt ergo ddm. Vos eſtis bon⁹: & nō boni: ſicut eſt ip̄z idioma ſonat. & minor iproprietas eſt ſi dicā. Vos eſtis bon⁹: q̄ ſi dicam. Vos eſtis boni. De participio aut̄ dicim⁹ q̄ pōt in vtroqz nūero ſequi eo qz bz nām verbi: & nām nois adie ctiui. Nam bñ dñr. Vos eſtis vocatus ep̄ſcopus: vel eſtis vocati ep̄ſcopi. Recti⁹ tñ eſt q̄ ſumaſ pluraliter ſic ver bū: qz maiorē cōueniētā bz cū verbo ex quo & naſcīt. vñ ddm eſt. Diligo vos bñ faciētes mibi: & nō bñ faciēte mi bi. Ad hoc dico: ad talem pluralitate ſi ſequit̄ relatiuum ſube: in noiatiuo caſu oz eiūdē numeri eſſe: qz tūc ē eiūd dem pſone cū verbo antecēdētis: vt diligo vos q̄ benefa citis mibi. at ſi ſequaſ in obliquo oz ſingulariter poni: qz tunc nō amittit nām perſonā. i. tertīā: q̄ qdē nūc iſtaſ iproprietatē recipit. Et q̄ relatiuū in obliquo tenea tur in v̄i tertie pſone: q̄ ſuis antecēdēs ſit ſecūde perſone p̄z ex eo qz pōt recipe hoc relatiuū ſuus: qd̄ nunq̄ referēt niſi ad antecēdēs tertie perſone. vñ bñ dicit. Tu quē di ligit ſuus filius veni huc. & iō nō pōt fieri inde cōuerſa lo cutio vt dicat. Tu qui diligeris a ſuo filio veni huc. qz re latiuum poſitū in nominatiuo caſu eſſet vt ſuum antece dens ſecūde perſone. vnde nō poſſet recipere hoc relati uum ſuo: relatiuum enī id referēt ad alterum relatiuum. Dicendū eſt ergo vt ex p̄dictis patet. Diligo vos ad cui⁹ benignitate recurro: & nō ad quozum.

Quero etiam hic an cā honoris poſſit hoc nomen dño geminari in ſalutatiōibus: vt Patri & dño plurimū reuerēdo dño Petro archidiacono ianuē ſi. Ad hoc dicūt qdā qz eſt ibi tātologia p̄pter inuti le repetitionē b⁹ datiuo dño: & iō ſm eos nō eſt talis ſaluta

elo admittēda. Alij vō pdictā salutationē recipiūt dicen-
tes q̄ p̄mo dño p̄minētiam significat: ⁊ alterum ponit
cā vrb̄anitatē tr̄i. Et hoc recte pōt sustineri in lōbardia:
q̄ lombardi cā vrb̄anitatē fere oēs diuites vel nobiles
dños appellāt idifferēter. ⁊ hoc itelligo si mediate iūgāt
nā si imediate iūgerent: nō recte diceref: vt Patri q̄ plu-
rimū reuerēdo ⁊ dño dño Petro archidiacono.

De figura nominis.

De figura apte agit post numerū: q̄ postq̄ res
fuerūt distincte numero: figuratōes
reꝝ inuēte sunt cā determinādi ꝓfusionē: ⁊ cā h̄ndi certi-
tudinē p̄ ea q̄ p̄nt circa aliquid dephēdi. ⁊ ita figura sequit̄
numerū: sic ea q̄ sūt exteri⁹ sequunt̄ id qd̄ iterius est.

Quero qd̄ sit figura in grāmatica: Dico q̄ figura ē
ex eodē vel diuerso pueniens qdā dispositi-
o dictionis. Ex eodē. i. ex indiuiduo puenit simplex figu-
ra: qm̄ dictionē nō pōt diuidi in ptes itelligibiles: quaz̄ sen-
sum hēat: nec est a cōposito deriuata: vt magnus. Ex di-
uerso puenit figura cōposita. vt magnanimus: q̄ pōt di-
uidi in itelligibilia suo toti pueniētia. i. magnus ⁊ anim⁹.
Sikr figura decōposita puenit ex diuerso: vt magnani-
mitas: q̄ l̄z hoc p̄ se nō posset diuidi i magna ⁊ animitas:
qm̄ animitas nihil est: tr̄i traxit diuersitatē a cōposito qd̄
est magnanim⁹ a quo deriuat̄.

De figuris noīum.

Tres sunt figure. i. simplex ⁊ cōposita ⁊ decōpo-
sita. Simplex figura vt tactū est: dī-
que nō pōt diuidi in duas itelligibiles ptes ꝓoris sensus
capaces nec deriuat̄ a cōposito. Et scias q̄ dictionē dī esse
simplicis figure rōne itellect⁹ nō simplr: sed compati ad
vocē q̄ ip̄z aie reꝓntat: ⁊ sic talis simplicitas ꝓuat diuisio-
nē itelligibiliū. vñ figura simplex dī accidere dictioni. ⁊ l̄z
oīs itellectus dictionalis sit simplex: refert tr̄i iter itelle-
ctū simplicis dictionis ⁊ cōpositi: q̄ simplex nō h̄z multi-
tudinē in potētia. s̄z cōposita h̄z mltitudinē i potētia itel-
ligibiliū: sic mixtū ex aq̄ ⁊ vino potētia h̄z vinū ⁊ aquā.

De figura composita questio.

Quid sit figura cōposita querit̄: Dico q̄ quecūq̄
dictionē pōt diuidi p̄ se in aliq̄ itelligibilia
toti pueniētia: nec a ꝓposito deriuata. est figure cōposita.
Ideo dici pōt q̄ qdā dictiones sunt cōposita q̄ nō diuidun-
tur in itelligibilia ppter vsuz deficiētē: p̄nt tr̄i diuidi: vt
cōpleo: ⁊ offendo. nā pleo ⁊ fendo nō sunt in vsu p̄ se. Dico
q̄ qdā dictiones sunt q̄ p̄nt diuidi i itelligibilia: s̄z nō p̄ se.
vñ sunt figure decōposita. vt magnanimitas. hoc enīz di-
uidit̄ p aliud qd̄ est magnanim⁹. Toti pueniētia iō dixi:
q̄ qdā p̄nt p̄ se diuidi. s̄z nō in talia ex q̄ suā significatio
nē ꝓducāt: vt vires: qd̄ diuidi pōt in vi ⁊ res. ⁊ iō nō est fi-
gure cōposita: q̄ totū nō puenit cū significatiōe illaz̄ par-
tīū. Sūt ⁊ qdā alie dictiones que bñ p̄nt diuidi in duo itel-
ligibilia toti pueniētia: vt edoct⁹. nec tr̄i sunt figure cōpo-
site: q̄ trahūt suā cōpositionē ⁊ cōpaginē aliūde: ⁊ iō sunt
figure decōposita. Nā si cōpaginē nō seruāt: l̄z a vbo com-
positionē trahāt: p̄ se tr̄i cōponunt̄: vt ꝓfract⁹ ꝓctus: colla-
tus: ⁊ ꝓact⁹. Est enī cōpago iūctura ꝓncipalis vocalis in
īpo p̄nti vel ꝓterito: q̄. i. nō remanet in ꝓncipio ꝓteriti tē-
poris vel supino. ¶ Dicēdū est ergo q̄ in talib⁹ est p̄ se cō-
positio faciēda. In vbo enī dicim⁹ ꝓfringo ꝓfregi. s̄z in su-
pino ꝓfractum p̄ se cōponit̄ ex cō ⁊ fractus: q̄uis habeat
cōpositionē a vbo. ⁊ sic de alijs est dicēdum.

Ex predictis p̄z q̄ qdā noīa sunt dubie figure
vt impietas ⁊ ifidelitas: q̄ p̄nt p̄ se
diuidi in itelligibilia: ⁊ p̄nt hoc ab anī cōpositis h̄re: vt im-
pietas ab impi⁹ ⁊ ifidelitas ab ifidelis. ¶ Et nō q̄ magis
hec ꝓpō in. q̄ aliq̄ alia facit hāc ambiguitatē: qd̄ iō cōtin-
git: q̄ p̄nt mutatiōes h̄z in. q̄ aliq̄ alia ꝓpō. ⁊ fm̄ q̄ ꝓuat
magis puenit cū noīe q̄ cū vbo: h̄z enim exilē negationē

sicut nomē h̄z exilē cōpositionē. sed vñ h̄z vehemētē:
q̄ ꝓficit suā cōpositionē noīs: vt h̄o alb⁹ currit. ⁊ sic albe-
do ⁊ cursus in hoīe pueniūt: sed ꝓfectio cōpositiōis tota ē
a vbo. Nomē enim qd̄ est alb⁹ significat cōpositū: sed ver-
bum ondit formā cōpositi. ⁊ sic nomē habet se ad cōposi-
tionē debilit̄er: sed vñ vehemētē: ⁊ ideo hec ꝓpositio i.
raro venit ad cōpositionē vbi q̄ negat: q̄ exilis negatio
nō pōt remouere fortē ꝓpositionē. Inuenit tr̄i in hono-
ras: vbi qd̄ in noīatiuo negat honorē: s̄z magis ponit cō-
trariū honoris. i. dedecus. In alijs aut̄ significatiōib⁹ in-
sepe adiūgit̄ v̄bis: vt incolō: i. seruiō: inquiro: infundo: iny-
cio. Noīb⁹ aut̄ qm̄ p̄uat frequēter adiūgit̄: vt partim ꝓ-
uet ⁊ partim ponat: q̄ nō pōt noi auferre formā quin ali-
quā imp̄mat: cū oē nomē datū sit a forma: vt ipius. ꝓuat
enim pietatē a subiecto: ⁊ ponit ꝓriū. Sikr impietas ꝓuat
pietatē abstractiue: ⁊ ponit vitīū sibi ꝓriū abstractiue. sic
āt se h̄z hec particula in noīb⁹: ita se h̄z in ꝓicipijs: q̄ ꝓ-
cipiū ꝓntis t̄pis vel ꝓteriti noīaliter positū: nullā aliaz ꝓ-
positionē q̄ in. pōt recipe p̄ cōpositionē: quā suū vñ reci-
pit: vt impotēs ⁊ indoct⁹. ⁊ hoc ideo q̄ i. exiliter mutat̄
dixi. Sed alie ꝓpositiōes violētē: ⁊ iō ꝓicipiū trāsīs in
v̄im noīs nullā ꝓpositionē p̄ se recipit ad sui cōpositionē
ꝓter in. q̄ est noībus appropriata: vñ ꝓicipiū futuri tē-
poris noīalr̄ positū eā nō recipit: q̄ sapit nām v̄bi cā infi-
nitū p̄ que exponit̄: vt docēdus. i. dignus doceri. ⁊ ita ni-
hil est dictum: iste est indoct⁹: sicut nihil est indoceri.
ergo incultus. i. nō cultus nomē est: sed incultus. i. habita-
tus ꝓicipiū est ab incoloz̄ incoleris.

De his que nō possunt cōponi.

Queritur cur nō recipiamus istas cōpositiones
imbonus: ifortis: sic impius ⁊ idign⁹:
¶ Ad hoc dī q̄ habem⁹ opposita istoz̄ sine aliqua ꝓposi-
tiōe: q̄ malus opponit̄ bono: ⁊ debilis forti. Nā cū dī ma-
lus: ꝓuat bonitas ⁊ imp̄m̄ vitīū. Sikr cū dī. Dic est de-
bilis: tollit fortitudo ⁊ imp̄m̄ suū ꝓriū. Sed q̄uis non
sit dicēdum imbonus vel imalus: tr̄i est v̄d̄m nō bon⁹: nō
malus absq̄ vlla cōpositiōe: ⁊ tr̄i ibi sit ꝓuatio sine vlla
ꝓressiōe sui ꝓriū: vt loquoz̄ de hoīe nō bono: vel loquoz̄ de
hoīe nō malo. Sciēdū tr̄i q̄ bonū ⁊ malū sunt imediata
circa rōnalē creaturā. vñ sequit̄ de hoīe q̄ si ē nō malus
ergo est bonus. Si aut̄ est malus: q̄ nō est bonus. S̄z cir-
ca alias creaturas h̄z mediū qd̄ est idifferēs: vt iste lapis
est nō bonus: ⁊ sikr est nō malus. ⁊ ita nō sequit̄ q̄ sit ma-
lus vel bonus: sed idifferēs.

De cōpositis a non.

De hac autem negatiōe nō sciēdū est q̄ ꝓre-
posita noi per cōpositionem
ꝓuat tr̄i: vt nullus ⁊ nemo. Nō enim ꝓuat rē siue q̄lita-
tem istoz̄ noīuz: sed attributionē sequētis v̄bi: vt nullus
h̄o currit: nemo disputat. Sikr nihil: vt nihil currit. Sed
qm̄ p̄ cōpositionē adiūgit̄ v̄bis sine dubio ꝓuat ⁊ ponit:
vt nolo nequeo nescio. Hec enim sola v̄ba cōponunt̄ cuz
nō vt ostēdat̄ pena inflicta homini ppter originale ꝓe-
catum: q̄ ꝓunitus est bonitate scia ⁊ potētia. Si autē ve-
niat p̄ ifinitatē: tūc habet exilē negationē: q̄ ꝓuat ⁊ ponit
vt nō homo. i. ens aliq̄ qd̄ nō est homo. sed tale nomē dī
infinītū a dialecticis. ⁊ nō est hec ꝓpositio grāmaticoz̄: s̄z
logicoz̄ tr̄i: q̄ vtunt̄ ea ppter necessitatē ꝓuersionū. In
arte aut̄ grāmatica dicimus q̄ nō qm̄ facit exilē cōposi-
tionem negatio est: ⁊ tūc sicut dicit̄ ꝓrif. pōt etiam adiū-
gi nomini separatiz: vt nō bonus vir: nō bona mulier: nō
bonum mācipiū: q̄ nō est v̄d̄m q̄ nō bonus sit h̄ qdā
cōpositum infinītū: q̄ si hoc esset cor̄rūperēf̄ accentus: ⁊
oporteret nos dicere nō bonus anpenul. acuta. Ex ꝓredi-
ctis habemus q̄ hec est recipiēda. Iste lapis est nō pius:
nō tr̄i est impius: q̄ cum dico nō pius li nō venit per ꝓpo-
sitionē ⁊ ꝓuat tr̄i: sed impius ꝓuat ⁊ ponit. ¶ Et nota q̄

quā si nō venit per infinitatē nullo modo pōt ifinitare di-
 ctionē que in se habet finitātē: et sic nō ifinitat vbum pri-
 me et secūde psonae: quāuis ifinitet vbum tertie psonae: vt sor-
 tes nō legit: hoc est agit aliqd sed nō legit. Dacetia rōne
 nō infinitat aliqd pnomē: vñ nihil est dictū. Sortes est
 nō hoc: qz si hoc eēt: bñ diceref. Lego non ego. i. aliqd qd
 nō est ego: et hoc nihil eēt. Ex dictis iam habemus quare
 magis hec negatio in. cōponat cū noībus q̄ cū v̄bis: et q̄li-
 ter hec particula nō q̄nq̄ faciat vehemētē negationē:
 vt nullus. q̄nq̄ tenuem: vt nō bonus. q̄nq̄ infinitam: vt
 non homo.

De figura composita.

Composita figura vt ait Pris. in .5. lib. vbi agit
 de figura: in oīb⁹ partib⁹ orōnis in
 uenit: excepta interiectione q̄ sp̄ est figure simplicis. Par-
 ticipia vō sunt oīa figure simplicis vel decōposite: pter
 pauca nō seruātia cōpaginē suoz v̄boz. vñ sūt figure cō-
 posite: vt cōtactus: cōtractus: cōpactus: et cetera s̄ l̄ia.

Queritur hic quid obesser si dicerem⁹. Cōtact⁹
 est figure decōposite: Dicim⁹ qd hoc
 foret ptra nām: qz fm hoc integra et pfecta fluerēt a cor-
 ruptis et iperfectis. Nā cōtactus cōstat ex integris: sed p̄ti-
 go ex integro et corrupto: et iō fuit cōpago seruāda. Nam
 min⁹ pfecta veniūt a magis pfectis: et nō ecōuerso.

Sed querit⁹ hic de hoc participio pertesum v̄bi
 ipersonalis. vt tedet te debet per-
 tesum est. et hoc dicit Pris. ergo cōpositū descendit a sim-
 plici: qd eē nō pōt. Dico qd sic tollo accipit mutuo sustuli
 cōpositū: ita hoc simplex tedet accipit mutuo suppletio-
 nem a cōposito participio: quod ab hoc verbo p̄det p̄-
 prie venire debet. Et certum est qd sepe simplicia ponun-
 tur pro compositis: et econuerso.

Videtur aut⁹ qd interiectione q̄nq̄ sit figure com-
 posite: vt p̄hdolor: et beuo. Si-
 militer est querēdū q̄re interiectione nō potuit eē figure de-
 cōposite. Ad hoc dico qd iō nō pōt interiectione h̄re figu-
 ram cōpositā: qz p̄p̄riū est passiois destruere. vñ cuz iter-
 iectio affectū passiois designat: nām h̄z cōpositioi⁹ h̄riaz.
 et ppter hoc p̄sueuit abscondita voce p̄ferri. ergo prob-
 dolo: nō pōt eē vna pars. imo sunt due. et sic beu et oe sunt
 due interiectiones absq̄ cōpositione: sicut o vtinam sunt
 duo aduerbia optādī sine cōpositioe veniētia.

Prepositiones aut apud grecos oēs sunt fi-
 gure simplicis. sed apud lati-
 nos qdā vident esse figure cōposite: vt aduersum: et iter:
 que ex ad et versum: in et ter cōponunt: qz ternarius medi-
 um h̄z: vñ iter mediationē notat: sed cōsiderata veritate
 oēs fere p̄positioes sunt figure simplicis natura. Quedā
 numerant iter p̄positioes que magis aduerbia sunt: et cāz
 illoz dicit Pris. qd figura cōposita in p̄positioe iuenit.

De cōpositis ex integris et corruptis.

Sicut in cōpositioe rez nāliuz qdā corūpunt: vt
 farina et aq̄ in cōpositioe panis: et qdā ite-
 gra manēt: vt fundamētū paries tectū in cōpositioe do-
 mus. ita in grāmatica p̄tingit: qz sit cōpositio q̄nq̄ ex ite-
 gris: vt alteruter. q̄nq̄ ex corruptis: vt patricida. q̄nq̄ ex ite-
 greo et corrupto. vt maledic⁹. q̄nq̄ ex corrupto et itegro:
 vt impius. Corruptioes aut iste fiūt in h̄z cōpositis cā cu-
 iusdā elegātie atq̄ cōueniētie: qd in nālib⁹ etiam p̄tingit
 vbi supflua resecant: et enozmia et aspera poliunt. S̄z cō-
 sueuit obuci sopbistice. Patricida cōponit ex parente et a-
 cedēs: hec aut itegra sunt. ergo cōponit ex integris. Item
 oīs dictio cōposita cōponit ex his que sunt integra: ergo
 oīs dictio cōposita cōponit ex integris. Solutio. Dicimus
 qd hec p̄positio ex significat cām mālem cuz dico nomen
 cōponit ex integris. i. itegre sese h̄ntibus in cōpōne. s̄l̄r
 ex corruptis. i. corrupte veniētibus ad cōpōnē. vñ nō sequi

tur. Hoc cōponit ex his q̄ sunt itegra: ergo ex itegris.

Quero de hoc qd dicit Pris. qd cuiuscūq̄ modi est
 cōpositū ex quatuoz. nā nulla dictio pōt ex
 pluribus cōponi q̄ ex quatuoz. hoc vō nō videt verū: qz
 ipse dicit in tractatu p̄positionū qd hec p̄positio cū nō ve-
 nit p cōpositionē: sed cō. Ad hoc dicūt qdam qd Pris.
 q̄nq̄ accipit cū p̄positioem large: q̄nq̄ stricte. Large cuz
 dicit syllabicā adiectionē p cōpositionē venire. et hoc mō
 cuiuscūq̄ modi est cōpositum ex quatuoz. Nā cuz p̄pe
 est syllabica adiectio: sed ipse accipit ibi cuz pro duabus
 partib⁹. Stricte aut loquēdo nō dicit syllabicā adiectionē
 nem venire p cōpōnē: et sic nō est p̄rius sibi. cū enim p̄-
 positio nō venit p cōpōnē: sed q̄n est syllabica adiectione
 sic: ita qd cōpositio large accipiat. Nos vō dicimus qd cuz
 pōt p verā cōpōnē venire: nō tñ per se: sed virtute hui⁹
 iunctiois qz. et hoc vult ipse Pris. cū dicit qd cū nō venit
 p cōpōnē. Illud enim qd dicit syllabicā adiectionē ve-
 nire p cōpōnē: hoc nihil est. qz Pris. vbiq̄ dicit qd sylla-
 bica adiectione nō accipit p cōpositionē. Dicimus ergo qd
 quicūq̄ cōponit ex qui et cū et qz. Ab hoc relatiuo qui tra-
 bit vim relatiōis: qz regit duo v̄ba sic hoc relatiuuz qui.
 A p̄positioe h̄z: vt sit collectiuum. A iunctioe h̄z: vt sit
 distributiuū. S̄l̄r cuiuscūq̄ modi h̄z vim relatiuā a cui⁹.
 A p̄pōne vō habet collectionē. A iunctioe distributio-
 nē. Ab hoc genitiuo modi h̄z q̄litate adiectiuā: qz talis ge-
 nitiuus regit ex vi accidētis: vt liber h̄z.

Componuntur aut noīa ex oībus partibus
 orōnis: excepta interiectione
 qz ipsa est alterius nature q̄ alie. Nō enim est ad placitū
 simplr: nec exit a rōne existēte in sua potētia: s̄z ab irasci-
 bilitate vel cōcupiscibilitate p̄cedit. et ob hoc nullum no-
 mē cum interiectione cōponit. S̄z pōt nomē cōponi cū no-
 mine: vt paterfamilias: cū v̄bo vt armiger: cuz participio
 senatusdecretū. cū p̄noie: vt h̄z. cum p̄positione: vt impi-
 us: cum aduerbijs vt maleficus: cuz iunctioe vt vterqz:
 siquis nequis et.

Sed non videt nomen cōponi posse cum verbo:
 ita qd ex eis cōpositū sit nomen: vt armi-
 ger: qm̄ verbuz trahit poti⁹ q̄z trabat: sicut p̄z in hoc v̄bo
 edifico: qz verbū est in opatioe: nomē in gete. ergo armi-
 ger nō d̄z cōponi a noīe et verbo. Nō enī est armiger idez
 qd arma gerit: immo armiger. i. arma gerēs: et g armiger
 nō est cōpositū a v̄bo: et hoc est cōtra Pris. S̄l̄r nō videt
 posse cōponi cū participio retēto in vi participij: nisi ante
 cōponat cuz suo v̄bo: vt edificās ab edifico: qz participiū
 s̄l̄r est in operatione: et nullam pōt habere compositionē
 retētum in vi participij: nisi p̄bat illam a suo v̄bo: ergo cū
 hoc grō senatus nō componit in eo qd est participium: sed
 in eo qd est nomē. et ita deberet dixisse Pris. qd senatusde-
 cretum cōponit a noīe: et nō a participio. Idē pōt de simi-
 libus obuci: vt homicida: celicola: armipotēs: qz nō videt
 tur hec posse componi a participijs in vi participioz possi-
 tis: cum v̄ba ipsoz has compositiones nō recipiāt. Dicim⁹
 qd est compositio imediata: et cōpositio mediata. Imme-
 diata est que fit per p̄pioza. Mediata que fit per remo-
 tioza. S̄cōm hoc dicimus qd armiger q̄ntuz ad immedia-
 tam compositionē componit ex noīb⁹. i. armoz et gerēs:
 sed q̄ntū ad mediataz reducit ad vbum. et ideo d̄r cōponi
 a v̄bo: qz d̄r armiger qui arma gerit. s̄l̄r senatusdecretuz
 q̄ntū ad imediata compositionē cōponit ex noīb⁹. i. hoc
 grō senat⁹: et noīe qd est decretum ti. sed q̄ntū ad mediata
 compositionē componit a participio: qz senatusdecretuz
 est illud ius qd est a senatu decretum: et ita Pris. q̄nq̄ h̄z
 respectum ad imediata compositionē: q̄nq̄ ad mediata.
 vñ ipse dicit qd armipotēs componit q̄nq̄ ab hoc grō ar-
 moz: q̄nq̄ ab hoc actō arma: qd fm p̄dictā distinctionē

soluedū est: qz pponit cū gto imediate. i. p se. cū actō aut mediate. i. per grām gti. 7 sic est iudicādum de silibus. vt homicida: celicola. i. hoīs cedēs 7 celi colēs. 7 hec ad participia reducunt. s. hoīm cedēs 7 celum colēs. ¶ Et nō qz quis isto modo vba vel participia cum aliquibus noīz componātur. formatiōes tñ istaz cōpositiōnū qñqz fiūt a ntis: vt homicida: armipotēs: nec tñ cōponūtur ab his ntis hōto vel arma: sed ab obliquis eoz. qñqz formanē a gti: vt lucifer. 7 sic formatio semp respicit maiorez habilitatē vocis. Cōpositio vō maiorez uenietiam intelligi bilii: ex qbus ipm cōpositū est pductū. Possumus etiaz dicere qz participiū in vi participij retētū cōponit cū obliquo: 7 a tali cōpositōe hz vt trāseat in nomē: vt si faciēs cōponat cū actō doctū: necesse est qz trāseat in nomē. vñ doctific cōponit a doctū 7 faciēs. 7 sic participiū transit in nomē cōpositiōe: vt indoct: 7 doctific. ita vbu3 trāsit in nomen compositione: vt armiger.

Componuntur noia fere p oēs casus. p noia tium: vt respublica. per genitiuum: vt legislator. p datiuū: vt tribunus plebi vel plebis. p actm: vt agricola. i. agrū colēs. p abltm: vt mēceps. i. mēte captus. Fere dixi ppter vocatiuum: qz p ipm retētū in vi vocatiui nō fit cōpositio. nā macte. i. magis apte accipit pro hoc ntō mactus qui apud antiquos fuit i vsu. Silr plalia cum singularibz componūtur: vt orbisterra: rus: 7 asecretis: acalculis: arespōis: abatis: acomētarys. hec enim componūtur ab assistēs 7 illis datiuis. 7 sūt nomina officioz ideclinabilia. Silr p actm pluralē fit compositio: vt gemellipere. i. gemellos pariēs. 7 p abltm plalem: vt qdā volūt de illis eisde3. s. asecretis: acalculis. ab a. ppositiōe latina: 7 hoc abltō asecretis: qñ ab ipsis decretis que eis cōmittunt dō aliquis asecretis. 7 idem pōt de alijs iudicari. Et hic est oīa notāda iter participiuz 7 alias dictiōes casuales: qz nomē 7 pnomē componūtur etiam per obliquos: vt aliusmodi istiusmodi. sed participia non pnt componi: teste Prif. nisi p ntīm. 7 hoc hnt a suis vbis. qñ vba vim noiatiuoz hnt: 7 nō obliquoz. ergo si aliqd participium videat in obliquo casu ad cōpositiōnē venire: dōm est qz amittit naturā participij 7 cōpositiōne trāsit in nomē: vt doctificus. i. doctum faciēs. Si obycia tur de edificās. Dicimus qz faciēs nō habet hāc cōpositiōnē a se: imo a verbo: qz est figure decomposite.

Cum verbis etiam componūtur noia per oēs casus excepto ntō 7 vtō. cōponūtur eniz p gtm: vt magnipēdo 7 floccifacio. p dtm: vt crucifigo. p actm: vt edifico. i. edem facio. p abltm: vt vsucapio. Ntūs aut nō pōt venire ad cōpositiōnē vbi itegre: qd dico propter possum: qd componit ex hoc ntō potis 7 sum: nec vtūs. 7 hoc ideo qz cōpositiōes fiūt causa perfectiōis: ac si ex ntō siue vtō. 7 vbo pducere vnum vbum cōpositū: talis cōpositio de pfecto faceret impfectum: qz ntūs cum vbo: vel etiam vtūs cum vbo gnat pfectum sensuz: sed oīs dictio simplex siue cōposita in eo qz dictio hz impfectionē: 7 sic talis cōpositio stare nō posset. vñ si quis vellet ita ponere qz tantum valeret iste terminus a. qstū ista oratio. Sortes currit: iniuste poneret: nec eēt illud possibile: qz pfectum 7 impfectū nō eqpollēt: similiter nec simplex 7 vere composituz. Ex pdictis habemus qz cuz dō marcus id est tullius. vel marcus hoc est tulli: id est vel hoc est nō pōt eē dictio cōposita: qz stat ex ntō 7 vbo: 7 ita nō sunt iunctiōes expositiue vt quidā dicunt: qz nec etiā talis spēs iunctiōnū inueta est. 7 sic est dōm qz sunt oīones expositiue: 7 nō dictiones compositē. 7 illud pnomē hoc venit demonstratiue. 7 hoc pnomē id relatiue: 7 respicit intellectū pcedētis termini: 7 nō supposituz. 7 ideo sumit in neutro gne. 7 i singulari numero. Et scias

qz oīs dictio cōposita pncipaliter resoluit in duas ptes: s. ille pnt adhuc simplicitatē 7 cōpositiōnē hē: vt impertit: pnt enim cōpositū siue decōpositū fuit pterit: 7 inde decōpositū fuit impertit. Un Prif. dicit qz quedā accipiūt secūdā cōpositiōnē ex iam an cōpositis: vt inexpugnabilis impertit 7 his similia.

De cōpositis ex duobus rectis.

De compositione aut integroz: vt dicit Prif. in. 5. li. vbi agit de figura: qz si fiat cōpositio ex duobz ntis vterqz declinat: vt hec respublica hui reipublice. Si aut ntūs cōponit ex duobus obliqz vterqz obliqz manet ideclinabilis: vt hō. Si vō cōponat ex noiatiuo 7 obliquo: vel ex obliquo 7 ntō: ntūs declinat 7 obliqz remanet ideclinabilis: vt hic tribunus plebis hui tribunus plebis: 7 sic senatus decretū hui senatus decreti. excipit alteruter: qd quis cōponat ex duobz integris ntis: tñ declinat tñ in fine. Regit vō pdicta regula qz hoc masculinū alteruter faciat alteriusutrius. Sz alia regula vult qz sequat eūdē gtm cū suo feminino 7 neutro qz faciunt alterutri. Oīs ntūs declinat in us. v3 esse cōis triū genēz. Nec itaqz regula pdo minat: qz duo sunt potētiorez vno: 7 sic alteruter facit gtm alterutri: sic suū femininū 7 neutz. Et sciēdū qz femininū 7 neutz nō declinat ex vtraqz pte: nec pponunt ex integris cā vitādi biatū si dicerem alterutra: vel cā vitādi metacismū si dicerem alterutrū. 7 sic maior elegantiā fuit in cōpositiōe facta ex corrupto 7 integro: 7 sepe videmus qz vnuz cedit duobz. vñ vtraqz acuit penul. 7 silr pleraqz ppter masculinū 7 neutz suū qz idē faciūt. Pōt tñ enclitica iunctio eē cā i his: qz sepi icliat accētū pcedētis syllabe in cōpōne itegroz: sic extra pōnē: vt vtraqz: pleraqz: vbiqz: qñqz: vt dicit Prif. in. 5. li. in tractatu de figura.

Contra predicta obiectiones.

Consuevit tñ obyci de pluribus alijs cōtra pdictam regulā. Un Prif. in sufficiens eē dō. Obycit. n. de parnastis: leopard: duoden: capapellis 7 de quibusdā ppris noibus: vt omnebonū: os aureuz: qz cōponunt ex duobz itegris ntis: 7 tñ declinant tñ in fine. ¶ Ad hoc dicimus qz Prif. satis sufficiēter dicit. Nā dicimus qz pnasus nō cōponit: qz fuit cōpositū a grecis qz nunqz habuerūt respectū ad hec noia latina par 7 nasus. Duodenus aut nō cōponit ex duo 7 denus: sed derivat a duodeci3. 7 sic est figure decomposite. Si obyciat de duodecim in quo non declinat iste ntūs duo: dicimus qz non oportet: qz regula itelligēda est tñ de itegris. duodecim aut componit ex integro 7 corrupto. Leopardus aut cōponit ex corrupto 7 itegro. s. ex lena vel leena 7 pardo: qz nō dō leopardus: eo qz sit partiz leo 7 partim pardus. sed qz nat est ex leena 7 pardo. Capapellis vō componit ex abltō 7 ntō: sic legei qd i rhetoricis inuenit: qz dō capapellis qsi pellis cū capa. In ppris noibus certe possum dicere qz regula Prif. tenet: vt hic montespulanus hui montispulani. 7 hic montleo. huius montis leonis. qñqz tñ facimus grecismū: qz declinat nomē cōposituz sic in fine tñ: vt h omnebonū huius oēboni. 7 videt hoc eē de rōne qz illa cōpositio nō est vera sed tñ imaginaria. nō eni traxit aliquā significationē ab eo qd est oē. Idē dōm est de os aureū os aurei. greci aut nō declinat aliqd nomē cōpositum in medio sed tñ in fine. Verbu vō cōpositum qñqz declinat in medio 7 i fine: vt carthagraptho. i. scribo: 7 carthagraptha. i. scripsi. 7 quotiēs hoc apō eos ptingit faciūt cōpositiōnē p se in pnti. 7 p se i pterito. 7 hoc ideo sicut diximus superius ne corrupta ex integris: vel integra ex corruptis componi videantur.

Illud etiam notandū est qz qliscūqz fuerit cōpositio in ntō talis remanet in ob

liquis. Si. n. fit ex integris integra remanet in obligis: vt
neutripassiuu neutripassiu. Si aut fit ex corruptis eade
corruptioes retinet in obligis: vt patricida patricide. Idē
dico si fiat ex corrupto et integro: vt multimodis: vel ex
integro et corrupto: vt pspicax pspica cis. Excipiunt ista
q̄m̄oz alteruter alterutri: tātūde tantide: q̄c̄q̄ cuiusq̄:
idē eiusdē. Nā alteruter p̄ponit ex itegris: sed alterutri
ex itegro et corrupto. tātūde ex corruptis: s; tātidē ex ite-
gro et corrupto: q̄c̄q̄ ex corrupto et itegro: sed cuiusq̄ ex i-
tegris. idē ex corruptis. sed eiusdē ex integro et corrupto:
sicut vult magr Bene. **Questio de eodem.**

Querendum est hic vtrum verbū cū vbo pos
sit cōponi sic nomē cū noie: Dic
p̄r̄. q̄ sic sed nō nisi cū ifinitiuo: vt tepefacio cis. i. tepe
re facio: q̄z ifinitiuū est q̄st nomē v̄bale. S; alij modi in
ter se nō cōponunt. et hoc id q̄z vna queq̄ iclinatio h; suū
finē et certū terminū. vñ nō p̄t ad v̄m̄n reduci sine me-
dio. i. sine compositiōe. et id ex alijs modis nō potuit fieri
vna cōpositio. q̄z diuersitas morū et finis ipediebat vnus
intellectū simplicitatē. Inuenit tñ in iure ciuili cōpositio
facta ex duob; itegris v̄bis q̄ declinant ex vtrāq̄ p̄te sic
duont. i. vt orfruoz: vterifrueris: vsuffrueris. et talis cō
positio in nullis alijs v̄bis repit. S; i r̄ vna mirabilis cō
positio orbiu m̄uey q̄d est p̄positū ex itegris diuersoꝝ ge-
nerū et nūeroꝝ. Et declinat orbiu m̄uey: ḡtō hoꝝ orbiuue
ioꝝ: d̄tō his orbiuueis r̄c. Ciuitas enī est q̄ vocat̄ orbis:
et vocat̄ vei: s; corrupto noie nūc d̄r vrbeuet. et inde p̄p̄e
dicebant ciues orbicū: siue veiētani: vel diictim orbicūe
iētani: qui nūc d̄r vrbeuetani. **Questio.**

Querit nūc p̄t vñ possit p̄tingere q̄ obliquū recto
diictus maneat ideclinabilis cum sui nā sit
declinabilis: vt tribunus plebis: Dicimus q̄ hoc p̄bit ex
adiucto: q̄z nā illa p̄ quā rectū p̄struit cū obliquo: vna est
sibi et oib; suis obligis: et ita est simplex et indiuisibilis: et hec
nā p̄t auit obliquū ideclinabile in tali cōpositiōe. S; si
fiat cōpositio ex duob; ḡtis debet vterq̄ ḡtus ideclina-
lis p̄manere: vt h; q̄d etiā ex nā obligatis cōtingit que-
admodū si absq; cōpositiōe veniret. nā si isti ḡti h; adiū-
gerent alicui nō ip̄z et oēs eius obliquos vniformiter re-
spicerēt. Et hec eadē est nā et cā que seruanit eos ideclina-
biles in compositiōe. **Questio de eodem.**

Quero an sic ista cōpositio respublica possit fieri
hec cōpositio mulieralba: Itē sic est vna
cōpositio tribunus plebis. magister militū: argiletū: male-
fidus: malefan: possit eē vna cōpositio: potestas bononiē-
siū: magister platonis: socratis asin: malecōcoris: malefor-
tis: et sic de silib; q̄r p̄t. **¶** Ad p̄dicta r̄ndemus q̄ oīs cō
positio imutat et cōmutat et cōmoditatē h;: aliogn est inti-
lis: et nō est tenēda. Dicimus q̄ id respublica est vna cō
positio vt aliquid imutat. Nā q̄n res publica sunt due par-
tes: idē est res publica q̄d res notoria et manifesta. Unde
Doza. publica materies puati iuris erit. i. materies iam
notificata. Cū aut est vna dicitio cōposita: idē est respubli-
ca q̄d cōe. Hec imutatio nō p̄tingeret dicēdo mulieralba
q̄z siue eēt vna dicitio p̄posita siue nō: semp̄ vna fieret sup
positio pro muliere alba: et sic nulla eēt vtilitas in tali cō-
positiōe. vñ nō est faciēda. **¶** Ad sc̄d̄m dicim; q̄ aliū est
tribunus plebis in cōpositiōe: et aliū extra cōpositiōe: q̄z
extra cōpositiōe p̄t venire p̄ tribuno cuiuscūq; plebis.
sed in cōpositiōe venit pro illo solo q̄ hēbat tribunatū in
plebe romana. S; i r̄ magister militū q̄n est vna dicitio no-
tat dignitatē magnā: quāz q̄s hēbat in vrbe romana. et is
mō d̄r marescalcus. S; q̄n sunt due ptes p̄t fieri suppo-
sitio pro quocūq; aliquos milites magistrāte. Argiletum
vō vna dicitio est nomē loci vbi fuit argus iterfect. s; q̄n
sunt due ptes argiletū d̄r mors argi. Adalefidus vna di-

ctio significat illū qui leuitatē h; et nō seruat fidē. sed q̄n
sunt due ptes significat illū cui nō seruat fides. vt iste est
fidus male iter hostes. Adalefanus significat illū q̄ est le-
profus. s; q̄n sūt due ptes significat illū q̄ h; sanitatē im-
pfectā. P̄familias vna dicitio significat illū cui filii est
dñs hereditatis de iure: et si nō eēt nat; duz eēt viuus in
vtero m̄ris. s; q̄n sunt due ptes significat illū cui ples iā
est vna familia. Tales aut imutatiōes nō puenirēt si es-
sent cōposita illa q̄ obuciunt. Nā p̄tās bononiēsiū nō su-
meret p̄ alio in cōpositiōe q̄z extra cōpositiōe. nec magi-
ster platonis: vel socratis asin: nec malecōcoris: nec male
fortis. idē tales cōpōnes recusant. s; miles iustitie n̄o tpe
possum; dicere q̄ sit vna dicitio cōposita: q̄z p̄tinet ad q̄d
daz offm̄ reddēdi iustitiā. s; q̄n sunt due ptes miles iusti-
tie d̄r q̄cūq; est miles iustus. S; i r̄ d̄r sleguz. i. iurispitus ē
vna dicitio. s; q̄n sunt due ptes d̄r dñs legū solus impator
q̄z ip̄e solus h; p̄tatem d̄dēdi et destruēdi iura. Idē est in
v̄bis d̄m; q̄z nō sic dicim; maledico: bñfacio: malefacio:
possum; dicere q̄ sit vna cōpositio malecurro vel benele-
go. nā aliū est maledico bñfacio malefacio q̄n est ibi cōpo-
sitiō: et aliū q̄n nō est. s; in malecurro vel bñlego non erat
aliū. et idē inutilis fuisset ista cōpositio. S; i r̄ aliud ē satisfdo
et satisfacio q̄n ibi ē cōpositio et aliud q̄n nō ē. s; si vellē eo-
dem mō p̄ponere satisfego satisficrio nō possem; q̄z nihil
imutaret p̄positio. S; i r̄ aliud ē vsucapio p̄ p̄pōne: et aliud
sine p̄pōne: q̄z p̄ p̄pōne p̄tinet ad q̄dā ius: s; absq; p̄pōne
p̄tinet ad quēcūq; capiēdi vsuz. et ita de p̄silib; est d̄d; vñ
iudicādū. **De cōpositis ex duobus obliquis.**

Querit etiā q̄re sit cōpositio magis ex duob; ḡtis
q̄ ex duob; alijs obligis: sicut. n. dicimus
h; possems dicere huic modo: hūc modū: vt assignetur
q̄re nō: Ad hoc dico: q̄z ex nullis obligis itegris fit cōpo-
sitiō noiatiualis nisi ex ḡtis: q̄z tales ḡti q̄n veniunt p̄ ap-
positiōe regunt ex vi accidētis: q̄z demōstrāt eēntiā rei
sic adiectiuā. nā ḡti cām formalē designāt: vt equ; albico-
loris: et liber istiusmodi. vñ videm; q̄ talib; ḡtis. i. q̄ regū-
tur ex vi accidētis p̄t accidēs copulari. i. adiectiuum: vt
equus celer et albicoloris currit. Nulli aut alijs casus re-
gunt ex vi accidētis p̄p̄rie et nāliter: q̄d dico p̄pter abltōs
qui aliquā affinitatē quā hñt cū ḡtis ex hac nā regunt: vt
equus albo colore. soli q̄ ḡti hñt hāc nāliter cū adiectiuis
p̄ueniētia. et idē ex ḡtis solis q̄ ex vi accidētis regunt p̄t fie-
ri noiatiualis p̄positio: q̄ voce vni; adiectiui sumūt: vt h; i
istiusmodi: alteriusmodi: aliusmodi: cuiusmodi. Patet q̄
quare nō fiat talis compositiō ex alijs obliquis.

Quero hic q̄ cōmoditas sit in his p̄pōnib;: et quare
nūq; fiat sine hoc ḡtō modi: **¶** Ad hoc di-
co q̄ fiūt cā imutatiōis: q̄z q̄n nō est ibi p̄positio reguntur
duob; accētib;: et ille ḡtis modi sumit p̄ mēsurā siue q̄nti-
tate: vt liber istiusmodi. i. isti; q̄ntitatis. S; q̄n ē ibi p̄posi-
tio statū regunt vno p̄ncipali accētū: sic nā dicitōis regit:
et tale p̄positū designat tūc q̄litatez et nō q̄ntitate: vt liber
istiusmodi. i. talis. anpenl. enī modi acuit. Quare aut ma-
gis fit p̄ hūc ḡtis modi. hec est rō: q̄z sumptū sine cōpōne
in tali respectu q̄n regit ex vi accidētis accipit p̄ q̄ntitate.
sed modus p̄ quē regunt tales ḡti est q̄litas q̄dā respecti-
ua. et idē iste ḡtis modi solus fuit vtriq; nature p̄ueniēs. i.
ad q̄ntitate q̄n nō iteruenit cōpositio: et ad q̄litate q̄n ibi ē
compositio. **Questio de eodem.**

Sed querit an talis p̄positio sit recipiēda: boni
modi: sic alicuiusmodi: vt cū dicat
Liber bonimodi: Dico q̄ nō est recipiēda: vt bonimodi
sit vñ nomē ois ge. ideclinabile: sic h;. Et dico q̄ spālē
adiiectiuūz ipedit: q̄z cōpositio p̄dicta ex talib; ḡtis regit
ḡnalitate. vñ faciēda est p̄ nomē ḡnale: vt cuiusmodi vel

per p^ronomē: qd̄ gdem p^rinet ad oēm mām: vt istiusmodi ei^usmodi. Sunt enī hī adiectiua gñalia. z iō adiectiuum spāle ad talē pōnē venire nō potuit: filis tñ cōpositio vi deē posse fieri in his gñis vni^usmozis: vt sitynū nomē ois ge. i. decli. z erit sensus vni^usmozis. i. concord. vt isti hoies sunt vni^usmozis. i. cordes vel ynanimēs. Un̄ in ps. Qui habitare facit vni^usmozis in domo. i. ynanimēs z concord. nisi enī veniāt p pōnē nō vidē latine dictū: qz non h̄ a quo regat̄.

Questio de eodem.

Querit insup q̄re in hīs pōnib⁹ qñq; pcedat obli^uquus: z qñq; postponat̄: vt senatusdecretum: z magister militū. Ad hoc dico vel rñdeo qz in o^rdine pōnis est magna vis faciēda. vbi enī semp in cōpo^sitione possidet finē: qz magis finit q̄ alie ptes. z inde fuit necesse qz semp vbi declinareē in fine. Idez facit z p^ricipiū: qz tenet nām vbi. nō aut in tali pōne qñq; tenet p^rincipiū qñq; finē. p^rincipiū dat ei qd̄ est digni⁹. finis aut idigniori. Et hac rōne dicim⁹ senatusdecretū z magister milⁱlitū: qz senat⁹ est dignior suo decreto: cū possit illud p^redere z destruere. z magister est dignior militib⁹ qbus p^ridet. Sitr̄ in pōne facta p hūc gñm modi. de bitus ordo fua^t: qz finis debet noi. tñ ad nomē reducan^t adiectiua ita cōposita: vt hīs istiusmodi. z et alia rōne: qz iste gñs modi p^rficit itellectū q^litatis in talib⁹ adiectiuis. z fm hoc illa q^l magis p^rficiūt z specificāt in pōnib⁹ dbēt h̄re finē: z q^ltū ad hoc finis dignior ē: cū sit p^rfectio rei. vñ nūq; ē aduer. sp^ris rōne finis: z nūq; aduer. loci rōne finis. ḡ nāq; vide tur qz deberet eē copulatiua: qd̄ tñ nō ē: imo est cālⁱs. Dicim⁹ qz hec p^ricula qz h̄ alia de cā postponit̄. s. qz est ordi nis subiūctiui. **De geminatis p cōpositionem.**

Queri pot: hic q̄re ptingat qz qdā geminata veniāt ad pōnē: z qdā nō. Nā deus nō est vnum nomē ppositū: nec fuit est vñ vbi ppositū. Ad hō di^cim⁹ qz si ppositio supaddat aliqd geminatiōi vtilis ē cōpositio. si nihil supaddat: nlla tūc d̄z ppositio supuenire. Dicimus ḡ gñaliter qz oia it^rrogatiua noia vt aduerbia pūt geminari: z de iure cōponi: qz ppositio supaddit geminātiōi: vt qsq; q^lisqualis: q^ltusquāt: quotquot: cuiuscui⁹. Possessiuus vt cuiuscui⁹: vbiubi: vñ vñ: vtut: qñqñ. z ita de oibus q pūt recipe cūq; vt q̄stūcūq;. Dec enim absq; geminatiōe sumpta it^rrogatiua sunt z ifinita: nec h̄nt generalē p^rnuiciationē. i. nō sūt distributiua. s̄ si geminānt absq; pōne adhuc nihil imutāt: vt q̄s faciet hoc: q̄s geminata est ibi it^rrogatiō. Si vō pponant̄ amittūt it^rrogationez: z sūt collectiua z distributiua: vt qsq; currit mouet. i. ois qm̄. s̄ q^l q^lisqualis. i. q^llibet q^lis. z vbiubi est ignis est calor. i. vbiubi qz. z vtut legit plato legit fortes. i. vt cūq;. z ita de alys p^r sil. b. oēm est: q̄re nō geminātur ppter alterutrū cōponētiū. s̄ hūc abltm̄ re. De p^rstructione aut hui⁹ nois qsq; z dictionū recipiētiuz cūq; scias qz dictio gemina vt quisq; vel recipiēs cūq; vt quicūq; h̄z vim duoz casuū. s̄ ancedētis z relatiui. vñ requir̄ duo verba poni in p^rstructione: z ponēda sunt in eo casu in quo ponit̄ relatiuū facta explicatione: siue in eo casu poni debet quē requir̄ verbum sequēs imediate: vt video qcūq; homo currit. i. video oēm hoīem qui currit. z quēcūq; hominem video currit. i. omnis homo currit quē video. similiter video quicquid est hic itus. i. video omne id quod est hic itus. Et quicquid video est hic itus. i. omne est hic itus quod video. vel video quisquis hō est albus. i. video oēm hominem qui est albus.

De geminatione p^ronominum per compositionem.

Non autem hic est ignorādū qz tria pnoia geminata cōpositione h̄nt in actō z abltō tñ: vt memē tēte sese: z hoc tñ in singulari faciunt pter sese: qd̄ geminat̄ tā in singulari q̄ in plali. Si ḡ dica

tur nosnos illeille nō est cōpositio: s̄ geminatio tñ. Querit vñ cōtingat illa cōpositio tñ in duob⁹ casib⁹: Ad hoc dicit **P^ris.** qz isti soli casus monasyllabi reperiunt̄ singulares in his trib⁹ pnoib⁹: z ide pcessit cōpositio: qz regūtur vno acuto accētū. Et scias qz hec p^rdicta ppositio ē vtilis: qz vbi talis geminatio repit̄ in actō z abltō istoz p^rnomiū: statim habet respect⁹ ad cōpositionē q̄ i nobis ē. s̄ ad aiāz z corp⁹ vt diligo memē. i. diligo me s̄z vtrūq; hoiez. vñ in Salustio habet. Hoies qz studēt sese p^rstare ceteris aialib⁹: sese d̄r q̄stū ad aiāz z corp⁹. Et videmur in hō imitari grecos qz duob⁹ obliq; casib⁹ istoz p^rnomiū qb⁹ vñ sūt in singulari nūero monasyllabas syllabicas adiectio nes addūt. Jam habem⁹ qz geminatio facit cōpositionē in it^rrogatiuis: z i his trib⁹ me te se: vbi cūq; fit alibi geminatio nulla ē ibi pō: qz nihil ibi pō supaddat: vt de⁹ deus: tantum. n. valet ista geminatio si est cōpositio quātum. si nō est compositione. z ideo talis compositione tanquā p^rorsus inutilis recusāda est.

De p^repositionibus que cum noībus componunt.

Dubitatur aut multū de p^rpositiōib⁹ q̄ cū noīb⁹ cōponunt: vt impius: qz vidē hec p^ricula in. h̄re nām aduerby negatiui in hīs cōpositione. Negare. n. magis ad aduerbiū p^rinet qz ad p^rpositionez. Sitr̄ si dicam remitto: vidē qz hīs p^rpositio sit censiēda fieri magis ex aduerbio inseparabili z vbo qz ex p^rpone inseparabili. Nā p itellectū aduerby exponit̄: z nō p p^rponē: vt remitto. i. itez mitto. Lū ḡ vis significatiōis sit in oīb⁹ partibus p^rep^rlādā: vt dicit **P^ris.** oēm est qz remitto p^rponit̄ ex aduerbio inseparabili z vbo. Itē p^rpo semp est in t^rāsitiōe: vt dicit **P^ris.** vñ nō pōt p^rstrui cū ntō p^r it^rāsitiōez suā. nec cū vtō. ḡ repugnat ntō. Nō ergo d̄z secū p p^rponē iungi: qz repugnātia nō h̄nt pueniūt nec in vna sede morā tur. ḡ in. nō recte cōponit̄ cū pius: si ē ibi dicēda p^rpo. Ad p^rdicta dicim⁹ qz impi⁹ p^rponit̄ ex in. p^rpone z pius: qz licet in appositiōe nō neger: pōt tñ in p^rpositiōe negare: qz sepe facit p^rpo in cōpositiōe: qd̄ nō pōt facere in appositiōe. Si dicat negare p^rpiū eē aduerbioz. Dico qz sic q̄stū ad rez vbi: s̄ q̄stū ad re nois h̄nt cōuenit p^rponi: si p^rponat̄ de p^rep^rositōe inseparabili: vt remitto: qz dicit **Boe.** qz d̄z dici aduerbiū inseparabile. Dico qz nō est vex. P^rep^rositiones enī inseparabiles h̄nt p^rstituūt itellectū explicabilē p aduerbiū s̄z nō d̄z iō dici aduerbiū inseparabile: qz in hoc sūt aduerbia exilis nāe sic p^rpones q̄ ex adiuncto trabūt certitudinē itellectus: z ita itellectus quē inuūt nō est aduerbia lis sed affinis aduerbiali. C̄ s̄. Immutat sicut p^rpones: qz qñq; augēt: vt inseruio. i. valde seruio. quādoq; p^riuāt: vt inhonoro. similiter recludo. i. iterum claudio. z sic vāgnaturam h̄nt sicut p^rpones: qz magis in naturam p^rponuz cedūt. Nō enim aduerbia sunt adeo debilis nature vt p^rpositiōes: qz illa egēt vno extremo: sed p^rpones duob⁹ extremis. Quod aut obycit̄ de t^rāsitiōe nō obstat: qz p^rpositio duas habet facies vt vbum t^rāsitiuum. Respicit enī sequētem casum t^rāsitiue. z ideo in eo finit depedētiā suā. Id aut quod ancedit siue sit vbus siue dictio casualis respicit intrāsiue: vt sum in domo. z ex parte an̄ vagat̄ ad oēs casus. ex parte aut post finē suuz terminat in actō vel abltō qui apud latinos sunt p^rcipue t^rāsitiui. sed apud grecos a trib⁹ casibus eaz t^rāsitiō z depedētia terminat̄. s̄. g^rō dtō z actō. Dicimus itaq; q̄stū ad intrāsiōne quaz h̄nt ex parte an̄ p^rpones sunt nate cōponi: qz it^rāsitiō magis est apta componi. i. vniformitati compositionez: s̄ q̄stū ad t^rāsitiōne quam habēt a parte post veniūt p appositionem. i. separationem: qz nō est de rōne vt cōponantur cum actō vel abltō per se: cum incidat ibi magna t^rāsitiōis diuersitas. sed p cōpositionem d̄r p^rpositio venire

Etum ad pcedētia: quibus fert ipm qđ designat: vt sum in domo. sic onidif q ego sum localis respectu dom mee p̄tinētia. vñ vbum ōstruif cum ppōne adiūcto suo casua/ li intrāsitīue: sed cu3 ipō casuali trāsitīue sicut z p̄positio. Ex p̄dicis patet q̄ p̄positio rectissime cōponit cum ntō: cum sit intrāsitīua ex vna parte. z sic p̄uenit cum ntō qui silr intrāsitīuus est: eadē rōne debet cum vbo cōponi: qz itellectū ntī habet: nec p̄ appositionem secum venire p̄t p̄pter itellectū noiatiui. Lū participio aut iūgīf vtroqz mō sicuti cū noīe p̄ p̄ponem ad modū sui vbi: vt p̄legēs. z p̄ appositionē: vt vado ad legētem: z loquor de legēte.

De compositione aduerby cum pronomine.

Quero hic quare magis aduerbiū veniat ad com/ positionē p̄nois: vt eccum z elluz q̄ p̄posi tio. Nulla enim p̄positio iūgīf p̄nomini p̄ cōpositionem: qz mecū tecū secū nobiscū vobiscū nō sunt aduerbia cō/ posita: sed hūc hūc p̄positionē cum p̄ appositionē. i. p̄ regi men itērueniēte astrophe. i. p̄posterioritē smonis. Ad hoc dico q̄ cū p̄noīe iūgīf p̄positio p̄ solā appositionē: sic cum p̄prio noīe. vt ad illū z de illo: sic ad platonē z de pla tone: qz nō inuenit qđ immutat in p̄prio noīe vel p̄noīe. p̄p̄riū enim nomē nō signat depēdētē in eo q̄ p̄priū. silr nec p̄nomē: iō neutz eoz p̄t vniri cū p̄pōne que p̄ p̄ter sua infinitatez se applicat tm̄ an: vel depēdētē ex p̄te intrāsitīois: sicut hoc signū oīs p̄pter suū offiū nō bñ iun gīf p̄prio nomini vel p̄nomini: vt oīs plato: vel oīs iste. Aduerbiū aut potuit cum p̄noīe cōponi cā demōstratio nis cuiusdā que silis est finitati p̄noīum: vt eccū z ellū. i. ecce eū. z ecce illū. z q̄nqz trahit p̄nomē aduerbiuz ita q̄ cedit in partē ipsius: vt p̄terea z interea. Nāz p̄ter z inter p̄prie sūt aduerbia que adiūcta huic actō ea determina tionem faciūt adverbialē: qz cum ille actūs desinit in a. cor. p̄pter naturam adverbialē trahit ad pdu.

De compositione p̄positionis cum aduerbio.

Videtur tamē q̄ p̄positio per cōpositionē veniat cū se quēti casuali: vt inice: extēplo z nō extim/ plo: qz p̄positio nō corrūpit casū cui intrāsitīue adiūgīf. i. actm̄ vel abltm̄ sequētem. z ita nihil est dictū extim/ plo. Silr vident cōpōnes p̄siles esse decetero defacili: exim/ prouiso: euestigio: eiure. Ad hoc dicimus q̄ oēs p̄dicte in vitate nō sunt cōpōnes: sed irregulares vocū p̄geries. z hoc iō qz casus cū sua p̄positioē fungit loco aduerby vñ adverbialis determinatiois. vñ p̄nt casualia cū suis p̄po/ sitionibus ad interrogatioes aduerbioz rñderi: vt quo va dis: ad vrbē. q̄liter fiet hoc: defacili. q̄liter intrauit iste: eximprouiso. q̄n venisti: extemplo. i. statim.

De syllabici adiectionibus.

Nunc de syllabici adiectoib est vidēduz. Dic p̄ris. q̄ syllabica adiectio imutat spēm nō figurā. qz syllabica adiectio nihil itelligibile aīe rep̄n/ tat: sed imurat spēm nō figurā q̄uis imutat aliqđ officii dictionis. Erit q̄ dictionē q̄ recipit syllabicā adiectionez spēi deriuatiue: vt pleriqz a p̄ler^o: egomet ab ego: nō tm̄ est fi gure cōpositē. qz nō p̄t in plura itelligibilia diuidi.

Consuevit dubitari q̄n hec particula qz sit sylla bica adiectio z q̄n veniat p̄ cōpositio nem. Ad hoc dico q̄ q̄n hec particula qz nullā vim cō iūctionis retinere videt: non venit p̄ cōpositionē: sed est syllabica adiectio: vt pleriqz itaqz vtiqz. Sed cu3 viz ali/ quam diūctionis exercet: p̄ cōpōnez venit: vt vterqz qzqz vbiqz. In talibus enim quādā aggregationem importat ipa diūctio: vt vterqz. i. vnus z alter. quisqz. i. quicūqz: vel quisqz. i. vnus z alter. tybiqz. i. vbiūqz: vel vbiqz. i. in vno z alio loco. z sic de singulis.

Nota hic q̄ syllabice adiectiones semp debēt eē finales: vt quinqz: egomet: q̄n altera.

tionē quādā faciūt circa officia p̄cedentiū dictionū. vñ sic accidētia q̄ q̄dem alterāt solēt aduenire post cōpositionē subaliū: ita syllabice adiectiones debēt vltimo aduenire z nunq̄ in p̄ncipio poni. Et per hoc etiā p̄z q̄ sigs negs z nungqs cōposita sunt z non syllabica sic aliqs z ecqs: eo q̄ nihil est additū fini eoz qđ ē p̄priū syllabice adiectio/ nis. P̄ris. etiā p̄bat alia rōne q̄ nō sunt syllabica. s. qz cor/ rūpit femininū eoz ae dipthōgo mutata i a. vt siq̄ neq̄ nunq̄: sic aliq̄ z ecq̄. Et hoc faciūt in singulari feminino: z neu. plurali. Et syllabica adiectio nō corrūpit dictionem cui syllabica: q̄n accidētia nō imutat eē subale rei: z sic patet q̄ cōposita sunt z nō syllabica. Donat^o vo dicit q̄ in illis q̄nqz nō mutā ae dipthōg^o in a. s. z diē antiquos dixisse q̄ vel q̄ sic maf. z neu. in eodē noīe geminamus. vt quis vel qui qđ vel qđ. Et repit illud femininū apō Vir gil. dicētem. Ecq̄ tm̄ puero est amisse cura parētis. nūc at nō vtimur illo nisi in bis p̄positis siq̄ neq̄ aliq̄ nunq̄ ecq̄. z ita fm̄ Donatū venit q̄ itegre ad p̄pōne illaz: s. corru/ pre fm̄ p̄ris.

De cōpositioe quis z qui.

Consuevit multū dubitari de p̄ponibus z sylla bici adiectionibus hui^o noīs qz vel q. vñ de illis aliqđ h̄ dicā. Scias q̄ qz vel q est oīum noīum p̄fusissimū: hñs se ad modū m̄ae ifinite. vñ p̄pter multitudinē officioz habuit multitudinē formaz z ter/ minationuz: vt p̄ diuersas formas z p̄pōnes z syllabicas adiectiones explicita ipsius p̄fusio z nā posset in aliquam certitudinē redigi z meli^o cōprehēdi. Habz itaqz sedeciz inter positioes z syllabicas adiectiones. Cōpōnes enī sunt septē: vt sigs negs aliqs nungqs ecqs: z ynusqz qz z quisqz. Quis aut bz qnqz syllabicas adiectiones: vt qsnā q̄spiam quisputas q̄sqz z qsqz. sed q recipit q̄tuoz adiectiones. s. qđā quis qz z q̄cūqz. vñ vsus. Lū qz nā q̄piā sine q̄piū ge putas q̄. Dā vis cūqz libet qui sine qz retinet. Letera aut noīa itērogatiua vel ifinita nō recipiūt syllabicā ad/ iectionē nisi vnā. s. cūqz: vt q̄liscūqz q̄tuscūqz quorcūqz z silia. Dec enī geminant: vt q̄lisqualis. z cōponunt cum aliis: vt aliq̄lis: z recipiūt cūqz sicut diximus: nec vllam aliā hñt cōpōnem vel adiectionē cōem: vt qz vel qui. vñ cā p̄fusionis z ifinitatis habz sedecim itē positioes z syl/ labicas adiectiones. Ad cetera noīa itērogatiua nō habēt nisi tres: vt cuiuscūqz alicuius z cuiuscūqz possessiua.

De compositione aduerbiorum.

De aduerbijs aut itērogatiuis vel ifinitis dico q̄ vnus ex illis. s. vbi reci pit vndecim itē cōpositioes z adiectiones syllabicas: vt sicubi necubi alicubi nūcubi ecubi vbiqz vbiubi vbiuis vbilibet vbiūqz: vbinā. S. alia aduerbia itērogatiua vel ifinita nō hñt tot varietates p̄ter quo qua. vñ qz ista possunt vndecim itē cōpositioes z syllabicas adiectiones h̄re: sicut z vbi. nisi vsus in q̄busdā eoz forsitā repugna ret: vt si quo nequo aliquo nunquo ecquo quocqz quouis quolibet quocūqz quonā. Aduerbiū vo t̄pale recipit pau ciores: qz nō est tāte cōfusionis vt locale. bz vo cōpositio nes sex: vt siquādo: nequādo: aliq̄: q̄nqz: quādoquādo: quādocūqz. Letera aut aduerbia itērogatiua vel ifinita nō hñt aliā cōpositionē q̄z noīa itērogatiua a q̄b^o descē/ dunt. Geminant. n. vt qualiter q̄liter. recipiūt cūqz: vt q̄/ litercūqz: z habēt eandē cōpositionē: vt aliqualiter. Idēz est tenēdum in alijs. Inter aduerbia sigdem confusissi/ ma sunt localia itērogatiua: vt quo qua vñ vbi: q̄ vnde/ cim compositiones z syllabicas adiectiones possunt habe re. Tēporale aut recipit qnqz: qz minus localibus est con/ fusum z ifinitū: sed plus alijs. Alia vo itērogatiua ad/ uerbia nō possunt recipere nisi tres cōpōnes: sic itēro/ gatiua noīa a quibus descēdunt.

Questio de eodem.

Querit quare interrogatiua siue ifinita siue noia siue aduerbia subaz vel locu significatia recipiat syllabicam adiectionem: alia vo no: vt qnā: ybinā: s; nībil est qualifnā et quādonā. ¶ Ad hoc dico qd alterationes nō adueniūt nisi rei rēte vel rēti: et sic tñ sube vel loco. Ex hac rōne interrogatiuū sube vel loci recipit syllabicas adiectiones: et nō alia interrogatiua. Tmpus enī lz videat alterari: qz modo est obscurum modo serenum: tñ hoc nō ptingit rōne ipsius temporis: sed aeris qui ppric serenus vt vel obscurus. Accidētibus aut adueniūt alterationes: immo accidētia sunt illa que alterāt.

De illis coniunctionibus si et ne.

De si et ne querit quare nō cōponantur cū vrbis: sed potius cum noibus. et quare magis cum interrogatiuo sube vel loci vel tps: vt si quis sicubi siqñ: qz cūz alijs ifinitis: qz nihil est dictum siqualis vel siqualiter. et quare magis cūz qz cū qui. ¶ Ad hoc dicimus qd sicvbum nō potuit eē interrogatiuū: ita nō potuit p cōponem recipe diūctioes: qz diūctio signū est diuersitatis que vniformitati cōponis repugnat. Si tñ et ne habēt vt possint componi cum quibusdā noibus et aduerbijs ifinitis. et hoc ideo qz inueniūt gnālez ifinitatē in eis. in vrbis nō. At si obyciat de sisto et nequeo: qz vidētur cōponi a ppositionib⁹. Dicimus qd sisto est figure simplicis: sed nequeo cōponit ex nō et queo: et sic nulla cōiunctio pot cum vbo cōponi: nec etiā cum noie pter si et ne: que ppter suā ifinitatē sunt applicabilia noibus vel aduerbijs ifinitis: qz sicut hoc nomē quis regrit duo vba qñ ponit ifinite: ita ille due diūctioes si et ne. et ideo fuit apta cōpositio ex illis pueniēs. Cum alijs vo ifinitis cōponi nō pnt ppter debilitatē ipsoz. Si enim est acq̄situa: s; ne repulsiua. Ois aut acq̄sitio vel repulsiō est sube loco vel tēpori subiaccēs: et nō est accidētium que qdem acqrunt vel repellunt. Et hac rōne ille due diūctioes nō cōponunt cūz alijs ifinitis. vñ nihil est siquātus nequātus: cum qz iō magis cōponunt qz cūz qui: qz quis habet plus ifinitatis qz qui. Et hoc patet ex eo qd pncipius sibi datur: et qui traxit originem suam ab eo. s. ex quis.

De hoc nomine aliquis et quis.

Scire etiam debes qd aliqs ex alio et quis cōponit: qsi ab alio qz. vñ nō est dōm. Credo in aliq̄e deum: ne diuersitatē ponere videamur. Hanc cōpositionem habēt cetera ifinita que interrogatiua sunt: vt aliquis alicubi aliqui aliquātus: et ita de similibus. Et hoc ideo qz ois diuersitas a forma subali vel accidētali puenit: siue illa designet noialiter siue aduerbia liter: sed nō recipit eam qui singulare: et hoc facit eius relatio que duo vba regrit. Siquis dicat qd qui est ifinitus sicut et qz: et ideo pot cōponi cum alio: vt si dicat aliqs vel aliqui. Dicimus qd aliter supflueret: qz nulla eēt dōria iter vnū et reliquū. magis ergo debuit poni cum qz eo qd habuit ifinitatē sine vlla relatione. Nū venit ad cōpositionez quis: vel localis aduerby: vt nunqs nūcubi nūqz. Sed alia nō inueni: et hoc ideo qz nō regrit de inherētia: vt nō fecisti hoc: Ois aut inherētia dī qdam locus respectu sube de qua fit sermo: et ideo cōponit tñ cū interrogatiuo sube vel loci. Cum qui aut nō cōponit: qz minus se bz ad ifinitatem qz quis: nec ipō interrogatiuo vt imur adeo frequēter vt quis. En cum quis: vt ecquis: mutata n. in c. Nec cum alijs ifinitis cōponit nisi forsitan ecubi qd videt simplr posse dici. Dicimus qd ifinitas materie magis excipit qz ifinitas accidētis: qz aīa plus laborat in apprehensione materie qz forme: et ideo interrogatiuum sube magis recipit ad hoc aduerbium ne qz interrogatiuum accidētis vbi filr pot recipe: qz aduerbium locale magis est ifinitū alijs: et ob hoc habuit plures dōrias qz alia aduer-

De syllabicis adiectionibus

bia. Cum itaqz aīa plus in apprehensione tate ifinitatis laboraret: merito aduerbiū locale recipit en: vt ecquo et ecqz: et ecubi: qz hoc aduerbiū en aīaz excitat veementē: et magis applicat huic interrogatiuo qz eo qd veementiorē bz ifinitatē. Nam qui est nomē articulare: qz aut nō. Unus quisqz aut cōponit ex vnus et quisqz. sed hec ppositio nulli alij puenit ifinito. Unitas enim est solus substātie perse: accidētis aut per aliō. Quisqz ergo colligit et distribuit sicut ois: sed vnus quasi partif. vt sit sensus. Unusquisqz idest quisqz p se. Quisquis geminatū pponit. et hoc faciūt reliqua ifinita que sunt interrogatiua pter cur et quare: vt qualisqualis: ybiubi: quādoquādo. Hoc aut ideo ptingit qz ifinitas addita ifinitati auget pfusionem: et sic introducit cum distributōe collectionem siue multitudinez: sed nō debz geminare relatiuū in eo casu huius nois vbi ifinitū a relatiuo secernit. Nihil ergo dictū est quicquid queque: quod quod: ne icludi relatio gemina videat: at si relatiuo nō secernit ifinitum pot per oēs casus geminari: sicut videmus in alijs ifinitis. et ita pot dici cuiuscuius: cuius: sicut dicim⁹ qualisqualis: qualiquali. Pot ergo qz quis in quolibet casu geminari tam in singulari qz in plurali: sicut qualisqualis quantusquantus si vsus haberet. vsus tñ nō habet nisi qz qz qd qd et quoquo: et hoc tenem⁹ cōuenienter: nec ibi est fm rōnem vis aliqua faciēda: nisi vbi ifinitum a relatiuo secernit.

Septem pdicte cōpones adiungunt religis terminationib⁹ nominis quis tā in singulari qz in plurali pter vnusquisqz qd nō bz plurale causa huius nominis vnus. Credo tamē qd posset dici. Unaqueqz moenia: et vnequeqz schale: et pter quisquis fm vsuz. Nec ille ipsius compositiones vel syllabice adiectiones habēt qui in ablatiuo singulari: nec qz in datiuo et ablatiuo pluralibus: qd contingit ex debilitate simplicis: quoniam iste ablatiuus qui est in rarissimo vsu. Eodem modo quis datiuus et ablatiuus pluralis. Debilitas enim simplicium sepe naturam impedit compositorum.

Que aut postponunt huic nomini quis vel q magis vident esse syllabice adiectiones vt supra dictum est: vt quisnam quispiam et.

De syllabicis met te pte ce.

Nota etiam hic qd sicut dicit Priscianus in .iz. libro vbi agit de figura pronominis: quatuor sunt syllabice adiectiones que adiunguntur pronomibus. s. met te pte ce. Met additur huic pronomini ego p omnes casus excepto genitiuo plurali. Additur etiam huic pronomini tu per omnes casus excepto genitiuo plurali et nominatiuo et vocatiuo singularibus quibus non apponitur met simpliciter ad differentiam huius verbi tumeo tumes tumet: sed interponitur hec syllabica adiectio te: et dicitur tutemet. Vel additur aliquādo hec syllabica adiectio te sine met et dicitur tute. Lucre. primo. Accipe preterea que corpora tute necesse est. Idem in eodem. Tutemet a nobis iam quouis tempore natum. Additur etiam huic pronomini sui per omnes casus: vt suimet: sibimet: semet. Pte quinqz additur ablatiuus femininis possessiuorum pronominum: vt meapte tuapte suapte nostrapte vestrapte. ¶ Sciendū tamen qd met et te adduntur supradictis pronomibus vel discretionis causa plurium: vel significantie: vt Terentius in Adelphis. Egomet rapui. Intelligit enim ego et non alius. Licero pro murena: Quid est qd tu moueris cum quasi tute nois: Ita et Salustius tute dixit qsi tuipse per te et non per alium. Le addebat huic pronomini hic et hec et hoc per omnes casus apud antiquos. et dicebatur hicine beccine hoccine per duo c. Nūc vo addit eidem pnoī in his casib⁹ tñ qui in o. desinūt euphonie causa: vt

buiusce: hifce: hofce: hafce. necnō illice dicebāt antiq. vñ illic qñ apocopa facta ī fine feruat accētū. Itē illiusce istiusce illucce istucce veteres dicebāt teste Papiniano q de orthographia hoc ostēdit. Et cludit Prif. Decigiť hoc ē mer. te. pre. ce. adiūctioes eē ipe sensus arguit q nulls ihis separatis pōt iueniri. g e gomet. tute. suapte. huiusce. minime dicēda sūt cōposita: qz b' additio si separeť nihil significare possit p se. C Scias etiā qz oī hicine pi. cū deberet dici heccene p e. qz ce. est syllabica adiectio que addit ad bec: s; mutat e. in i. z ne. est dicitio per se: z ponit p an.

De declinatione nominū.

De casu amodo ē dicēdū. s; qz declinatio p casuz cognoscit. Itē pñsqz de formatioe casuū determinē aliq de declatioe dicā. C Scias igit qz declinationes noīuz sunt gnq. s. pma: scda: tertia: q̄rta: q̄nta. z cognoscunt p casuz. vñ nō oportuit q assignaret declinatio p accidēte noīuz. Cognoscit aut declinatio maxie p gtrm et p dtrm. Prima declatio ē cui' gtrm singularis desinit ī e diphthōgū z dtūs ī e. vt poeta poete poete. Scda declatio ē cui' gtrm singularis desinit ī i. z dtūs in o. pdu. vt dtūs ni. no. Tertia declatio ē cui' gtrm desinit ī is. cor. z dtūs ī i. vt mater tris. tri. Quarta ē cui' gtrm desinit in us pdu. z dtūs in vi diuisas: vt hic visus: huius visus: huic visui. Quedā tñ neutra desinūt in u. z sūt ideclinabilia in singulari numero: vt hoc cornu: huius cornu: huic cornu. Quinta vero est cui' gtrm desinit in ei diuisas: z dtūs silr in ei. vt hec res: huius rei: huic rei. Predicta possunt cōprehēdi breuiter in hoc versu: ita qz p qlibet syllaba sumat vna declinatio s; ordinē. Se. mi. nis. us. ei. gtrm desinit oīs.

Questio de pma z qnta declinatione.

Hunc circa declinationes pdictas aliqua dubia moueamus. C Quero igitur pmo cur in pma declinatioe vel qnta nullū nomē neu. ge. inueniat: sicut testat Prif. in. 6. li. Ad hoc dico q qlitas vocis erat dria: qz cū oia neutra q irregularitate feruat in plurali numero desinant in a. oportuisset qz ntūs singularis z ntūs pluralis pme declinatiois hūissent eadē terminatio nes in neu. ge. qm ambo desinissent in a. qd rōnē fuisset: qz neutru plurale d; a qlitate vocis sui singularis differrenec et ntūs pluralis pme declinatiois potuisset in a. dsi nere: qz fm hoc gtrm pluralis nō hūisset a. añ rū. Itē dico q pma declinatio ē appropata tñ mas. z fe. ge. vel coi: z i hoc ē pncipalior alyz declinatioib': sicut mas. z fem. pncipaliora sunt alyz gnibus. z hoc pz in gto singulari prime declinatiois q desinit in ae diphthōgū: qz iste due vocales maris z femine nām demōstrāt. Nā mares nascetes pmo pferūt a. sed femine e. qd a pnis parētib' traxerūt. Qñ a. dat adā genitor: e. parit eua parēs. C Si obyciat de hoc noie pasca: qz iuenit hoc pasca: hui' pasce. Dicim' qz abusio est: nec vnqz iuenim' in plurali numero prime declinatiois. D; ergo pprie declinari: hoc pasca: huius pascat. Idē dicim' in qnta declinatioe: qz oportuisset ntū pluralē desinere in a. qd erat dñāz qntē declinatiois. P. gnta declinatio nō h; nisi vnā terminationē. vñ nec ppe debuit nisi vnū gen' hre z magis femi. pp hac vocalē e. qz ē signū diuisōis.

Questio de tertia declinatione.

Querieriam pōt: quare nō habem' adiectiuū oīs ge. in ntō singulari alicui' declinatiois nisi tertia. C Itē qñ: qre nullū adiectiuū sit q̄rte vel qntē declinatiois. Ad hoc dicim' qz ideo nulluz adiectiuū pōt eē in ntis aliarū declinationū oīs ge. qz nullā formā in eis possēs iuenire super quā cadat mas. z fe. z neu. diuisim: qz nec simul cōcurrere potuerūt. Et hec eadē est rō qre nullū nomē adiectiuū sit q̄rte vel qntē declinatiois. Tertia vero aptissima fuit cui libet generi propter multitudinē terminationū quas h;: ideoqz causa sue

dignitatis mediū locū inter declinatioes possidet. Quedam vo mobilia sequunt regulā secūdi modi pnoīuz: vt vntis. totus: solus: vllus: alius: yter: alter. qz vel faciūt dīscritionē: vel veniūt ad expositionē discretiois: z sic hnt cū pnoīb' quadā affinitatē. vñ in gto sunt oīs ge. z dtō: sicut pnoīa scōi modi. Aliq tñ adiectiua tertia declinatio nis habuerūt mobilitatē triuz generū: vt hic alacer: hec cris. hoc cre. ne tertia declinatio videret īsufficiētā hre. Et magis data fuit masculio bec terminatio er. z femini no is. z neutro e. qz in adiectiuis mobilib' sepe masculina desinūt in er. vt miser z sacer. vñ altera termiatio q quōdam fuit cōis in illis noībus: qz vt dicit Prif. in. 7. lib. vbi agit de ablatiū tertia declinationis desinēte in i. olim dicebāt hic z bec celer vel celeris z hoc celere. oportuit qz remaneret sub femi. ge. tm: qz fuit masculio ge. spoliata. sed in e. correptā neu. genus desinit: qz in is nullū nomen neutri ge. ī ntō casu pōt eē: vt dicit Prif. Et ideo oportuit neutru aliā formā hre: z magis in e. qz is correpta directe nunqz trāsit nisi in e. correptā testate prif. vt fortis forte. Preterea in e. correptā nulluz nomen latinū desinit nisi neu. ge. vt mare z preneste. Et sic patet qre masculinū in er. z femi. in is. neutru in e. desinat. Dec autē sunt noīa q faciūt masculinū in er. femininū in is: z neutru in e. scdm Brecismū. vñ vsus grecismi. Siluester volucer alacer saluber eqster. Lapester celebr acer celerqz pedester. Dorū bis gnqz tenet hic er: bec is: z hoc e. Disqz paluster addes: sociabiť atqz seqster.

De quinta declinatione.

Consuevit etiam multum dubitari: cur nullus nomen qntē declinatiois sit mas. ge. pter dies z meridies: sed potius sunt fe. ge. sed hoc determinatū est supra in ca. de genere. b.

De prima z secunda declinatione questio.

Queritur etiā qre mobilia pme z scde declinatiois nō sūt oīs ge. cōiuncti: nisi in dtō z abltō plali: vt albis. Ad hoc dico q pma declinatio nō potuit hre neutru: vt supra dictū est. Scda vo h; neutru in us vel in um. vt vulgus z tēplū. neutz vo scde declinatiois nō occurrit mas. z fe. simul nisi in datiūo z ablatiūo plurali: vt albis: qz in his solis casib' pueniētā habuerūt pma z scda declinatio: z ita in his solis cōicat sua genera: z penitus ad coitātē reducūt. In vtraqz. n. datiūo z ablatiūo desinūt in is pductam: vt poetis z asinis: exceptis paucis fe. ge. vt aia aiabus. Formantē et silr ab ablatiūo pducto: vt ab hoc poeta: inde poetis: z ab hoc asino: inde asinis: z est hoc de rōne: qz sic ars diuidit ita colligit. vñ oportuit qz mas. z fe. z neu. qz in nulla alia forma pme vel scde declinationis simul cōcurrēbant in hac terminatioe is finaliter puenirēt: qz forma ab hoc fuit cōis pme z secūde declinatiois. z magis tracta fuit a scda declinatioe pp hanc vocalē i. qz pprie est secunde declinatiois. In illa. n. forma occurūt masculinū z neutru ex parte scde: z femininū ex parte pme. Rō aut talis omnitatis inuenitur in donato qñ pueris dñ: albus alba albu est pme declinatiois ex pte feminini: scde ex pte masculini z neutri.

De casu nominum.

Casus vt dicit Prif. in. 5. li. Est declatio noīs vel aliarū casualiū dictionū: q fit maxie in fine. Qz do quoqz nālis casib' dat' est: qppe ntūs quē pmū nā p tulit ipse pmū sibi locū dēndit. vñ vbis quoqz itrafitiue iste qñ egregi' adheret: gtrm z^m locū sibi dēndit: h quoqz nā leuinculū generis possidet: z nascitur a ntō. generat aut oēs obliquos casus sequentes: datiūus q magis amicus conuenit tertiū locum tenet: eo qz vel eandem habet vocē cū gto: vel vnius adiectione vel mutatioe littere ab eo fit. Qui vo magis ad inimicos ptinget. i. actūs: quartus lexremum locum apud grecos obtinuit. vtūs quipp

perfectior ceteris esse videtur: nisi enim scilicet personae coniungi non potest: quoniam superiores quatuor omnes personas possunt complecti figurate adiuncti personis: ut ego scribo: tu prescians vel prescians nista scribis: ille prescians scribit: etc. Si ablativus tribus coniungitur personis: ut a me prescians accipis: a te prescians accipio: ab illo prescians accipit. Non eget autem nomina personis: quibus omnes circueant personas: si cum vocativis aut cum substantivis verbis coniungantur: ut virgilius nominos vel suos: virgilius nominaris vel es: virgilius nominatus vel est. Itaque ablativus proprius est romanorum. Nunc de praedictorum casuum formatione videamus.

De formatione casuum prime declinationis.

Prima declinatio ut vult praefatus in 7. libro. a. hinc terminatio in tres a. as. es. et hinc duas litteras terminales. s. a. et s. In a. t. a. z. latina quae graecorum: tam masculinorum quam feminum. et coniungitur. In as. vero et in es. graecorum tamen et masculinorum: ut hic scriba poeta huius poetae huius poetae: hec roma musa: hic et hec aduena: huius enee as huius enee: hic anchises huius anchise: cuius gratius et datus in ae diphthongum desinunt et pares habent syllabas nomina: ut hic poeta huius poetae huius poetae: hic enee huius enee: hic anchises huius anchise huius anchise. Et in 6. libro. in principio dicit praefatus. In a. desinencia prime nominum declinationis siue latina siue graeca: masculina et feminina vel nomina addita e. in ae diphthongum faciunt terminum: ut hic scriba huius scribae: hec musa huius musae: hic et hec aduena huius aduenaee. Inveniuntur tamen quaedam ex compositis etiam neu. ge. adiuncta: sed figurate pro alioque: ut aduena macipium. Valerius autem maximus in 2. moralium ponit alienigena studia: quod prima declinatio non habet. Nullum enim neutrum nec prime nec quante declinationis potest inveniri: nec eadem esse singularis nomina neu. ge. in a. desinens et nominatum pluralis. sed antiquissimi hoc alienigenum: et pluraliter hec alienigena: et etiam hic alienigenus dicebant: ex quo potest hoc esse ut plurale. Nec non cetera sicut a genere composita praeferebant: ut caprigenus: terrigenus: taurigenus. et subdit post pauca praefatus dicens. Eiusdem. i. prime declinationis femininum terminum etiam in as. more graeco solebat antiquissimi terminare. vnde adhuc praefamilias et materfa. pro familie solemus dicere et frequenter hec hinc versus. Dicitur tamen et praefamilia: et familiarium: et familiaris. Quae vero desinunt in as. et in es. mutant as. vel es in ae. diphthongum: et faciunt terminum: ut hic andreas huius andree: hic anchises anchise. Inveniuntur etiam terminatio in prima declinatione in am. et in e. sicut graecorum: ut ada quam versa in e. facit terminum huius ade: et sicut dativum: quoniam datus est filius gratio. Et omnes alios casus hinc sicut ipsi recto. Quae vero desinunt in e. addita. s. faciunt terminum: ut libye libyes: et actum in em vel in en. alios vero casus hinc pares recto. vnde quoniam he due forme non sunt latine in omni casu ultima acuit. Itaque dicit praefatus in 6. libro. b. In e. p. d. u. graeca sunt feminina: et vel graece declinantur: ut libye libyes. vel mutata e. i. a. in nomina: et accepta e. faciunt in ae. diphthongum terminum: ut helena helene: libya libye. actus ae. diphthongum terminum siue dativum mutat in am: ut poetae huius poetae frequenter tamen inveniuntur in grecis nominibus in as. et es. terminatis actum graecum praeferre auctores: ut huius enee: et huius anchisen pro n. Ratione tamen declinationis ratione exigit huius enee et huius anchisen dicere pro m. vnde casus prime declinationis in a. cor. effertur: ut poeta: nisi sit graecum: et apud grecos praeducet a. feruat eadem etiam apud nos p. d. u. ut enea. Est tamen quoniam in es. p. d. u. terminatum graecorum vnde in e. longae exigit sicut grecos vel comiter: vel poetice: ut achate: anchise. ablativus huius declinationis in a. p. d. u. desinit: ut ab hoc poeta. Est autem quoniam huius quoque poetae e. p. d. u. terminantur in grecis nominibus quod dicitur graecum in ei. finitur: ut Virgilius in 1. libro. Enei. Uno gradatim comitatur achate pro acathe.

De prima declinatione formationes.

Nominativus et vnde pluralis prime declinationis sicut est gratio et datus singulari. nam pro ae. diphthongum praeferunt: ut hic et o. poetae. gratius plurali

lis eiusdem declinationis fit addita ablativus singulari rus. syllaba: ut ab hoc poeta huius poetarum. Praeducit enim a. tamen in ablativo singulari quoniam in gratio plurali. Et notandum quod omnes casus tam singularis quam pluralis numeri pares habent numero syllabas in hac declinatione: excepto gratio plurali. hinc enim abundat vna syllaba. Est autem quoniam huius quoque praedictionem praefertur: et maxime in compositis: et in patronomicis: ut graiugenu pro graiugenuarum: capgenum pro capgenarum: et oigenum pro oigenarum: et celicolum pro celicolarum: et trinudinum pro trinudinorum: eneadam pro eneadarum: dardanidum pro dardanidarum. datus et ablativus supra dictae declinationis mutantur a. extremam ablativi singularis in is. p. d. u. ut ab hoc poeta: hic et ab his poetis. Inveniuntur tamen quaedam pauca se. ge. que ex masculinis transfigurantur non habent terminum neutrum: quod aialium sunt demonstrativa: namque divinis generis habentia: quod dicitur cum ablativo singulari. assumptia faciunt dativum et ablativum pluralis: quod nulla alia facit declinatio in bus. terminans supra dictos casus: ut a. longae in eis penul. habet at: ut his natabus: filijab: deab: equibus: mulabus: asinabus. Marcus cato in originibus. Dotes inquit filijab suis non datur: et filius tamen in eodem genere dictus est. Ennius in andromeda. Silyus pro te obiecta suis inocens nerei. Itaque inveniuntur natis pro natabus: et asinis pro asinabus: in 1. Regum. Eabus etiam pro eis dicitur cum in feminino enius protulit in quarto anallium. Multa tamen alia teste praefato. sicut regulam viciose et in his et aliis casibus vetustissimi praetulisse inveniuntur: in quibus non sunt imitandi. ambe et due quavis nulla filii dicitur cum cogente simile habet dativum et ablativum ambabus duabus: quamquam terminum ambay duay faciunt. De supra dictis nota versus: Veniens ex us. sine neutro transit in abus. Nec aiatoy sunt discernentia sexum. Actus quoque pluralis fit addita s. ablativo singulari. praeducit enim ut hos poetas. De patronomicorum autem prime declinationis formatione supra dictum est.

De formatione casuum secunde declinationis.

Secunda declinatio hinc tres litteras terminales. s. r. et m. Terminatio in hinc sex. s. cr. ir. ur. us. ens. um. In er masculinorum tam latinorum quam grecorum: ut caper pri. hiber beri: quod pro apocapam extreme syllabe praefatu solum in hac declinatione praeducit er. et ab eo praefatu: ut celtiber beri. Celte. n. dicuntur galli: et hiberi hispani: idem dicuntur celtiberi mixti ex vtraque gente populi. Unde Lucanus. Et celte miscetes nomen hiberis. Dicitur tamen hiber beri pro hispanis: et hiber beris: quoniam de illa gente loquimur quae est iuxta armenios: et hiberus ri. fluvium. vnde Lucanus in 4. Qui praestat terris aufert tibi nomen hiberus. In ir etiam et in ur terminum latinorum et masculinorum: ut vir viri: satur saturi. In us latinorum et grecorum et masculinorum et femininum neutrorum: quod ut hic homerus ri. hec cyperissus huius cyprissi: hoc vulgus huius vulgi. Dicitur tamen hoc vulgus: et hoc pelagus huius pelagi. in eis grecorum tamen masculinorum: ut hic orpheus orphei. in um. neutrorum tam latinorum quam grecorum et figurative femininum apud amicos: ut hoc regnum huius regni: hoc pelium pelij: hec glicerium huius glycery: hec sophonium huius sophonij.

De genitivo secunde declinationis.

Genitivus scilicet declinationis in omni nomine. i. longae terminatus: sicut in quibusdam pares hinc syllabas nomina: et in quibusdam vna syllaba abundat. in ir et in ur. et in eis desinencia sicut vna syllaba vincuntur in gratio: quae et penul. brevem habent: ut triuir triuiri satur saturi: nisi poetica praedictio fiat in grecis ut thydei. in us vero et in um pares habent syllabas: ut virgilius gily. pro mi. templi templi. Frequenter tamen invenimus veteres in huiusmodi genitivum in geminativibus. i. subtrahere alteram ex his. Virgilius in primo Enei. Dic tamen ille verbe patavi sedesque locavit: patavi dicitur pro patavi. Idem in buc. Nec spes libertatis erat nec cura peculij pro peculi. Itaque invenit turguri pro turgury. oti pro oty: anthoni pro anthony. hoc autem faciunt metri causa. nunquam enim minores vult hinc syllabas

gtūs nō. in er igitur tñ desinētia ancipitē habēt regulaz genitui. in alyz enī abūdat: vt lucifer luciferi: armiger armigeri: p̄sper ri. in alyz nō abūdat: s̄z pares h̄z syllabas: vt menāder dri. sacer facri: magister magistri.

De datiuo z abltō scōe declinationis.

Datiuus z abltūs singularis scōe declinationis fit a gtō mutatiōe extreme i. in o. p̄du. vt hui⁹ luciferi: hui⁹ z ab hoc lucifero. Est tñ qñ etiā dō greco in noīb⁹ in eus faciētib⁹ n̄tñ vti solebant antiqui. Virg. i buc. Diphi caliopalino formosus apollo. ¶ Et oz scire in hac declinatiōe qd oēs obliqui casus tā singulares q̄ plales eūdē numerū syllabarū seruāt quē gtūs singularis absq̄ gtō plurali: qz vna syllaba vult supare nisi per cōcisionē p̄ferat: vt deū p̄ deoz: duū pro duoz. vñ dy z oys cū pro monosyllabis ponunt p̄ syneresim sūt accipiēda e. z i. in vna syllabā: veteres enī i. finalē q̄ ē longa p̄ ei. dipht̄hōgū scribebāt. Lōgas aut̄ v̄gales vetustissimi ēt geminare solebāt. Que vō fm̄ analogiā p̄ferunt. i. dei z deis dissyllaba sūt. Luca. in. z. Q̄ vtrinq̄ celiq̄ dies heribiq̄ liberet. Idē accidit in p̄noie ei. z eis. y. z ys. Ex q̄b⁹ illud apparet qd vetustissimi: vt supra dixim⁹ p̄ vna longā vocali solebāt duas breues scribere. Ecce enī vestigiū antiq̄tatis in his adhuc seruāt: cū due y. p̄ vna lōga ponātur tā in supradicti noīs q̄ p̄noīs trinis casib⁹: vt hi dy: bis oys. z ab his oys. y. ys. z ab ys. Nā si dicas dei deis a deis. ei eis ab eis dissyllaba sūt sicut ostēdim⁹. Puto aut̄ qd in his quoq̄ d̄rie cā seruata ē geminatio. i. ne si di. z dis. z i. z is. dicam⁹ dubitatio fiat significationis. Nā di. z dis. p̄ponēs sūt: z i. z is. sūt v̄ba. itaq̄ i cōpositione idē z isdē p̄ vnū i. scripsisse: qz nulla cōfusio sit significationis. inueniuntur p̄ eide z eisdē. De actō scōe declinationis.

Accusatiuus quoq̄ a gtō fit mutatiōe i. in um. vt hui⁹ p̄ami hūc p̄amū: th̄y dei th̄y deū. In huiuscemodi tñ noīb⁹. i. in eus desinētib⁹ greco magis actō vtunt̄ auctores. Virg. in. s. Enei. Et amicū crethea musis crethea musarū comitē. inuenit̄ tñ in vsu etiā in um actūs huiuscemodi noīuz. Licet. de nā deoz in thesēū ipolitū. ¶ Et scias qd oēs obliq̄ casus sequūt̄ gtm̄: vtūs tñ sequit̄ n̄tñ suū. De vtō scōe declinationis.

Vocatiuus scōe declinationis qñ i. r. vel i. m. finit̄ n̄tūs silis ē ei: vt h̄ lucifer: o lucifer: h̄ tēplū: o tēplū. Vir. tñ pauloante tiber n̄tñ ptulit: mox vocatiuū timbre posuit in. io. Daucia laride tiberq̄ similima ples. Nā tibi timbre caput euādrius abstulit ensis. Sed nō est hic vtūs a ntō in er desinēte: sed in us accipiēdus hic timbrus: o timbre. Solēt enī poete huiuscemodi noīa sepe tā in er q̄ in us p̄ferre: teucer. teucerus: euāder euādrus. Virg. in. io. Pallas euāder in ipsi⁹ oīa sunt oculis. Idē in. 9. Tunc rex euādrus romane conditor arcis. ¶ Notādū tñ qd Plautus a puer ntō: vtō puere dixit in mercatiōe. Egomet memoz tu puere abi hinc int⁹ otius. Idē in gurgulioe. Dodo puere sinū qd facturus iā es. Jā scies qd qbusdā a ntō puerus recti⁹ esse videt̄. Si vero in eus desinit n̄tūs magis grecū seruam⁹ vtūm. Doza. in. i. sermōnū. P̄athee rector thebarū. Probo tñ z alyz artiū scriptozib⁹: z o p̄thee posse dici fm̄ latinā analogiā placet: qd in usu nō inueni. In us vō terminātia si sūt pp̄ria i. ante us habētia abiecta vs faciūt vtūm in i. vt hic virgilli us o virgilli. Dec tñ eandē in e. p̄ferēbāt antiq̄ssimi o virgillie: o mercurie dicētes. Juniores aut̄ breuitate gaudentes p̄ abscisionē extreme littere ptulerūt p̄ virgillie v̄gilli: p̄ mercurie mercuri: Doza. in. i. car. Mercuri facunde nepos atblātis. vñ accētus p̄fecti vocatiui in his seruāt. Si enī in his nō esset abscisiō debuerūt in huiuscemodi vocatiuis. i. qui in i. desinūt penul. corripere: z añpenulti. acuere: vt virgilli: mercuri: martyri: qd minime licet. nam

penul. acuumus. In abscisiōibus enī si ea vocalis in qua est accētus itēgra manet: seruat z accētuz itēgruz: vt au diuit audit: nostras nostratis: illice illic. De pompeii z vultei z gai: z silibus vocatiuis: qui i. loco cōsonātis añ us habēt in ntō: dubitatur vtz i. extrema p̄ vocali an p̄ cōsonāte sit accipiēda. Dico qd p̄ cōsonāte ē accipiēda quō in alyz casib⁹: qd magis more antiquo rōnabili⁹ esse videtur. nā solebāt illi nō solū in p̄ncipio: sed etiā in fine syllabe ponere i. loco cōsonātis: idq̄ in vetustissimis inuenies scripturis quoties iter duas vocales ponit̄ i. vt eius: p̄o peius: vulteiuz: gaiuz: qd etiā oēs qui de littera curiosius scripserūt affirmāt. nec nō etiā metra ostēdūt qd dicim⁹: z regule ipsius rō in supradicto vtō. Dis enī vtūs in i. desinēs vna syllaba minor eē dz ntō: vt salustius sti. Ergo si p̄o peius z vulteiuz trissyllaba sunt in ntō: necessario dissyllaba esse debēt: quod nō potest fieri nisi i. loco cōsonātis accipiat̄. vñ illud quoq̄ possumus scire qd bñ qñq̄ cui pro monosyllabo accipiūt metrici z huic. Dis enī gtūs in ins desinēs vna syllaba vult superare suū datiuū: vt ille illius illi: alter alterius alteri. Alius quoq̄ p̄ duas y. debuit esse gtūs causa datiuī qui est aly. S̄z vel biat⁹ causa vel qz iter duas vocales i. vocalis eē nō poterat. vnū tñ i. habuit. D̄tūs aut̄ loco cōsonātis eā accipi p̄hibebat: qm̄ ipse duplicat vocalē z credo d̄rie cā ne ali v̄bū īfinituz eē putaret̄. Vetustissimi tñ s̄le z gtm̄ ntō possuisse inueniūt̄: sed accētū differt: q̄ppe circūflectit̄ in gtō penul. Lecilius in gnto. Nullius ali⁹ rei nisi amicitie eoz cā. Ei quoq̄ cū rōnabili⁹ monosyllabū eē deberet cū gtūs ei⁹ sit dissyllabus p̄ dieresim a poetis p̄ferre inuenit̄ d̄rie cā: ne si monosyllabū sit interiectio eē putet̄. vñ Virg. in. z. Enei. Ei mihi qualis erat q̄stū mutatus ab illo. i. bectore: qd aut̄ pompeii z vultei z gai z silia. i. finalē z añ eā vocalē p̄ vna syllaba h̄nt vsus quoq̄ p̄firmat. Dorati⁹ in p̄mo eplārū. Dirus ait vultei nimis attentusq̄ videris. vultei dissyllabū accipit fm̄ analogiā. Alia vō noīa in us desinētia masculina seu feminina p̄uersa us in e. faciūt vtūm: vt h̄ p̄amus. o p̄ame. hic pius o pie. Excipit̄ vnū qd tā in e. q̄ in i. fac vocatiuū: q̄uis sit appellatiuū. o filie. o fili. Est tamē qñ ntō quoq̄ in us termināte p̄ vtō: siue metri siue euphonie cā vtunt̄. Virg. in. s. Lorniger besperiduz fluui⁹ regnator aq̄rū. Lucan⁹ in. z. Degener o pplis vix secula lōga decorū Sic meruisse viris. Quotidie ēt ecclesia cātat. Sanctus sc̄tus sc̄tus d̄ns de⁹ sabaorb̄ pro sancte z dee z d̄ne. Item agnus dei p̄ agne. De ntō z vtō plurali.

Nominatiuus z vocatiuus pluralis scōe declinationis tā mas. q̄ fe. ge. in i. finit̄ z est silis gtō singulari: vt hui⁹ docti: hi z o. docti. In neutris vō extremā i. gtī singularis mutātes in a breuem facim⁹ n̄tñ z actm̄ z vtūm plalē: vt h̄ tēpli hec tēpla z o tēpla: h̄ muni. hec z o munia. z sic de alyz. Aly vō casus plurales in trib⁹ generib⁹ cōez possidēt regulā.

De genitiuo plurali.

Et genitiuus qdē pluralis fit in omni genere s̄it̄ ab ablatiuo singulari assumēte rū: vt ab hoc viro hoz viroz ab hac platano haz platanoz: z ab hoc tēplo hoz tēploz. Inueniunt̄ tñ p̄ cōcisionē medie syllabe masculinoz plerūq̄ noīuz q̄ neutra nō h̄nt hunc casum p̄ferentes maxie poete. Est aut̄ ēt apud veteres p̄sam scribētes idem inuenire sed raro. Virg. in. i. Enei. It celo clamoz virū stridozq̄ rudētū. vix p̄ viroz dixit. Inuenit̄ ēt medumiū p̄ medumioz: deū p̄ deoz: diuū p̄ diuoz: duū p̄ duoz. numū p̄ numoz. libez p̄ liberoz. iugez p̄ iugeroz. d̄r tñ hic z hec iuger iugeris. vñ Iuuenalis in. 3. Iugeribus paucis lumbos donare clientis. Qd etiā in p̄noib⁹ quoq̄ fecerunt antiq̄: meū p̄ meoz rū: tuū p̄ tuoz: nostrū pro nostroz dicentes.

Pars III. De formatione casuuz nois

Datiuus et ablatiua plurales scde declinationis fiunt silr ab ablatō singulari mutatiōe o. finalis in is lōgā: vt a viro: bis et ab his viris. Inueniunt tñ pauca ineq̄le habētia declinatōe: vt vas in singulari numero tertie declinatōis: hoc vas huius vasis. in plurali vero scde: hec vasa hoz vasoz: bis et ab his vasis. Sexto ruz etiā noia dierū in a. desinētia semp pluralia gtm qdē tam fm formā scde declinatōis q̄ tertie pferūt. dtm vō et ablatiuū fm tertiā declinatōe: vt hec vulcanalia hoz ruz vulcanalioz vel vulcanalioz: bis et ab his vulcanali. bus. silr saturnalia: floralia: cōpitalia: gnquatria. Sūt tñ quedā noia: quoz aliq casus in vsu deficiunt: quos q̄uis f3 analogiā possum? pferre: tñ qz apō auctores nō iuenimus recusandos puto: vt hui? tabi ab hoc tabo. Leteri vō casus in vsu facile iueniunt. Maria: era: vina: mella: oz dea. gtōs et dtōs plurales i vsu raro hñt: nisi apō vetustissimos: apud quos multa pter ea deficiētia inuenies. Oz igit scire qdē analogie rōnē: vsuz tñ auctoz magis emulari. Duo pterea et ambo gtōs qdē et actōs f3 hāc declinatōe pferūt duoz et aboz: duos et abos q̄uis in neu. ge. orie cā duoz solet dici p duoz. dtm vō et abltūs in bus terminant in oi ge. duob? duab? duob?: ambobus ambabus ambobus.

Accusatiuus pluralis scde declinatōis masc. et fe. ge. fit ab ablatio singulari ad dita s. vt a docto hos doctos: a platano has platanos. Neutra eni semp actm silr habēt ntō et vocatiuo.

Nota hic q̄ noia scde declinatōis desinētia i us. sunt mascul. vt dñs: pter noia ppria ciuitatū vel isularū: vt damascus et pot?: et pter noia prouin ciarū: vt egypt?: et pter noia arboz vel herbarū: vt quercus et isopus: et methodus et athomus: q̄ oia sūt fe. ge. De noibus arboz excipiunt dum? et rub?: q̄ sūt noia mascul. ge. p̄hs et philocalus sūt cōis ge. Pelag? et vulgus apō modernos in singulari numero sūt neu. ge. in plurali vō mascul. ge. iuenit etiā hic pelagus et hic vulgus in mascul. ge. Pus et virus sūt neu. ge. et idecl. Paradisus et ifernus sūt mascul. ge. et quidā dixerūt q̄ fe. Et pter illa q̄ continent in his vsibus magistralibus. Artus diphtongus nardus custusq̄ phaselus. Aln? cristallus synodus balanus quoq̄ yanu?. Carbasus atq; colus abyssus hum? quoq; botrus. Dis he remus byssus iungat et ipsa papyrus: que sunt fe. generis.

Postquā fecim? mētionē de gñe noiu? scde declinatōis desinētiuz in us. Nūc ēt dicam? de gñe noiu? desinētiū i us tertie et q̄rte declinatōis. Scias q̄ noia tertie declinatōis desinētia i us sunt neu. ge. vt corp? poris. et pect? oris. pter mus et lepus: q̄ sūt mascul. ge. vel dic q̄ lep? ē p̄miscui ge. sub articlo masculio. Et pter grus: sus: et ligus: q̄ sūt cōis ge. ver? et itercus sunt ois ge. et pter diphtongata: vt fraus et laus: et pducētia penul. crescētis gti: vt virt? turis. et tellus uris. pter ven? venheris: et pec? cudis. q̄ sunt fe. ge. s3 pecus pecozis ē neu. ge. Noia vō q̄rte declinatōis in us desinētia sūt mascul. ge. vt visus: audit?: pter noia arboz: vt quercus et laurus q̄ sūt fe. ge. Et pter illa q̄ continent in his vsibus. Porticus atq; tribus nurus manus aut annus idus. Sic acus atq; domus penus specus excipe socrus: q̄ sūt fe. ge. Specus tñ et pen? sunt aliqñ mascul. ge. in eadē declinatōe.

In er sūt mascul. ge. vt p̄r et mayster: pter mulier: m̄r: et linter: q̄ sūt fe. ge. Et pter iter: spiter: ruder: iunger: vesp p tpe. et cācer p morbo f3 veteres: et pter habentia u. sonātē: vel b. añ r. vt ver ris. et tuber ris. nisi sint adiectina: vt saluber. et pter noia feruū terre: vt pip: et papauer: q̄ sūt neu. ge. De hñtib? u. sonātē v̄l b. añ er. excipiū

tur ista: puluer et hiber cū suis cōpositis: vt septēber: october: q̄ sūt mascul. ge. De noib? feruū terre excipiunt ista acer: nomē arboris: qd ē fe. ge. cucumer: oleaster et apiaster sūt mascul. degener et paup sūt cōis ge. declinatōe: s3 constructiōe sūt ois ge. Uber vō qñ stat p abūdātia ē ois ge. constructiōne: s3 cōis declinatōe. qñ at ē p mamilla ē neu. ge.

In ir sūt mascul. ge. vt vir et leuir: pter ir. pir. et gadir. q̄ sūt neu. ge. martyr ē cōis ge.

In ur sūt neu. ge. vt murmur et guttur: s3 murmur ris. fuit oliz mascul. ge. Un in euāgelio Jo. Mētus murmur erat i pplō. pter p̄pa noia viroz v̄l deoz v̄l gētilia seu auiū appellatiua et hñtia x. vel f. vel t. añ ur. vt auxur nomē. iouis astur: vulf turf. et furfur: q̄ sūt mascul. ge. Et pter v̄balia q̄ hoib? iponi p̄nt: vt fur et augur: q̄ sūt cōis ge. Satur vero est mascul. ge.

In eus diphtongū desinētia: et maxime secūde declinatōis sunt greca et mascul. generis: vt orpheus orphei.

In um sūt neu. ge. vt templū scānū: pter cōposita ab obliquis: vt pater familiarum et magister milituz: que dinoscunt ex suis principys. Lentuz vero est ois ge. numeri pluralis et ideclinabile. Et pter p̄pa noia viroz: vt oebonū: q̄ sūt mascul. ge. Et pter p̄pa noia muliez: vt dorciū et philorciū: q̄ sūt feminini gn̄is.

Tertia declinatō h3 decē lras terminales. s. a. e. o. l. n. r. s. x. c. r. t. A. vt poema: e. vt sedile: o. vt vgo. l. vt mel. n. vt carmen: r. vt pater: s. vt ciuitas: x. vt felix: c. vt lac: t. vt caput. Terminatiōes vō h3 nti septuaginta et octo: vel circa hoc. Desinūt. n. noia tertie declinatōis in a correptā: vt hoc poema tis. In e. correptā: vt hoc monile. In o. correptā: vt vgo nis. dido nis. i al correptā: vt h sal: hoc tribunal. in el. cor. neu. vt h mel h mellis. in el. pdu. barbara: vt h daniel. in il. cor. vt h pugil. i ol. pdu. vt h sol. in ul. cor. vt h et hec exul. i an. pdu. vt h pean nis. in en. cor. vt h flamē h flaminis. in en. pdu. vt hic siren nis. i. in pdu. vt h delphin nis. in on. pdu. greca mascul. v̄l fe. vt h mēnon onis: hec syndon h syndonis. in ar. cor. vt h calcar ris. in ar. pdu. vt h nar ris. i er. cor. vt hoc tuber h beris. in er. pdu. vt h ver h veris. in ir. cor. vñ neutruz: hoc gaddir h gaddiris. Quidā addūt h abbadir h abbadiris: lapis est quez p ioue deuorauit saturn?: s3 in vsu nō iuenit. in oz. pdu. vt h et hec auctor h toris. in ur. cor. vt h et hec angur guris. in ur. pdu. vñ iuenit cōe duū ge nerū: vt h et hec fur h furis. in as. cor. vt hic et hec archas h archadis. gētile. in as. pdu. vt h athlas h atlantis. in es. cor. vt hic et hec et hoc teres teretis. in es. pdu. vt h ver res veris. in is. cor. vt hic paris grō h paradis. vel paris vel paridos: dtō huic pari vel paridi: actō huic paris paridem vel parida: vt o paris: ablatiuo ab hoc pari paride vel parida. in is. pdu. vt hic et hec dis appellatiuū hui? ditis. in os. cor. vñ latinū neutruz: hoc os h ossis: qz et hoc ossum antiquissimi ptulerunt. in os. pdu. vt hic heros herois. in us. cor. vt hic lepus oris: hic et hec ligus guris. i us. pdu. vt hic et hec sus h suis. in is. greca hoc hermis hui? herminis. in aes latinū vñ masculinū: vt p̄aes h p̄aedis et vñ neutruz hoc aes h eris. in aus. latina duo femina: hec laus h laudis: hec fraus huius fraudis. in ans. latina: vt hic qdrans quadrantis: hec glans dis. in ens. latina: vt hic et hec et hoc parēs parētis. in ons. latina: vt hic et hec et hoc isons isontis. in vns. latina masculina: h arūs huius aruntis. in vns. vñuz grecū iuenit femininū: h tyrtins huius tyrtintis. in ars. latina: vt hec ars hui? artis. in ers. latina omnis generis: vt hic et hec et hoc iners inertis in ors. latina: vt hic maioris huius maioris: hic et hec et hoc concors concordis. in urs. latina communia trium

generū: vt hic & hec & hoc tiburs huius tiburtis gētile. in
 cms vnū latinū femininū: vt hec hycms huius hycemis: in
 abs: vt hic arabs huius arabis: hec trabs huius trabis. Ue/
 tuuissimi etiā trabes pferebat p trabs. in ebs correpta
 latina ois gnis: vt hic & hec & hoc celebs bis. in ebs pdu.
 vnū femininū latinū: hec plebs huius plebis. Dicitur tñ & h
 plebs huius plebei. Luca. in. 3. Nescit plebes ieiunia time
 re. in obs feminina latina: hec scobs huius scobis. in ibs
 vnū latinū masculinū. hic calibs huius calibis. i vrbs vnū
 femininū: hec vrbs huius vrbis. in aps vnū femininū: hec
 daps huius dapis. Sz nūs in vsu frequēti nō ē in eps vnū
 latinū masculinū & qdā ois ge. hic māceps huius mācipis.
 hic & hec & hoc particeps huius participis. adeps vel adi
 pes in vtroq; gñe iuenit. in ops vnū latinū iuenit femini
 nuz. vñ hec ops huius opis nomē matris deoz vel copia:
 cuius quoq; nūs i vsu frequēti nō est: sed illi quōd ex eo cō/
 ponit cōe ois ge. vt hic & hec & hoc iops pjs. Uetustissimi
 tñ hic & hec & hoc ops & cops p populētus & copiosus pfer
 rebāt. in ips greca: vt cinips ipis. in irps latinū vnū: vt h
 stirps & huius stirpis. in alx vnū femininū: vt hec falx huius
 falcis. in ax cor. latina & greca: vt fax cis: hic abax cis. qd
 tñ & hic abacus huius abaci frequēter iuenit. in ax pdu. vt
 hic pheax huius pheacis. in ex cor. vt hic lelex huius lelegis:
 & hic ilex cis. in ex pdu. latina masculina vel feminina vñ
 cōia triū generū: vt hic rex huius regis. hec lex huius legis. h
 & hec & hoc exlex gis. in ix cor. latina masculina & femini
 na. hic calix huius calicis: hec pix huius picis: hec nix huius ni
 uis. in ix pdu. greca & latina: masculina etiā feminina vel
 cōia triū generū: vt hic phoenix huius phoenixis: hec cor
 nix huius cornicis. hic & hec & hoc felix huius felicitatis. in ax cor. fe
 mininū: hec nox huius noctis: & ex eo cōpositū cōe triū ge/
 nerū: hec & hec & hoc pnox huius pnoctis. in ox pdu. h
 huius vocis. in ux cor. mas. & fe. ge. hic volux volucis: h
 nux
 nucis: hec & hec dux huius ducis. in ux pdu. mas. vel fe. ge.
 vt hic pollux cis. in ix greca tā mas. q̄ fe. hic sandix sandi
 cis: hec stix gis. i aex femi. hec faex huius faecis. i aux vnū fe.
 vt hec faux huius faucis. in anx. vnū: hec lanx huius lacis. in vnū
 vnū cōe: hec & hec cōiunx huius coniugis. in arx vnū fe. hec
 arx huius arcis. in ac vnū neutrum iuenit: hec lac huius lactis.
 in ec vnū neutrum: vt hoc allec allecis. in ut: vt hoc caput bu
 ius capitis.

De generibus predictaz terminationū: ali
 quid nūc dicamus. Et grā ter
 tie declinatōis: etiā de generib' aliarū declinatōū in p
 dictis terminatōib' finietium subiūgamus.

De desinētibus in a.
Omnia nomina desinētia in a. in ntō casu
 singulari sunt fe. ge. vt mu
 sa. pter p̄p̄ia noia viroz: vt catalina. & fluuioz: vt tyria:
 secana. Et noia officioz ad mares p̄tinētia vt scriba: lixa:
 nauta: collega. & noia pp̄loz: vt geta: & sarmata: q̄ sūt mas.
 ge. pter dama: talpa: p̄thēra: que sūt icerti gēn. cometa &
 planeta que sūt mas. ge. Et pter cōposita & deriuata a ver
 bis vel participijs a masculinis nō trāfformata: vt adue
 na: idigena. Et gētilia seu patria: vt francigena & niniuita
 & imitativa: vt p̄scianista que sūt cōis ge. De p̄dictis cōpo
 sitis excipiunt a pario cōposita: vt vipera & puerpera que
 sūt tñ fe. ge. Et pter noia tertie declinatōis: vt dogma
 tis. sophisma tis. que sūt neu. ge. Et pter greca seu barba
 ra: vt māna: ofanna: alleluya. Et noia litterarū: vt a. & k. b.
 que sūt neu. ge. & idecli. (Scias tñ q̄ h' noia greca vel
 bebreca: vt māna: pasca declinant vt frequētius s̄z tertiā
 declinatōe: vt hoc pasca tis. & hoc māna tis. Inuenit et
 irregulariter in p̄ma declinatōe neu. ge. vt hoc pasca bu
 ius pasce. Pluralia oia in a. sunt neutra: vt arma & castra:
 pter numeralia desinētia in ginta: vt triginta & q̄dragi

ta: que sunt ois ge. & idecli. Nā numeralia a q̄tuoz vsq; ad
 cētū iclusiuē vtrobicq; sūt numeri p̄falis: ois ge. & idecli. p
 ter cōposita ex vn' duo & tres: vt vigintiun': triginta duo: q̄
 dragitatres: &c. q̄ sequunt nāz cōponētū in fine q̄tuz ad
 genus & declinatōe: vt p̄z. In e.
In e. desinētia sūt neu. ge. vt mare: sedile: pter i fine
 accētuate: vt libye & agathe q̄ singularia sūt fe.
 ge. Et pter cōposita vel syllabica q̄ dinoscunt a suis p̄n
 cipijs: vt ḡsq; & orbis terre. Pluralia i e. sūt fe. ge. vt arber
 ne: pter cepe: & cete: & que plurale cuius gēn. est quoz: q̄
 sūt neu. ge. Mille vero ē ois ge. numeri pluralis & inde/
 clinabile. De desinētibus in i.

Desinentia in i. sūt neu. ge. vt gūmi: & sinapi: pre
 ter q̄ qd ē mas. ge. & pter cōposita ab
 obligis: vt hō: & istiusmodi q̄ sūt ois ge. & idecli. Eruginib
 li: cordi: mācipi: & nemācipi sūt oblig casus q̄ figuratiue
 iūgun' oibus casib'. In o.

Desinentia in o. sūt mas. ge. vt sermo sermōis:
 ligo ligonis. pter propria noia mu
 lierū: vt dido onis. vel locoz: vt carthago: & vnū appel
 latinū: quod est caro. & verbalia desinentia in io. vt legio
 legionis: lectio lectionis. & habētia d. vel g. ante o. mutan
 tia o. in i. in gō: vt dulcedo dinis: & caligo inis. q̄ sūt fe. fe.
 De habētibus d. vel g. añ o. excipiunt ordo & cupido p̄ si
 lio veneris q̄ sūt mas. ge. Cupido aut p̄ cupiditate est fe.
 ge. margo cardo bubo sūt icerti ge. Octo est numeri plu
 ralis & indecli. pseudo ē indeclinabile & ois gen. in vtroq;
 numero: vt pseudo aplus: pseudo p̄pheta sicut dicit Du.
 & q̄ inueniat in plurali numero p̄z Apocal. 6. vbi dicitur.
 Uidi de ore pseudo prophete exisse spūs tres imundos.
 Duo & ambo q̄q; sūt mas. ge. q̄q; neutri. O. nomē lre
 & pondo sūt neutri ge. & indecli. & pter nemo homo la
 tro pompilio & hō verbalia: vt bibo onis: & comedo onis:
 que sūt cōis ge. In v.

In v desinentia sūt neu. ge. vt cornu veru. Barba
 ra si inueniantur & sint propria nomina viroz
 sūt mas. ge. vt esau. In b.

In b nullum nomen latinum inuenit. barbara si in
 ueniant & sint p̄p̄ia nomina viroz sūt mas.
 ge. vt iacob iob. In c.

In c duo neutra inueniunt vt lac lactis allec cis. bar
 bara si inueniant p̄p̄ia nomia sūt mas. ge. vt
 isaac & abacuch. In d.

In d duo neutra inueniuntur: vt qd & aliud barba
 ra si inueniant propria nomina viroz sūt
 mas. ge. vt dauid. In g.

In g nullum latinū inuenit. & barbara si inueniant
 & sint p̄p̄ia nomina viroz sūt mas. ge. vt
 gog & magog. In t.

In t sūt neutri ge. vt caput cū suis cōpositis: vt syn
 ciput: pter cōposita & syllabica que dinos
 cuntur ex suis principijs: vt quilibet quot & tot cum suis
 cōpositis: vt aliquot: q̄ sūt ois gen. numeri pluralis & in
 declinabilia. In al.

In al sūt neu. ge. vt aial pter sal qd apud latios fuit
 neu. ge. apud nos ē mas. ge. barbara vō p̄p̄ia
 noia sūt mas. ge. vt hānibal. In el.

In el sūt neu. ge. vt mel & fel. pter noia p̄p̄ia viro
 rum: vt michael gabriel raphael daniel yziel
 ioel: q̄ sūt mas. ge. In il.

In il sūt mas. ge. vt pugil: pter vigil & peruigil
 que sūt communis gen. Nil & nihil sūt neu.
 ge. & indecli. propria nomina mulierū sūt fe. ge. vt ta
 naquil & abigail. In ol.

In ol desinētia sūt mas. ge. vt sol: pter noia muliez
 q̄ sūt fe. ge. vt micbol. In ul.

In ul sunt masculi. ge. vt consul: pter exul et presul que sunt omnis generis. In am.

In ain vnū iuenit qd ē oīs ge. et ideclī. vt nequam: barbara ppria noīa viroz sūt masculi. ge. vt adā: barlaā: abraā. syllabata dīnoscunt ex suis pncipys. vt quisq: quispiā: quisnā. In em.

In em duo neutra inueniunt: vt tantūdē: et m. noīmen littere. Totidē vero ē oīs ge. pluralis numeri et indeclī. Dirlm vero et betlecē sūt fe. ge. et indeclī. numeralia qdē sūt oīs ge. pluralis numeri et indeclī. vt nouē: decē: et septē. In im.

In im desinentia sunt neutri ge. vt cym nomē vici barbara ppria noīa viroz sūt masculi. ge. vt iochim. numeralia sunt omnis generis et ideclī. vt duodecim: tredecim. In an.

In an sunt masculini generis: vt titan et pean: In en.

In en desinentia sunt neu. ge. vt nomē noīs: carnēnis. pter cōposita a cano nis. et noīb^o instrumētoz: vt cornicē: ribicē: et fidicē: lien: et rien: ren: splen: pectē: et flamē p sacerdote iouis et hymen p deo nuptiarū q sūt masculi. ge. Siren. vō ē fe. ge. In in.

In in duo inueniunt: vt cherubin et seraphin: q sūt neu. ge. et pluralis numeri: et indeclī. Delphin vero est masculini ge. In on.

In on sunt masculini genī. vt symeon: pter ppria noīa locoz: vt sydon. vel vestiu: vt sydon q sūt feminini generis. Et pter greca: vt ilion: et pelion q sūt neutri et ideclinabilia. In ar.

In ar sunt neu. ge. vt calcar et torcular: pter noīa ppria viroz: vt cesar: et fluuioz: vt nar. et pter lar et lucar q oīa sūt masculi. ge. par cū suis cōpositis ē oīs ge. vt separ: cōpar: dispar: ipar. In or.

In or sunt masculi. ge. vt amor. pter viroz: sozoz: et arboz q sūt fe. ge. et pter adoz: marmor: equoz: et coz q sūt neutri ge. Adoz vero est neu. ge. et indeclī. et pter cōposita a colore: vt bicolor: et a decore: vt dedecor: et a corpore: vt bicorpoz: et tricorpoz. et oīa cōparatiua excepto senioz: et pter auctor et memoz cū suis cōpositis: vt imemorz que sūt cōis generis. Quatuor vero est cōis genī. numerali plurali et indeclinabile. In as.

In as sunt fe. ge. vt pietas. pter noīa ppria viroz: vt mecenas: que sūt masculini g. Et pter gētilia: seu patria: vt rauēnas et arpinas. et noīa que importāt dignitatem: vt primas et optimas que sūt cōis generis. et pter as. mas: et vas vadis: que sūt masculini ge. Uas vasis est neutri generis. et pter phas et nephas que sūt neutri ge. et indeclī. nugas vero est oīs ge: et indeclī. et pter cōposita et syllabata q dīnoscunt ex suis pncipys: vt asputas et paterfamilias. In es.

In es sunt fe. ge. vt res et spēs. pter dies qd in singulari numero est icerti ge. in plurali vō ē masculi. ge. et pter ppria noīa viroz: vt vlixes. et noīa ppoz: vt araxes. et patronomica: vt pamides. et pter verres: lebes: et meridies: et coz. penl. crescētis gti: vt limes mitis. trames itis. que oīa sūt masculi. ge. De coz. penul. crescētis gti. excipiunt ista abies: cōpes: teres: stipes: vezes: tezes: et sezes: q sūt fe. ge. Inuenit etiā cōpes in masculi. ge. in trenis. Aggrauant cōpedē meū. et pter pueniētia vtriq: sexui: vt miles q sūt cōis ge. et alyz reb^o q sūt oīs ge. vt teres: et locuples. et eris est neu. ge. In is.

In is desinentia sunt fe. ge. vt auis. pter cōueniētia vtriq: sexui: vt iuuenis et amabilis: q sūt cōis generis. et pter coz. penul. crescētis gti: vt lapis dis. et habētia duas cōsonātes ante is: vt postis: et vestis: vel vnā duplicē cōsonātes: vt axis. et pter illa: quoz penl. syllaba ter-

minatur in vnā ex liquidis: vt torquis et collis. et habētia n. ante is: vt panis et funis: q oīa sūt masculi. ge. De coz. penul. crescētis gti excipiunt patronomica: vt pamis pamidis: que sūt fe. ge. De habētibus n. ante is. excipiunt canis et iuuenis: que sūt cōis ge. Lunis et funis sūt incerti ge. et pter illa q cōtinētur in his vsib^o. Diplois et cassis cuspis capis et clamis absis. Aspīs glis febris et erinis et menis alpis. Lis neptis lactis pollis pxisq: parapsis. Piramis et peluis pellis tussis mala pestis. Restis et orexis turr: valis quoq: vestis: que sūt femi. generis. et pter edilis et callis: et quis cuz suis cōpositis: vt siquis nequis: aliquis. et cōposita ab hoc noīe as assis: vt monassis: et tressis: q sūt masculini ge. Semētis vero est fe. ge. semis p dimidio ē oīs ge. Semis vō p semisse est masculi. ge. et pter pugillaris: annualis: auricularis: natalis: cardinalis: subtelaris: et noīa mēstuz: vt qntilis: sextilis: que oīa q sūt fixa sūt masculi. ge. sed q sūt mobilia sūt cōis ge. Molaris p dēte est masculi. generis. In os.

In os desinentia sunt masculi. generis: vt ros et flos. pter dos: cos: glos: et arbos. et pter noīa insularum: vt rhodos: que sūt femi. ge. et pter bos: sacerdos: custos: et cōpos: que sūt cōis generis. Os ozis: et os ossis sūt neu. ge. et pter greca: vt melos et chaos ilios pelios: q sūt neu. ge. et ideclinabilia. In er ir ur us eus um.

De desinentibus vō in er ir ur us eus um. q sūt terminatiōes nti scōe declinatiōis dixi supra vbi determinauit de formatiōne casu scōe declinatiōis. Genera aut supradictaz terminatiōis de qb^o nō ē habitū sic breuiter possēt colligi.

De desinentibus in x.

Nomina desinentia in x. sūt fe. ge. vt pax pacis: pter pueniētia vtriq: sexui: vt dux et cōiunx: q sūt cōis ge. et pter adiectiua: vt felix: et capax: q sūt oīs ge. et pter polysyllaba habētia e. añ x. vt vertex cis. cimex cis. polex lisis. q sūt masculi. ge. de qbus excipit suppellex ctilis. et vibex cis. fm quosdā. Magister Bene. dicit q dicendū est hec vibix cis. per i. sicut lodix: et pter pertinentia solis mulieribus: vt pelex cis. et noīa fetuuz terre: vt carex cis. et ilex ilicis q sūt fe. ge. et pter cortex et filex: et linx cis. q sūt incerti ge. De noīb^o fetuū terre excipitur frutex cis. qd est masculi. ge. calx cis. p pede est masculi. ge. p cemetō vō est fe. ge. natrix tricis. et fornix cis. et ptenentia ad solos mares: vt rex et iudex: et grex: et ppria noīa viroz: vt aiāx: vel fluuioz vt atax: q sūt masculi. ge. vixtrix et vltrix in nō actō et vtō singulari sūt fe. ge. In alyz vō casib^o sūt adiectiua. vñ vsus. Vixtrix vixtricē vixtrix dat femina sola. Sic vltrix reliquis dat gen^o oē schola. Letera vō h^o verbalia sūt tñ fe. ge. vt hec amatrix buius amatricis. In o. precedente consonante.

Monasillaba desinentia in duas consonātes sūt fe. ge. vt ars artis: pars partis: pter mons pons fons: dens mars: et stirps pro trunco: q sūt masculi. ge. stirps vō pro progenie est fe. gen. stips p obolo est fe. ge. sed tūc nō hz r. et pter adiectiua: vt sons in fons: q sūt oīs ge. De eodem.

Polisillaba desinentia in duas consonātes sūt masculi. ge. vt auceps aucupis: et foriceps cipis: q fm antiquos fuerūt et fe. ge. De his excipiuntur hyems: et cohorts tis. q sūt fe. ge. et adiectiua: vt cōcoz: et isipiēs: q sūt oīs ge. bidēs et serpēs sūt ge. icerti: vt cōis vt qdam volunt: et pter cōueniētia vtriq: sexui: vt celebs bis. et gentilia seu patria: vt arabs bis. q sūt cōis ge. De genitiuo tertie declinatiōis.

Genitiuus tertie declinatiōis in is. de finit correptam. excepto vno monasillabo: hec yis buius yis: quāuis alie omnes

declinationes pdu. hac terminatione eiusde casus. **C**o^o scire q in gbusda pares hz gtus tertie declatiōis suo nō syllabas. In gbusda vna. in alys duab⁹ syllabis vntat: vt pares qdē hz in noib⁹ i e. desinētib⁹ cor. vt hoc mare hui⁹ maris. z in gbusda in er. vel i es. vel i is. taz cor. q^o pdu. exeūtib⁹: vt hic p^r huius p^ris: hic verres huius verris: hec cedes huius cedis: hic collis huius collis: hec vis huius vis: hec auis huius auis. In alys aut oib⁹ eiusdem declatiōis noibus vna syllaba supat n^rm gtus: vt scema scematis: cōsul cōsulis: pecten pectinis: baccar caris. lis lis: apex apicis. Excipiū hec caro hui⁹ carnis in quo pares hnt syllabas gtus z n^rus: z senex senis. supellex supellextilis: in quo duab⁹ syllabis vicit gtus noiatiuū. h⁹ quoqz noiatiuū qdā filiez gtō ptulerūt: z oia q a capite cōposita sunt: q in ps. desinūt: silr habēt duab⁹ syllabis min⁹ i n^o qz in gtō: vt anceps pitis. biceps bicipitis: cēticeps pitis. q veteres i es pferētes: hz regulā decliabat: ancipes pitis. bicipes pitis. cētipes pitis. sicut hospes pitis. sospes pitis. Juniores vō gaudētes breuilogo p^rcisionē eā ptulerūt: qd z i alys dictiōib⁹ fecisse iueniunt: vt dic. duc. fac. z fer. p^r dice. duce. face. z fere. necnō etiā vtōs i ius terminatiuū p^rioz noiu: vt virgili p virgilie dicētes. **C** De formatiōe aut z accētū grū tertie declatiōis multa vtilia supradixi i scda parte: vbi egi de accētū medie syllabe: siue penl. syllabe. **C** Nota q gtus tertie declatiōis terminatur in is cor. vt dixi: lz figurate aliqū terminet in i. vnde vsualr d^r: lex moyfi p moyfiis. Itē achilli iueniū p achillis: sicut pbat p^ris. in. s. li. vbi agit de noib⁹ desinētibus in es pductā: z introducit istū versuz Virgili in. i. Enei. Troas reliqas danaū atqz imiris achilli. greca ē qdā i i. quedā i oy. qdā i os termināt grū: z p^ripue patronomica feminina.

De datiuo tertie declinationis.

Datiuus tertie declatiōis nascit a gtō abiecta s. z pdu i. vt hoc mare: maris: mari. Inueniunt poete rarissime in grecis noibus que apud grecos in i. cor. termināt supradictū casuz: ipsi quoqz eū corripietes. Statius in. i. achilleidos. Palladi littoze celebrabat schyros bonozē. **C** De actō tertie declatiōis.

Accusatiuus tertie declinationis fit is grū mō in em mō in im cōuersa: vt huius solis: hūc solē: huius tyberis: hūc tyberiz. **C** Nā scire debes q actūs singularis tertie declatiōis qnqz in em trū: qnqz in im trū: qnqz in em z in im simul. Actūs desinēs in em in mas. z i fe. z cōi genere: formaē a gtō singulari is in em: vt p^ris p^rem. Quedā trū greca faciūt actm in em z in a. vt aerē vel aera. Itē quedā greca desinētia in is habentia pares syllabas in n^o z gtō casu singulari faciūt accusatiuū singularē in im trū: vt tigris tigrim. Istā nouē noia latina faciūt actm in im z in em: z p^rinent in istis duob⁹ versiculis. Est clavis nauiis puppis turrisqz securis. Vestis auis peluis facit em sil im quoqz febris. Istā gnqz noia latina faciūt actm in im trū: q cōtinent in hoc vsiculo. Im trū faciūt hec quartū noia casuz. Uim buriz tuisim maguderimqz sitim. Letera latina noia faciūt accusatiuū in em trū. **C** Scire etiā debes q sicut dicit p^ris. in. 7. li. vbi agit de actō tertie declatiōis: nō pōt ab alio nō nisi in is desinēte i im actūs pferri: z post pauca subdit p^ris. In grecis aut noib⁹ frequēter inuenim⁹ auctores tam in hac qz in alys declinatiōibus grecos plerūqz seruātes actōs: vt titana: syrena: toraca: lāpada. p titanez: syrenē: toracē lāpadē: quis plautus banc lampadā dixit: Tene inquit hāc lampadā: imo ego hāc tenebo.

De vocatiuo tertie declinationis.

Vocatiuus in tertia declatiōe filis ē n^o suos: vt cicero: hic cōsul: o cicero: o cōsul. Inueniunt trū greca q vocatiuū grecū seruās: vt tibris: o

tibris: pallas: o palla. Vir. in. ii. Quū ego nō alio digner te funere palla. **C** De abltō tertie declatiōis in i. **Ablatiuus** tertie declatiōis i alys p e. cor. i alys pi. pdu. i alys p e. z p i. pferē. Sex regule assignant de noib⁹ tertie declatiōis faciētib⁹ ablatiuū in i. trū. **C** Prima hec ē. In i. faciūt ablatiuū neutra q i e. cor. desinūt: z sūt appellatiua: vt hoc mare ab h⁹ mari: z ē filis huiuscemōi abltūs suo dtō huic mari ab h⁹ mari. Vtustissimi trū solebāt h⁹ noiu: ablatiuū ēt i e. pferre. Qui. i. s. fastoz. Cur tibi p libitis claudū rhete leōes. Rhete dixit p rhete. Excipiū gausape qd fac ablatiuū in e. Dora. i. z. ser. Dis vt sublatis puer alte cinctus acernā gausape purpureo mēfā pferat z alter. vñ pferi. Quā si in e. trū desinēte supradicti nois abltō gausapa dixit plurale nō gausapia. Jā chlamydes regū: iā lutea gausapa captis. Antiquissimi trū z hic gausapes: z hec gausapa: z h⁹ gausape: z plurale neutri hec gausapa: q si a n^o hoc gausapuz ptulisse iueniunt. vñ Lassi⁹ ad mecēnatē. Gausapo purpureo salutat. Seneca Quidiū seqns. Gausapa si supsit gausapa sūpta pber. Propa desinētia i e. filiez hnt n^rm abltō: vt h⁹ pnestē: ab h⁹ pnestē: h⁹ plātale abltō ab h⁹ plātale. Vir. i. s. Enei. Qual erā cū pmā aciē pnestē sub ipa. Figurate. n. ad vbu reddidit ipa: cū p^riu oppidi neutru ē. **C** Scda regula h⁹ ē: q illoz abltūs in i. termināt neutroz q in al. desinūt: vt hoc tribunal: ab hoc tribunali: vt cervical: ab hoc cervicali: si aut sūt mas. ge. faciūt in e. ablatiuū: vt hoc hānibal ab hoc hānibale: h sal. ab hoc sale. **C** Tertia regula ē. In i. silr faciūt abltm q in ar. desinūt neutra: z in oblig casib⁹ pdu. a. penl. vt hoc calcar caris. ab h⁹ calcar: lucar caris: a lucari. si aut sūt mas. ge. faciūt abltm in e. trū: vt h⁹ cesar: ab hoc cesare. Itē si sint neutra z cor. a. penl. faciūt abltm in e. silr: vt h⁹ nectar ctaris: ab hoc nectare: h⁹ iubar baris: ab h⁹ iubare. **C** Quarta regula ē. Masculina vel cōia in er. vl in is. desinētia si faciūt i e. neutra: abltm in i. efferūt: vt h⁹ pedester: h⁹ pedestris: h⁹ pedestre: ab hoc z ab hac z ab hoc pedestri: saluber salubris salubre: ab hoc z ab hac z ab hoc salubri. Virgi. in. i. geoz. Balātūqz gregem fluuiio mersare salubri. hic celer. h⁹ celeris z hoc celere: ab h⁹ z ab hac z ab h⁹ celeri. Marcus cato de re militari. Satis celeri si sint tpe. Lucan⁹ in odissa. Ac celer hasta volēs prumpit pectora ferro. Itē h⁹ z h⁹ vtilis z hoc vtile: ab hoc z ab hac z ab hoc vtili. Sciē dū trū q si iueniant p^ria appellatiuis filia in i. faciētib⁹ abltm: illa p e. pferūt eū: vt iuuenal⁹ p^riu abltm a iuuenale: silr martialis abltō a martiale: z sic de alys p^ris noib⁹ in is. desinētib⁹ silr itelligas. si aut h⁹ noia filie adiectiuis sint appellatiua faciūt in i. trū abltm: siue sint adiectiua sine substātina: vt cardinal⁹ ānalis: scholaris: vtilis: iuuenal⁹: vocalis z h⁹. **C** Quia regula ē. Noia greca seu latina faciētia actm in im trū: termināt abltm in i. vt tiberim a tiberi: pariz a pari: caribdim a caribdi: tigris a tigrī: tussiz a tussi: viz a vi. Jue. i. s. Sena dignū feracqz caribdi. **C** Sexta regula est. Noia mēfū in is. vel in er. desinētia faciūt abltm in i. trū: vt gntilis a gntili: apzilis apzili: septēber septēbz: october ab octubzi: vl october p o. s. quosdā. Juuenalis in. 7. Pallere z vinū toto nescire decēbz. Pnt trū ēt z cōia eē. vñ kalēdas septēbz dicim⁹ p^rerea simplex eoz silr iueniū faciēs abltm in i. vt ab iiber imbz. iueniū ēt in e. vñ Thobias. Set⁹ vnda rigat imbre madēte genas. Patria ēt in is. vt ianueſis bononiensis in i. desinūt: vt ianueſis enſi. bononiēſis enſi. Sz p^r Dug. h⁹ noia patria vel gētilia semp sūt adiectiua: hic et hec parisieſis z h⁹ enſe: lz substātinent i mas. z fe. genere: vt babes h in dictis: z p^r hoc faciūt ablatiuū in i. trū: qz neutru eoz in n^o desinit in e. z hoc teneas. Bipēnis cōe est: z hz ēt neutru in e. z ideo ablatiuū bipēni facit.

De ablatiuo tertie declinationis in e. ⁊ in i. regule assignant de abltō tertie declinationis in e. desinetne ⁊ in i. Prima est hec. Dia cōia triū generū: vt hic ⁊ hec ⁊ hoc ferox: par: vetus: audax: triplex: artifex: duplex: supplex: inops: anceps: cōcōis: felix: faciūt abltm̄ in e. ⁊ in i. vt ferox feroce vel feroci. Scōda regula est talis. Dia participia triū generū cōia faciūt ēt abltm̄ in e. ⁊ in i. vt h ⁊ hec ⁊ hoc legēs: ablatiuo ab hoc ⁊ ab hac ⁊ ab hoc legēte vel legēti. Tertia regula ē. Dia cōparatiua faciūt abltm̄ in e. ⁊ in i. vt hic ⁊ hec melior: ⁊ hoc meli⁹. abltō ab h⁹ ⁊ ab hac ⁊ ab hoc meliore vel meliori. excipiūt senior: qz tm̄ est maf. gen̄. ⁊ facit abltm̄ tm̄ in e. vt hic senior ab hoc seniore. Quarta regula ē. Dia noia faciētia actm̄ in em vel in im faciūt ablatiuū in e. ⁊ in i. vt hec clauis: actō hanc clauē vel clauim: abltō ab hac clauē vel clauim. Nō tm̄ quertit regula: nō. n. in e. ⁊ in i. desinetia in abltō: etiā actm̄ oimodo i em ⁊ i im termināt: vt dicit Prif. Quinta regula ē. Verbalia desinetia i ix feminina q̄ pnt eē cōia cuz neutris: vt viciū ⁊ vltiū: vñ ⁊ vlticia tā i e. q̄ i i. faciūt ablatiuū. Luca. i. i. Tollite iā pridē viciū tollite signa. Itē Stati⁹ i. 5. thebaidos. Vlticia grays vginib⁹ dare tela. Donatus pater. Alia aut vbalia in triū q̄ sūt oīs ge. i ablatiuo casu faciunt ablatiuū i e. tm̄: vt hec amatrix: ab hac amatrice. ⁊ sic de omnib⁹ vbalib⁹ femininis in x. exceptis viciū ⁊ vltiū. Sexta regula talis ē. In as circūflexa gētilia vel pria: vt rauēnas: arpinas: tā i e. q̄ in i. finiūt ablatiuū: vt hic ⁊ hec rauēnas: abltō a rauēnate vel rauēnati: ⁊ sūt apd nos cois ge. ⁊ carēt neutro: s; apud antiquos dicebat h ⁊ hec arpinatis ⁊ hoc arpinate. vñ adhuc declinationē ⁊ accentū pfecti seruam⁹: qz videlicet ablatiu⁹ desinit in i. sicut arpinatis ab hoc arpinati faciebat. desinit nihilomin⁹ in e. fm̄ vsus: sicut desinetia in as: vt pietas: ⁊ circūflectitur vltima. s. as. sic in itegris circūflectebat eadē vocalis. s. a. que erat penl. vñ dicit Prif. in. 7. vbi agit de abltō tertie declinationis desinēte in e. ⁊ i. in fine. In as quoqz circūflexa q̄ apud veteres etiā i tis pferri docuim⁹. tā i e. q̄ in i. finiūt abltm̄: vt hic ⁊ hec nātis: ab hoc nāte vel nāti fm̄ hoc. Septima regula est. Polissyllaba desinetia i uis: vt auis: nisi crescāt in gto qd dico ppter puluis. ⁊ desinetia in ctis. vt vectis. ⁊ in gnis. vt ignis. vñ in guis. vt anguis: nisi crescāt in gto qd dico ppter sanguis sanguinis. vel i nis. vt canis. Et alia fere oia: quoqz extrēa syllaba in is desinit: a duab⁹ incipiēs psonātib⁹: vt postis in e. ⁊ in i. faciūt abltm̄. Fere dcm̄ ē ppter ista. vestis: pestis: neptis: restis: fustis: ⁊ hostis. Et habētia sc. āte is. vt piscis. fascis: que faciunt abltm̄ in e. tm̄. Ista enī noia iber: memor: teres: vigil: hebes: faciūt abltm̄ in e. ⁊ in i. Alia vō oia tertie declinationis noia i e. cor. p ablatiuos desinūt: cuz oēs alie terminatōes ablatiuū in oī declinatione pducant. ḡ si q̄ ex eis que debēt in e. pferri p ablatiuū iueniam⁹ p i. plata: auctoritati ascribim⁹: q̄ sepe etiā datiuis p ablatiuis: nec nō ēt p ḡtis ē vsa. Uirg. i. 8. Aduectū eneā classi victosqz penates: p aduectū classe: nisi dicam⁹ hellenismo. i. more greco. Hellenes enī qdā greci sūt: vsus eē poetā. Dto enī casu illi h⁹ adiūgūt vbu. s. aduectū. dicūt. n. adueho tibi: aduectū tibi. In grecis enī quib⁹ iuenimus e. pdu. finire ablatiuū tā pme q̄ tertie declinationis noium: qz magis ē otis grecus p ablatiuo posit⁹ latino. Uirg. i. i. Enei. Ipse vno gradī comitatus achate. Lucanus in. 8. Signa que ab euphrate cū crassis capta sequentem.

De noiatiuo plurali tertie declinationis.

Nominatiuus pluralis tertie declinationis fit a gto singulari mutata vltima is in es pdu. in maf. ⁊ in fe. ge. ⁊ cōi. vt huius cardinis bicardines: huius matris be matres: hui⁹ yatis bi ⁊ be ya.

tes. Neutra vō ex ablatiuo singulari faciūt ntū pluralē hoc mō: si i i. vel tā i i. q̄ in e. exeat abltūs: cor. i. ⁊ addita a fit ntūs pluralis: vt ab hoc mari: hec maria. ab hoc ceruicali hec ceruicalia. a pare vel pari paria: a felice vel felici hec felicia. excipiūt a veterē vel veteri: qd vetera ⁊ nō veteria facit. Nec nō ab hoc ludicri: hec ludicra: ⁊ nō ludicria dicim⁹. s; excipiunt cōparatiua q̄ abltm̄ tā i e. q̄ in i. termināt: q̄ i ra nō i ria desinūt i ntō plurali. Maioza. n. ⁊ minora ⁊ plura dicim⁹: q̄uis antiq̄ ēt plura dixerit: vñ cōpositū cōpluria. Terē. in phoz. Ntra adueniētē vt sint noua hec cōpluria. In qbusdā tm̄ codicib⁹ inueniūt plura. Gausape quoqz sic supra dixim⁹ i abltō tertie declinationis desinēte in i. ⁊ ablatiuū in e. facit: abltō ab hoc gausape. ⁊ ntūs pluralis in a. desinit. gausapa enī ⁊ nō gausapia dicimus. Persius. Jā chlamydes regnū iā lutea gausapa captis. lutea. i. rubicūda. Amplustre ēt q̄uis faciat ablatiuū singularē ab hoc amplustri. ntū tm̄ pluralē nō solū in a. s; etiā in ia. termināt. Et amplustra enī ⁊ amplustria antiqui ptulisse inueniunt. Licero i arato. Nauib⁹ assūpris fluitātia q̄rere amplustra. Cesar in arato. Sulgent argo e stellis amplustria puppis. Alia vō neutra q̄ i e. termināt abltm̄ mutata e. i a. faciūt ntū plalē: vt ab h⁹ numie numina: ⁊ a tpe tēpora.

Genitiuus plalis tertie declinationis nascit ab ablatiuo singulari h⁹ mō. Cū ablatiuus in i. solā vel in e. ⁊ in i. desinit. cor. i. assumit um. vt a sedili hoz sediliū: ab eq̄stri eq̄striū: ab vtili vtiliū: a sapiēte vs sapiēti sapiētiū. Multa tm̄ p syncopā solent pferri: vt sapiētū p sapiētiū: merentū p merentiū: celestū p celestiū. Uirg. in. 8. Celestū vis magna iubet. Sciēdū tm̄ qz rarissime hec q̄ in solā i. faciūt abltm̄: syncopā patiunt i. per gtm̄ plalē. Inueniūt tm̄ marū p mariū: qz tm̄ raro in vsu est gtm̄ apud neuū in carmie belli punici. Senex fret⁹ pietate deū allocutus sūmi dei regis fr̄ez neptunū regatorē rem marū: p mariū. Cōparatiua quoqz q̄ inueniunt tā i e. q̄ in i. exuentia p abltm̄ carent i. penl. in gto plali vt a maiore vl̄ minori hoz maior. Plus tm̄ fac pluriū. Memor ēt ⁊ vigil supellex ⁊ artifex: q̄uis abltm̄ faciant in e. ⁊ in i. faciūt tm̄ gtm̄ plalē in um. ⁊ nō in iū. vt memoz vigilum supplicū ⁊ artificū. Puto tm̄ h⁹ ēt ab ozatorib⁹ dōrie cā sie pferri p syncopā: qz supplicū ⁊ artificū neutra singularia iueniunt. vetera isup ludicra ⁊ amplustra faciūt gtm̄ plalē in um. ludicrū veterū amplustr. h ⁊ hec parēs: qn̄ ē nomē dūū est gtm̄: ⁊ gtm̄ plalē absqz i. fac plerūqz hoz parentū. Uirg. in. 2. Enei. Decora alta parētū. qz aut ⁊ parentiū nō irrōnabilr dicat: oñdit actūs pluralis in is. etiā terminās qz ppius est in iū. terminantis gti. Terentius. Quid volo aut peto parētis meos: vt pmoſtres mibi. In e. enī solā finiētia abltm̄: si ntūs in duas termināt psonātes: mutāt e. in i. breuē ⁊ assumūt um. vt hic mars a mare hoz mariū: hec frōs a fronte harū frontiū: h fons a fonte hoz fontū: hec vbs ab vbe hoz vbiū. hec ars ab arte hoz artiū. Karissime aut ⁊ hec supradicta: sicut illa q̄ in i. solā termināt ablatiuū p syncopā i. pferūt gtm̄ pluralē. Excipiunt ea que desinūt in ms. vel ps: q̄ si nō sunt a capite pposita: e. ablatiuū in um. quertunt. ⁊ faciūt gtm̄ pluralē: vt hec hyems ab hyeme harū hyemū: pnceps a pncipe. hoz pncipuz. municeps a municipe municipū: forceps a forcepe forcipū: manceps a mancipe mancipū: a capite enī cōposita ⁊ duabus syllabis abundāt in gto: ⁊ triū sunt genez cōia. Itaqz ⁊ ablatiuū tam in e. q̄ in i. ⁊ gtm̄ pluralē rōnabiliter in iū. termināt: v h ⁊ h⁹ ⁊ h⁹ triiceps: a tricipite vel tricipiti tricipitū: nisi syncopa fiat: piceps tm̄ precipitū vsualiter facit. Et scias qz consors ⁊ cohorts faciūt cohortū ⁊ cohortū: fm̄ cōem vsūm. Ista quoqz que habent pares syllabas taz in gto q̄ in ntō: mutant e.

in i. et assumunt um: ut hic collis huius collis: ab hoc colle ho-
 rum collium: hec edes huius edis ab hac ede edium. hec cedes a ce-
 de cedium: nisi hec quoque per synopam i. proferant. Sreqvntius
 tum in es terminata absque i. iuveniunt: ut vatium pro vatium.
 Virg. in. 4. Enei. Multaque pertereavatam predicta priorum.
 Cicero. Vestay sedum teplozumque ca. excipiunt iuuenis a iu-
 uene iuuenium: canis a cane canum: panis a pane panum. caret
 enim i. penult. semp. vni usus. Is par prestat iu iuuenis canis
 excipe panis. In as quoque latina mutant e. ablativi in i. et
 assumunt um: ut ciuitas a ciuitate ciuitatum: pbitas a pbita-
 te pbitatum. In his tum frequenter imo semp apud moder-
 nos solet fieri coccisio in genitio plurali: a ciuitate ciuitatum: a pbita-
 te pbitatum. Sicut desinetia in is longa mutant e. ablativi in
 i. et assumunt tum: et faciunt genitium plurali: ut gris a grite horum gri-
 tum: samnis a sanite sanitium: dis a dite ditiuum. s. hec quoque pro-
 ferunt per synopam: ut a grite gritum. Noia semp pluralia que in
 es desinunt. i. que ex se non habent singularia: genitium plurali in ium fa-
 ciunt: ut hec vires harum virium: hi penates harum penatum: hi
 quinqtres harum qnqtrium: hi tres harum trum et horum
 trium. Penatum tum sepius per synopam proferit. Leteravo oia abla-
 tiuum in e. sola terminatia mutant ea in ium et faciunt genitium plu-
 rali: ut poema poemate poematum: a duce ducum: ab alite
 alitum. na alituum per itpositionem addita u. ptulit Virg. i. 8.
 Alituum pecudumque genus sopoz altus habet. Aboue quoque
 bouum dz fieri. S. hoc nome notadu est in quo u. sonante
 assumunt oblig casus singulares hiat: ca: abyciunt at u. qm
 plales sunt. Virg. in. 3. Leta bouum passim capis armeta vi-
 dem. Dtus aut abltus plales eiusdem nois per synopam
 semp medie proferit syllabe: bobus pro bouibus. Ntus vo plat
 et actus et vtus q silles sunt raro abyciunt u. sonantis loco po-
 situm. Excipiunt a magistris ista: cor corde cordius: caro
 carne carnum: lar lare larium: nox nocte noctium: niix niue
 niuium: os osse ossium: vter vtre vtium. Nam omnia ista
 faciunt genitium pluralem in ium.

De datiuo et ablatiuo tertie declinationis.

Datiuus et abltus tertie declinationis plurales na-
 scuntur a genitio singulari iteriecta bu. ut homo
 huius hois: his et ab his hoibus tozeuma matris. his et ab his
 tozeumatibus. In his tum noibus neutris in a finitis que sunt gre-
 ca semp iuuenim antiquos tum abltum plales in is pdu.
 proferetes per regulam tertie declinationis qua seruat in ceteris
 casibus supradictorum noium: ut Cicero in verrinis tozeuma-
 tris dixit: et pipetasmatis et emblematris: in libro de signis.
 Nunc per pipetasmatis que admodum te expedias non habes.
 In eodem. Scapha cum emblematris. Idem ad herenium tertio.
 De oronibus aut et poematis queuis neutro gne hoc vbiq
 proferit. Si. n. sic plautus et alij vetustissimi se. ge. hoc prulif-
 set pares syllabas oi casui fuasset absque genitio plurali in ana-
 logia pme declinationis. Est igit magis apud Liceronez et
 eos qui sicut huius proferunt ethrocliton. i. diuerselinium: quod vide-
 licet in singulari numero sunt tertie declinationis: s. in plura-
 liscade. vel pot declinari hoc pipetasmatum ti. hoc emblema-
 tum ti. ut dicit Celsus. excipit bobus ut dixi euphonie ca pro
 bouibus. Est. n. gnis singularis bouis: et ide bobus pdu. pma
 sed in alijs casibus ea cor. Qui. epi. Non pfecturis littoza bo-
 bus erat. Virg. in buc. Ille meas errare boues ut cernis
 et ipm. et hoc fit ut recuperet in tpibus quod amisit in syllabis.

De accusatiuo plurali tertie declinationis.

Accusatiuus pluralis tertie declinationis filius est
 pprio nro sic et vtus. In illis vo que
 genitium plurali in um finiunt plerumque pes. longa proferit actus: ut
 hi latrones latronum: hos latrones o latrones. Inueniuntur
 tum qda in is sola pdu. terminatia actum plurali greca: que etia
 in nro singulari sicut in is desinunt: ut hec sardis has sardis:
 hec sirtis has sirtis. Sic quoque faciunt actum plalem noia tertie
 declinationis facietia genitium in um. Quedam etia greca fa-

ciunt actum pluralem in es et in as: ut pixides vel pixidas.
 Ouidius. Pixidas inuenias et rez mille figuras. Crater ris.
 crateres vel ras. Virg. in. 9. Enei. Indulget vino et vertit
 cratera oenos. Et pamis dis. pamides vel das. Vide ifra
 in. 5. pte in crater in suo loco. Quorum aut in ium terminan-
 tium genitium frequenter in is: et quorum rarius exeat in es actus ut
 potero breuiter colligam. Diuz que ta nra que genitium singularis
 numeri filles habent eorum actus plales raro in es. frequenter in
 is solebat terminare. apud antiquos intelligas. Apud aut mo-
 dernos sepius in es: ut pignis: dulcis: nauis: hic et hec ois huius
 ois: hos et has oes vel ois. Salusti in chatalina. Dis ho-
 mines q sese prestate studet ceteris aialibus. Terentius. Dis
 vos gaudere oz. Virg. in. 5. Enei. Quoque magis fessas opte
 dimittere nauis. Sicut in es et is faciunt actum plurali noia in
 es desinetia semp pluralia. ut hi manes horum manum: hos ma-
 nes vel nis: tres trium: hos et has tres vel tris. vires tum in es
 fac actum. In er quoque desinetia que in i. terminat abltum sin-
 gulari faciunt actum plalem in es et in is: ut acer ab acris: hos
 acres vel acris. Sicut saluber vel salubris a salubri: hos et
 has salubres vel bris: iber ab ibri: hos ibres vel ibris. h decem
 ber ab h decembris: hos decembres. vel bris. Dora. i. i. epi. De
 qter yndenos sciat ipseuisse decembris. Sicut actum faciunt
 plalem in es et in is et in ns vel in rs terminatia: ut h fons bos
 fotes vel foris. h et hec iners bos et has inertes vel tis. hec
 pars. has ptes vel tis. Virg. in. 2. Heor. Aggredior factos
 ausus recludere fotes. Virg. in. 6. Dic locus est prisvibile
 via findit in ambas. Alia aut queuis genitium plurali in ium faci-
 unt raro iuuenies et in paucis in is finietia actum plalem in ium
 faciunt per analogia: tum in es actum plalem faciunt tum. vni ciui-
 tas ciuitatum has ciuitates fere vbiq legim. In ix termi-
 natia trium genex coia: queuis in paucissimis genitium plurali absque
 i. penult. proferat. difficile. n. iuuenies audacu pro audacium: fe-
 licium pro felicium. Supplicium tum magis ofie ca proferit: ne si sup-
 plicium dicas aliud significare videaris: que admodum artifi-
 cum pro artificium: et iudicium pro iudicium: tum actum plerumque pes ef-
 ferunt raro in is. Virg. in. 4. Heor. Deinde tenacis suspen-
 dit ceras. Plus plurius quod solum in us terminas in rium hab-
 buit genitium plurali ta in es que in is. finit actum. Dorati in. i. epi.
 Lum tibi sol tepidus plis admouerit auras. sicut coplu-
 ris iuuenit. Itum hec lis harum litium: has lites vel litis. Cicero in
 frumetaria. Sedasti et litis illoz. Et scias quod ut dicit Prif.
 primum est genitium plurali terminatis in ium. facere actum plalem in
 is et in es: ut dixi supra. vbi egi de genitio plurali tertie declinatio-
 nis. et intelligas primum quod soli couenit s. non oi: quod videlicet
 sola noia tertie declinationis que faciunt genitium plurali in ium fa-
 ciunt actum plalem in is. et in es. vni p. panis canis iuuenis
 l. ntus et gnis singulares desinat in is. et habeat pares syl-
 labas in nro et genitio: tum quod gnis plalis eorum non desinit in ium. s.
 in um. tum: faciunt actum plalem in es: non in is. Non tum oia que fa-
 ciunt genitium plurali in ium. faciunt actum plalem in is. quod desinetia
 in as. et in ay. ut ciuitas et audax: l. faciunt genitium in ium. ut ciui-
 tatum audacium: non tum faciunt actum plurali in is. s. tum in es
 maxie apud modernos: ut has ciuitates: hos et has anda-
 ces: ut per predicta patuit.

Quarta declinatio huius terminationes in noiatio
 duas. in us. cor. et in u. pdu. In us mascu-
 linoz et fe. tum mo latinoz: ut hic senatus huius senatus hec ma-
 nus huius manus. In u. neutroz que oia ideclinabilia sunt in
 singulari numero: ut hoc genu huius genu: hoc cornu huius cornu.
 hoc veru huius veru huic veru. Duas vo huius lras terminales
 .s. s. et .u. Senitium quarte declinationis est filius suo nro: et de-
 sinit in us pdu. vel in u. ut manus visus cornu. Dativus qua-
 rte declinationis singularis numeri fit a genitio abiecta s. et ad-
 dita i. sed cor. penult. ut huic senatui manui. Actus quarte
 declinationis a nro fit mutata s. in m. hic senatus huius senatus.
 hec manus hac manum. Utus filius est nro: ut hic senatus

o senatus. Ablatiuus singularis a genitiuo fit abiecta s. pdu.n.u. sicut in genitiuo huius man⁹ ab hac manu.

De nominatiuo quarte declinationis.

Nominatiuus r actus r vtus plales i hac declinatõe fil'es sunt gtõ singula ri: vt b⁹ senat⁹ hi r bos r o senat⁹. be idus haz iduū semp plale. Stus plalis a ntõ fit singulari abiecta s. r assũpra um. corripit. n. in vtraq; syllaba tã in ntõ q̃ in gtõ plali: vt hec manus haz manuū. Et oz scire q̃ in hac declinatõe oēs casus pares hñt syllabas ntõ: excepto datiuo singula ri: r gtõ r dtõ r abltõ plalib⁹ qui vna syllaba supant ntñ singularem. De datiuo quarte declinationis.

Datiuus r abltus plales qrte declinatõis fiut a ntõ singulari mutata u. in i. interposita bu. vt hec manus. his r ab his manib⁹. Quedã tñ seruant u. vel cã dñe vel solo vsu: q̃ rtenent in his vsib⁹. Est spec⁹ r partus port⁹ lacus r trib⁹ artus. Arcus acus ficus quer/ cus specuq; veruq;. Quedã aut ex his faciut in ubus dtñ r abltñ cã dñe: vt artus artub⁹: arcus arcub⁹: partus par tub⁹. Artibus. n. r ptib⁹: r arcib⁹ ab arte parte: r arc arcis arce nascunt: q̃ sunt tertie declinatõis: cui⁹ dtus r abltus plales penl. aliaz nisi i. cor. hñe nō pñt. vñ excipit his r ab his bobus in quo penl. pdu. Alia vō seruat u. in penul. so/ lo vsu nulla cã dñe cogete. Neutra vō singularia in u. de/ finetia r idecli. assumit a. r faciut ntñ actñ r vtñ plura les. vt cornu cornua: genu genua. Stus vō dtus r abltus: ad similitudinẽ fiut tã masculinoz q̃ femininoz: vt cornu um: dtus his r ab his cornib⁹. Et scias q̃ i hac declinatõe us cor. in ntõ r vtõ singulari: s; in alys casib⁹ sicut in gtõ sin gulari: vt huius visus: in ntõ actõ r vtõ pluralibus: vt hi r bos r o. visus pdu.us.

De casibus gnte declinationis.

Quinta declinatio terminationẽ habz ntñ vnã: es pdu. r vnã lrãam terminalez. f. s. r sunt oia noia gnte declinatõis se. ge. r latina. excipit vnũ nomen qd̃ est dies: qd̃ in singulari numero tã mas. q̃ se. ge. iuenit in plali numero semp mas. ge. iuenit: vt hi dies. Sic etiaz ab eo cõpositũ semp mas. ge. est: vt h meridies. Lam h⁹ di xi supra in ca. de gñe q̃ si in pncipio. Stus r dtus eiusdez declinatõis sunt fil'es. fiut. n. extrema s. nti abiecta r assũ pra i. vt hic dies h⁹ diei huic diei. hec fides h⁹ fidei huic fi dei. r seruāt pductionẽ gtñ si i. hñant penl. in ntõ: vt acies aciei. Si aut rsonãtem hñant añ s. cor. e. tã in gtõ q̃ i dtõ: vt hec fides h⁹ r huic fidei. hec plebes hui⁹ r huic plebei.

Actus a ntõ fit s. in m. mutata: r necessario cor. e. Nūq; eni añ m. terminalẽ lõga iuenit vocalis: vt huc meridiẽ.

Utus filis est ntõ: h meridies o meridies. Abltus quo q̃ fit a ntõ abiecta s. hic meridies ab hoc meridiẽ. Inue niunt tñ huiuscemodi abltõ veteres etiaz pro gtõ vsi: vt Uirg. in. z. geoz. Libra die soniq; pares vbi fecerit horas. Die posuit p diei. r pdu. e. in abltõ h⁹ declinatõis. Ntus actus r vtus plalis filis est ntõ singulari: vt hec res he r has res r o res. Stus plalis addita abltõ singulari rum fit ab hac re haz rez. Dtus quoq; r abltus plalis fiunt ab abltõ singulari adiecta bus: vt ab hac re his r ab his reb⁹. Et nota q̃ noia gnte declinatõis nō sunt in vsu i gtõ dtõ r abltõ plalibus: pter ista septẽ que in his vsibus rtenent. Noia sunt gnte que dant plalia septem. Est res atq; dies acies facies spēsq;. Dis quoq; maneries addat materiesq;. Inueniunt etiã qdã alia noia gnte declinatio nis: aliquñ in pdictis casib⁹ apud veteres. Un. z. Macha, ca. 7. Noli frustra extolli vanis spēb⁹. Dic posset q̃ri q̃re nullũ neutrũ iueniat in gnta declinatione: nec etiã aliqđ adiectiuum: sed hoc supra in capitulo de declinatione so/ lutum est.

Tractatus de nomie explicit. De verbo incipit.

Erbum est pars ora

tionis cū tpibus r modis r formis sine casu agēdi vel patiēdi significatiuū: sic dicit Pris. in pncipio. s. li. Verbo quot accidit: octo. genus: tps: modus: spēs: figura: iungatio: r psona cū numero: q̃

qdã vba non pferunt natura vel vsu impediēte.

Sciendum aut qdã inueniri dfectiua quozūdã supradictoz accidētũ: r hoc vl nãe necessitate fieri: vel fortune casu. Ergo necessitas nãe bi/ partita est: in significatõe r in comoditate. i. in rsonantia elemētoz. Sũt enim qdã que nō solũ in vbis: sed etiaz in alys ptibus ofonis q̃ significatiõis cã dici nō debēt: vel si velimus dicere masculinũ ab eo qd̃ est nupta nupt⁹: vl a puerpa puerpus: oppugnat ipa rez nã ppter significatio nẽ que solis accidit feminis: nisi figura vel auctoritas in/ tercidat. Figura: vt dicitur dicã bonus aius vxoris mibi nupt⁹ est. i. bonus hñs animũ: vxor mibi nupta est. Auctoritas. vt Plaut⁹ in Cassina. Libet carniũ q̃ agat scire nouũ nu/ ptũ pro maritũ. Necnõ in pnoib⁹ pmtiuus q̃ sunt tertie psonæ: si velimus pferre vtrũ casuz q̃ nō pōt accidere nisi scõe psonæ hoc eadẽ nãlis necessitas vetat. In comodita te vō vel in rsonatã deficiũt qdã. vt si velimus ab eo qd̃ est cursor r risor feminina facere sim analogiaz mutatiõe oz in rix: absonũ fit r incõgruũ nãe lrãz. vñ Licero volẽs ab eo qd̃ est expulsor pferre femininũ mutauit s. in t. r ex pultrix dixit. Tusclanaz. s. D. vita phia dux: o vturis ida gatrix epultrixq; vitioz. Idẽ in eodẽ. Regie vginẽs q̃ vt tonstricule tõdebāt barbã ab eo qd̃ est tonsoz tonstrix fe/ mininũ facit addita t. r ex eo diminutiũ tonstricula for/ mauit: qũo a nutritoz nutriti: etiã a nutriti nutriticula dicit p naturã. Per fortunã quoq; duobus modis phibemur qdã pferre: vel qz inusitata sunt: vl qz incõcinna r turpia vel aspere plata vident eẽ. Inusitata sunt quib⁹ nō inue niunt vsi auctores: q̃uis proportionẽ potestãtẽ faciente dicēdi: vt prex: nix: for. doz. positiuũ farris debz eẽ for. pas siuũ do dz eẽ doz. Ea. n. q̃uis rõe regule bñ dicant: tñ qz in vsu auctoz nō inueniunt: reculam⁹ dicere. Incõcinna vō vel turpia vel aspere plata eẽ videt metutur⁹: vl me tuitur⁹ nutritrix: qd̃ q̃uis sim analogiã debuisset dici: in tor. n. terminata mas. q̃ ex vbis nascunt mutãt oz in rix r faciũt se. vt doctor doctrix: victor victrix. Lũ igit mas. sit nutritoz ex eo sim analogiã nascebat nutritrix: euphonie tñ cã cõcisio scã est medie syllabe r dñ nutriti: sic bob⁹ p bouib⁹. Necnõ et in ptextu diuersaz dictionuz hoc solet fieri: vt cū nobis turpe est dicere: itaq; nobiscũ pposteru pferi. Un⁹ q̃ ex his plerũq; qtuoz modis iuenit: q̃ facit tam vba q̃ et alias ptes ofonis eẽ dfectiua. Dñe tñ cã multa solēt vel taceri vel r regulã pferri: vt fas gtñ nō hz. nã si vel facis sine farris vl falsis dicam⁹ aliõ pōt signi ficare. Lõiunt r iugis sim analogiã debuit pferri, sed ne ṽbũ eẽ putef absq; n. pferi iungis. Ven⁹ veneris cū oia in us cor. ppria scõe sint declinatõis: solũ hoc tertie iue niñ: ne si veni dicam⁹ ṽbũ eẽ putef. Et far farris solũ in r. desinēs geminavit r. in obligis: ne si farris dicamus aliud mōstret. Silr r pugnãtib⁹ regul solēt qdã taceri: vt adoz. cui⁹ gtus i vsu frequẽti nō inuenit: qz due dñe pugnãt i eo regule. cū eni sit neutz deberet penul. o. gtñ cor. vt equoz equozis: s; cū habeat ṽbũ adoro penl. pdu. dz pdu. vñ r druatiuũ eius. f. adozea o. pdu. cū marmozea equozea o. cor. g̃ repugnãtib⁹ regulis mãsit adoz in frequẽti vsu ide clinabile. In vbis quoq; cū oia in eo desinētia scõe iunga tiõis in ui faciant pteritũ pfectuz: vt tenco tenui. dñe cã maneo mãsi facit: ne manui dtus manus putetur. r neo neu: ne si nui diceremus a nuo eẽ videret. Audeo ausus

sum: qz hausi ab haurio fit quis aspiret. Fac: dic: duc: fer: magis placuit p apocopa pferri dñe cā: ne si face dice duce fere diceremus aliud significare videremur: quis hoc non in consimilibus oibus vel vniocis soleat fieri.

De generibus verborum.

Genera verboꝝ sunt septē. s. actiui: passiuū: neutru: neutropassiuū: neutrupassiuū: cōe: & deponēs. Actiui gñis dñ illud vbuꝝ qd̄ desinit in o. & pōt̄ facere trāsfitionē ad aliqd̄ rōnale aīal. vñ possit fieri puer sa locutio in p̄ma vel scda p̄sona p̄ assumptionē r. Passiuū gñis est vbuꝝ qd̄ in o. dñsinēs descēdit ab actiui p̄ adiectio nem r. Neutri gñis est illud vbuꝝ qd̄ in o. desinēs nō pōt̄ facere trāsfitionē ad aliqd̄ aīal rōnale. vñ possit fieri puer sa locutio in p̄ma vel scda p̄sona p̄ assumptionē r. In tercia aut̄ p̄sona sepe passiuū solet iueneri: s; ad muta & carētia aīa ptinēs. Dicimus. n. dñf̄ olus: arat̄ terra: inserit̄ arbos: currit̄ spaciū. Quis. n. dicit̄ aror̄: inseror̄. nisi poetical̄ cōfirmatio. i. p̄sopopeia i ducat̄. ḡ impropriē illa p̄nt̄ hēre p̄mā & scdā p̄sonā passiuoz̄: in q̄bus & fateri p̄nt̄ hēre dicte p̄sonē qd̄ in se fit: vt est Amo te: sequit̄ q̄ ille ad quē dixi p̄fitēdo id qd̄ a me audiuit dicat. Amor a te. Quedam tñ sunt absoluta: vt dntesco: viuo: ferueo: sedeo: q̄ nō egent casu ad cōplēdā sniā: vñ passiuū quoq; carēt. Neutropassiuū gñis est illud vbuꝝ qd̄ in p̄teritis p̄fectis & plusq̄ p̄fectis: & in his q̄ formant̄ ab eis retinet̄ l̄aturā passiuoz̄: in ceteris vō neutroz̄. & sunt gnq; vñ vsus. Quinq; puer nūmero neutropassiuū tibi do. Haudeo cum fio soleo sif̄ au deo fido. Neutripassiuū gñis est vbuꝝ qd̄ h; l̄aturā neutroz̄: & significatiōē passiuoz̄: & significat̄ passionē alium de illatā. & sunt q̄tuoz̄: que ptinent̄ in hoc vsu. Exuloyapu lo veneo nubo q̄tuoz̄ ista Sēsūm passiuū sub grece gerūt̄ aliena. Vnde in q̄nta pte in exulo. Lōe est illud vbuꝝ qd̄ in passiuā l̄atura vtrāq; retinet̄ significatiōē. s. actiuā & passiuā: vt criminoz̄ te: criminoz̄ a te. tñ in vnica platione nō pōt̄ hēre vtrāq; cōstructionē. vñ incōgrue dñ. Criminoz̄ te & a te. Verba at̄ cōia h; modernos sūt̄ ista q̄ i bis vsib; cōtinent̄. Largoꝝ expioꝝ veneroꝝ moroꝝ osculoꝝ hortoꝝ. Criminoꝝ amplector̄ tibi sūt̄ cōia lector̄. Hoc etiā vbum̄ interpretor̄ in frequēti vsu in vtrāq; significatiōē iueneri. & vt dicit̄ P̄ris. in. 9. li. verbis plurimis que nunc in vsu deponētia sūt̄ veteres sicut̄ cōibus vsi sūt̄. Deponēs verbum est illud qd̄ in passiuā l̄atura retinet̄ tñ significatiōem actiuā: vt loquoꝝ.

De tempore verborum.

Tempus accidit vbo ad diuersi act̄ significatiōem accommodatuz. Tria sūt̄ tpa: p̄ns p̄teritū & futuz. Sed p̄teritū rursus diuidit̄ in tria. s. in p̄teritū imp̄fectū: p̄teritū p̄fectū: & p̄teritū plusq̄ p̄fectum. Et iuste p̄teritū in tres dñias partimur. Nihil. n. certū ad notiā nostrā pōt̄ venire q̄ gesta p̄ diuersuz t̄pis spaciuz p̄teriti. Facile. n. dinoscit̄ vt̄ multo an nup̄ sint facta an ceperūt qd̄ necdū tñ sint p̄fecta. Itaq; s̄m q̄ accidit t̄ps rebus q̄s agimus: nomē ipsi t̄pi imponimus p̄teritū imp̄fectū t̄ps noiāntes in quo res aliq̄ cepit gerī necdū tñ est p̄fecta. P̄teritū vō p̄fectū est illd̄ in quo res p̄fecta mōstrat̄. P̄teritū plusq̄ p̄fectū est in quo res iā pridē p̄fecta oñdit̄. Instās aut̄ idiuiduū est qd̄ vix stare pōt̄. vñ merito a quibusdā instās imp̄fectū noiānt̄. nisi enī sit imp̄fectum in eo adhuc eē actus intelligi nō pōt̄. Futuz quoq; cum incertum sit & infinitū: & vtrum paulopost an multo erit nō potuit discretis quibusdā finibus declinatiōis vti: itaq; vna voce ptentum fuit.

De modis verborum.

Modi verboꝝ sunt gnq;: indicatiuus: impatiuus: optatiuus: subiūctiuus: & infinitiuus. Et indicatiuus quidem modus oīa h; tpa diuisa: q̄ppe eo modo oīa que egimus vel agimus vel acturi sumus: absq; vllō ipe amero indicamus. Impatiuus vō p̄ns & futuz nāli qd̄as

necessitate videt̄ posse accipere. Ea. n. impamur q̄ vel stati in p̄nti volumus fieri sine aliq̄ dilatiōe vel in futuro. Optatiuus aut̄ quis quoq; ipe videat̄ ad futuz ptinere. Ea enī optamus q̄ volumus nobis vel in p̄ns vñ in futuz dari: tñ etiā h; p̄teritū t̄ps: qz euenit sepe de absentib; & ignotis reb; p̄cari: vt facta nobis possint in noticiāz venire: vt si filio meo rome in p̄nti degēte optās dicā. Utinā rome filius meus legisset auctozes: p̄pter quos nūc ibi morat̄. Possūm̄ tñ hoc vti mō etiā oñdētes q̄ optamus nō euenisse: vt utinā nō iuissem ad talē locū. In hoc aut̄ mō & in infinitiuo tpa diūcta hñt̄ latini p̄ns cū p̄terito imp̄fecto: & p̄teritū p̄fectū cū plusq; p̄fecto ad imitationē grecoz̄. Subiūctiuus cū apud grecos diūcta hēat̄ tpa: apud nos diuisa h; oīa quō idicatiuus. Infinitiuus modus cōiūcta h; tpa quō optatiuus p̄ns & p̄teritū imp̄fectū: p̄teritū p̄fectum & plusq; p̄fectū quō apud grecos. Lū. n. dicim̄ legere signamus rem imp̄fectā q̄ ad p̄ns vñ ad p̄teritū imp̄fectū attinet. Lū vō legisse dicimus: rē p̄fectā demonstrāque sua est: tñ p̄teriti p̄fecti q̄ plusq; p̄fecti. Cō. nō etiā q̄ vim noīs rei ipsius h; vbuꝝ ifinitū: vñ qdā nomē vbi hoc eē dicebat̄. Dico. n. Bonū est legere: ac si dicā. Bona ē lectio. Itaq; oīs modus finit̄ pōt̄ p̄ hūc modū interpretari: vt si dicā lego: qd̄ idicaui legere me. Lege qd̄ imp̄pau legere te. Utinā legerē: qd̄ optaui legere me. Lū legā venio: qd̄ iūxi prius legere: post venire. Modi aut̄ sūt̄ diuerse inclinatiōes animi varios eius affect̄ demonstrātes. Amodo de formatione p̄teriti p̄fecti videamus.

De p̄teritis p̄fectis primo regule generales.

P̄teriti p̄fecti multiplices & varie sūt̄ regle. Itaq; cōmodū putauim̄ p̄mo q̄ in eo sūt̄ gnalia dicere. Postea vō p̄ singulas syllabas tractare de eo. De igit̄ p̄teritū p̄fectū p̄mā p̄sonā in i. terminat̄ vt dicit̄ P̄ris. in. 9. li. vt amauit: & assūpta s̄ti facit scdāz: vt amauisti. T. vero assumpta cor. i. tertiā facit: vt amauit. Nus vō assumpta facit p̄mā plalē: vt amauim̄. i. tñ penul. cor. Scda p̄sona plalis a scda singulari fit addita s. vt amauistis. Tertia at̄ plalis ex p̄ma singulari nascit̄: i. finali p̄uersa in e. pdu. & addita runt vel re: vt amauerūt vel amauere: p̄paruerūt vel p̄paruere. Et nascit̄ hoc qdē t̄ps a p̄nti: & vel pares cuz eo h; syllabas: vt iuuio iuui: vel minuiū vna syllaba: vt facio feci: vel viciū vna syllaba: vt oro orauit: curro cucurri. Itē oē p̄teritū p̄fectū dissyllabū pdu. p̄mā: vt emi: p̄ter qdā de q̄ supra dixi in scda parte vbi posui regulas ad cognoscēdū accētuz p̄me syllabe. Itē sic dicit̄ P̄ris. in. 9. li. vbi agit̄ de v̄bis scde diugatiōis: obseruādū est in oib; v̄bis q; si minuat̄ p̄ntis syllabas p̄teritū: necessario p̄mā pdu. in p̄terito: siue pdu. siue cor. sit in p̄nti nisi syncopā patiat̄: vt cieo: cūi: & p̄ syncopā. cy. rideo risi moueo moui. Ergo lagueo gui: liqueo liq̄ pares hñt̄ in p̄nti & in p̄terito syllabas: cor. n. penul. p̄teriti. Reperi reppiui apocopa patiē. Scias ē q̄ forme gnales p̄teriti p̄fecti sūt̄ octo. s. in ui. syllabā: in y. vel i ui. diuisas: in xi: & i: & in i. ante p̄sonātē q̄ in p̄nti tpe añ. o vel eo vñ. i. i. i. uenit̄: & q̄ in p̄ncipio geminat̄ p̄sonātē: & q̄ in fine. Et i ui. syllabā q̄tuoz̄ diuga. sūt̄ vba q̄ termināt̄ p̄teritū. p̄me vt amo amas amauit: scde vt fleo fles fleui. tertiē vt cupio cupis cupiui: q̄rte vt muniō mūis muniui. In y vō tertiē & q̄rte. q̄ in ui. syllabā desinētia intercepta u. p̄sonātē cor. i. penul. vt cupiui cupy: arcessiui arcessy: audiui audy. In ui diuisas oīuz diugationū vba iueniunt̄ terminātia. p̄me vt tono tonas tonui. scde: vt teneo tenes tenui. tertiē: vt anuo anuis anui. q̄rte: vt aperio aperis aperui: p̄silio p̄silis p̄silui. In si vō secūde & tertiē & q̄rte diugatiōis i. ueniunt̄ p̄terita. scde vt ardeo ardes arsi. tertiē: vt ludo ludis lussi. q̄rte: vt haurio hauris hauri. In xi silr scde et tertiē & q̄rte iueniuntur p̄terita. scde vt augeo auxi: mul

Paras III De ptis 7 supis prime iunga.

geo mulxi fm antiquos: s; mulsi fm modernos. tertie: vt pūgo pūxi. q̄rte: vt sancio sanxi. J. hñt post ꝑsonatē positā aii o. v' eo vel io pntis tps in oī iugatiōe pterita. in p̄ma qdē vt iuuo iuui. in sc̄da: vt prādeo prādi. in tertia: vt bibo bibi: fodio fodi. 7 in q̄rta: repio reperi: cōperi cōperi.

De geminatione preteritorum.

Geminant ꝑsonatē p̄me qdē iugatiōis duo monasyllaba: vt do dedi: sto steti. Et ex his cōposita: vt reddo reddidi: v'edo v'edidi: 7 resto restiti. hñt anpenul. breues. Sc̄dē vō iugatiōis in p̄ncipio repetūt siue geminat qdā: 7 hñt penul. pōne longas: sic 7 anpenul. in p̄nti: vt tōdeo totōdi. Tertie aut iugatiōis qdā in p̄ncipio repetūt: qdā in fine. In p̄ncipio repetētia si in p̄nti penul. breue habuerint: in p̄terito quoq; cor. eaz: vt cado cecidi: pario peperi. Si lōga sit in p̄nti penul. nāliter in p̄terito quoq; pdu. vt cedo cecidi: pedo pepedi. Sin positōe sit in p̄nti penul. lōga: est qñ suat in p̄terito: ē qñ abiecta ꝑsonate cor. Seruat in his: posco poposci: parco pepci: fallo fefelli: tēdo tetēdi: pēdo pepēdi: curro cucurri. Abiecta ꝑsonate cor. in his: disco didici: pello pepuli: tango tetigi: pāgo pepigi: pūgo pupugi: tūdo tutudi. Et atredēdū est qd oīa ea q̄ geminat p̄ncipalē syllabā: suat nō solū ꝑsonatē: verū etiā vocalē p̄me syllabe p̄ntis tps tā in p̄ma q̄ in sc̄da syllaba nisi sit a. ipa eadē in e uertit: vt posco poposci: tendo tetēdi: pendo pepēdi: disco didici: tūdo tutudi: pūgo pupugi. excipit pello pepuli. A. vō in e. uertit: vt fallo fefelli: parco pepci: rāgo tetigi: pango pepigi: cano cecini: cado cecidi. Et vide qd si penul. p̄ntis lōga sit: ea quoq; suat e. vt parco pepci: fallo fefelli. Si breuis est in i. cōuertit: vt tetigi pepigi: cecidi cecini. In hac. n. iugatiōe. i. tertia etiā in fine sit repetitō eiusdē syllabe vbiq; penul. cor. vt v'edo v'edidi: credo credidi. Et sciēdum qd vna syllaba abūdat p̄teritū in quo fit repetitō p̄ncipalis v' finalis tā in p̄ma q̄ in tertia cōiugatione nisi i. sit ante o. vt do dedi: sto steti: parco peperci: credo credidi: cedo cecidi. Pario vō qz i. hz aii o. pares habuit syllabas tā in p̄nti q̄ in p̄terito p̄fecto: pario peperci. Scias ē qd nūq; pōt geminari syllaba nec in p̄ncipio nec in fine in p̄terito nisi que a muta scipit: vt tūdo tutudi pēdeo vel pēdo pepēdi: disco didici: posco poposci: cedo cecidi: fallo fefelli: p̄do p̄dididi: v'edo v'edidi. Ex hoc apparet. t. vim mute obtinere: a q̄ incipit geminata est syllaba. S. aii mutā posita iuenit nō geminari: cū s. amittat vim suā plerūq; posita aii mutat. vñ nec in sc̄da syllaba repit t. vt sto steti: qz s. nō reputat h̄ p̄ncipalis cū sepe liq̄seat s. vñ q̄st p̄teritū incipit ab hac muta t. 7 h̄ ps. qz geminatio ē ibi q̄st ad t. nō q̄st ad s. geminat. n. ibi t. 7 n̄ s. M. quoq; geminat: vt mordeo momoz di: q̄ loco mute in multis locis fugit: nā 7 aii n. posita cōez facit syllabā: vt rānes rānetis: ita dicit Prif. in. i. li. Si obyctat de v'edo di. dico qd bec geminatio h̄ in fine est: nō in p̄ncipio. vñ syllaba q̄ geminatur ibi hñt incipit a muta. s. a. d. sic pōt solui fm illos qd dicūt qd u. 7 i. posite in principio di ctōis aii vocalē sunt semiuocales. Si aut velimus dicere qd sint mute tūc cessat obiectio. 7 hoc credimus veri. De v'bis q̄ geminat. d̄. Ter septē v'ba dic p̄terito gemināda. Spōdeo tendo cano pello posco pario do. Mordeo cedo cado pedo curro tōdeo fallo. Sto rāgo pāgo pūgo tūdo quoq; do. His addas disco s; cetera nulla v' pauca memeto. Et vide qd p̄do pedis pdu. p̄mā: s; i p̄dictis v'sibus cor. Et nō qd in cōpōne nō geminat p̄dicta p̄teritū nisi qdā q̄ notant in his v'sib. Si ꝑponat geminātia nō geminat. Lex erit bec cūctis po. sto. do. oisq; remotis. Addūt etiā qdā. Sic curro cū p̄e gemies pūgo quoq; cū re. Tñ fm Prif. a curro vtroq; mō inueniunt. plata: vt decurri vel decucurri. Abscōdo ē facit abscōdi v' abscōdidi abscofuz vel abscōditū. Et nō isup qd sic dicit Prif. in. i. ma:

io. in p̄teritis p̄fectis v'boz solēt oēs ꝑsonates mō mutari mō manere: exceptis q̄tuor. s. l. p. s. x. De hoc supra i p̄ma pte in ca. de b. lra.

Quoniam De gñalibus p̄teriti p̄fecti tps v'boz formis collectis docuim. Nūc separatim p̄ singulas iugatiōes de varis eiusdē tps sp̄eb. cui' difficillima ē tractatio oīs v'bi qdē disserere conemur. De preteritis prime coniugationis 7 supinis.

Prime iugatiōis v'ba a sc̄da ꝑsona idicatiui modi q̄ in as definit tā in actina q̄ in neutra li significatiōe abiecta s. 7 addita ui faciūt p̄teritū p̄fectū vt amo as aui. no nas nau. Excipiunt bec q̄ in ui. diuisas faciūt p̄teritū subtracta as. vt domo domas domui: crepo pas pui. frico as cui. mico cas cui. seco cas cui. sono nas nui. tono nas nui. neco as cui. plico cas cui. vel caui. qd maxime in cōpositis dinoscit. Nā cū ꝑpōne magis p̄ ui. diuisas: cū noie cōpe sit p̄ aui. terminat p̄teritū p̄fectū: vt implico cui. replico cui. applico cui. cōplico cui. duplico vō caui. triplico caui. multiplico caui. Inuenit ēt cū ꝑpōne in aui. faciēs p̄teritū: s; i raro vsu. Licero rhetoricoz. 7. Qui in itinere taz familiariter se applicauit. Verbalia tñ se. q̄ ab eo descendūt cūcta retinet a. vt iplio: suplicatio: explicatio. Crepo aut in cōpōne iuenit facere p̄teritū increpui 7 increpau. Vñ pphā. Increpasti supbos. Idē. Increpuerit me renes mei. Dimico ēt dimicau 7 dimicui facit. cubo quoq; cubui facit: a quo composita tam p̄me q̄ tertie iugatiōis inueniunt. Idē tñ hñt p̄teritū p̄fectū: vt incubo bas bui. 7 adiecta m. incubo bis. bui. Nexo quoq; nexas v' nexis: vt ꝑrobo placet nex. Virg. tñ in. 5. Enei. Nexas ē nodis seq; in sua mēbra plicatē. fm p̄mā cōiugationē ptulit. necto ctis tñ ei' est p̄mitiuū. Nā quo a p̄ticipio amplex qd ex v'bo nascit amplector fit v'bus frequē. amplexor aris: sic a p̄ticipio nex qd nascit a v'bo necto fit frequē. nexo xas. vñ manifestū ē qd rōnabili' hoc s; p̄mā cōiugationē ptulit Virg. A necto tñ filr nexui ptulerūt pleriq;. Quidā tñ ēt necto xi. dicētes 7 nex: vt flecto xi. 7 flexus. Supradictis addunt qdā neco caui. v' cui. iōq; p̄ticipiū p̄teritū passiui 7 necar' a necau: 7 nect' a necui facit: p̄pe necar' ferro: nect' vō alia vi pempt' d̄. Excipiunt p̄te rea h̄ q̄tuor: sto steti: do d̄di: iuuo iuui: lauo as. ui. qd antig tertie iugatiōis quoq; p̄ferebat lauo uis. mit. i. asppo: sed lauo as. i. abluo is. A do quoq; composita 7 monasyllabis ꝑpōnibus tertie sunt cōiugatiōis: vt addo dis: trado dis: p̄do dis. nā circūdo das. facit: qz circū dissyllabū ē: 7 magis aduer. q̄ ꝑpō. Et hoc solū v'bu p̄me iugatiōis a penul. in p̄nti 7 in p̄terito imperfecto 7 in futuro 7 in infinitiuo: 7 p̄ticipio p̄teriti 7 futuri cor. dam' d̄aris dat' : dabā dabo: dare: dat' daturus: 7 q̄ ex hoc solēt fieri: vt dabimini. Da. n. vbiq; aii finē cor. in hoc v'bo simplici: vt datur' datur dator. Virg. in. i. Enei. O passi grauiora dabit d̄s his quoq; finē. Idē in. 6. Lui dat' herebā custos cursuq; regebā. A sto quoq; ꝑposita seruāt quoq; duplicationē in p̄terito vt resto stiti. cōsto stiti. p̄sto stiti. Qui. tñ abstitit p̄ abstitit ptulit in. 6. methamor. Alcione lachrymas: 7 q̄ ps admonet abstitit. Absisto eni 7 absto abstiti facit. Ueto tñ vt dixi vetni facit. Inuenit ēt vetui. Vñ in actib. 16. Uetati sunt a spū scō. Pr̄dicta q̄ faciūt in ui. diuisas cōtinent in hoc vsu. ita qd p̄ qlibet syllaba accipiat vñ v'bu: 7 sūt. 16. Cre. do. do. se. ne. iu. sto. la. mi. ne. co. fri. pli. ve. cu. so. Composita vō ab his de qb' nō sit mētio fere oīa faciunt p̄teritum sicut eoz p̄mitiuū: vt adiuuo adiuui.

Supinum vel p̄ticipiale in tum desinēs oīa p̄me iugatiōis v'ba q̄ in aui. p̄teritū terminat: ui. i tū. uertētia faciūt: vt amaui amatū. Que vō in ui. diuisas syllabas desinūt: si c. aii o. habuerint ui. in tum mutar: vt frico cui ctū; necui ctū; s; necaui facit necatus.

Mico quoq; micui ctū. deberet facere: s; dubitatiois ca: qz migo quoq; mictū fac: i vsu nō iueniē: q̄uis ab eo ver bo p̄positū dimico caui. facit 7 catū. q̄q; emico cui. faciat emictū. Plico 7 plicatū 7 plicitū sup. fac: qz 7 plicauī 7 plicui bz p̄terituz. Ex eo igit̄ cōposita penl. a. vel i. hñt in sup. duplicauī catū. explicui citū. iplicui vel caui. qđ raro in vsu ē iplicitū vel catū. Un̄ Lucan⁹ in. 5. Implicitas ma gno cesar corpe cohortes. Salusti⁹ in. 4. h̄istoriaz. Impli cite rates misteria. p̄bibeāt. Alia vō i. diuisas p̄teritū desinētia ui. in itū 7 uertūt in sup. 7 penl. cor. vt domui do mitum: itonui nitum. Doza. tñ in epodo. itonata ptulit s; analogiā p̄ itonita. vetui vetitū facit. Inueniē ē vtatū. Un̄ in actib⁹ ap̄loz ca. i. 6. Uetati sunt a sp̄sctō. Steti vō statū sup. 7 a. dedi datū: 7 a. silr cor. 7 eadē silr cor. in cōpo sitioe: vt circūdatū 7 p̄statū. vel mutat̄ in i. breuē: vt red/ ditū 7 p̄stitū: qz cōposita a sto varie vetustissimi ptulerūt astirū 7 astatū: p̄sto p̄stitū 7 p̄statū. u. vō lōgā añ tū vñū bz iutū. 7 ab eo cōpositū adiutū. Inueniē ē adiunat⁹ ap̄ an tiquos. Au quoq; vñū lautū: 7 fm̄ antiquos lauātū. Un̄ i Eē. Quid p̄dest lauato e⁹: Qui. i. 3. fastoz. Sacra lauatu ras mane petebat a q̄s. fm̄ tñ modernos in vsu cōi est la/ ui lotū. poto facit potatū: 7 p̄ syncopā porū. Sciēdū autē qđ in um desinēs sup. accepto v̄bo ifinito qđ est ire. facit i finitū futurū: vt oratū ire. Srequēter tñ ātignīssimī neutra/ li p̄ticipio futuri addebāt eē 7 ifinitū futuri significabāt: vt oraturū eē p̄ oratū ire dicētes: 7 factuz eē p̄ factū ire. Itē scias qđ nullū v̄bū p̄me coniugatiois facit sup. in sum. Nota etiā qđ supinū bissyllabū pdu. p̄mā: p̄ter qđā de q bus supra dixi in secunda parte vbi egi de regulis valen/ tibuz ad cognoscēdum prime syllabe accentum.

De p̄teritis secūde coniugationis 7 supinis.

Secunda coniugatio in eo desinit: 7 ea terminatio p̄ prie est scde coniugatiois: exceptis paucis p̄me coniugatiois 7 q̄rte duob⁹: vt eo is: queo ga. 7 ex bis q̄ cōponū: vt adeo: redeo: perego: veneo: nequeo. In eo i. añ cedēte vñū iueniē: vt cieo cies. Un̄ Virgi. Enei. Bella ci ent p̄ma qz vetāt 7 s̄istere terra. Inueniē tñ cio cis in io de finēs q̄rte coniugatiois. Lucan⁹ in. 2. Nūc yrbes excite fe ras date gētib⁹ arma. P̄teritū ei? tā in ui. q̄ in y. desinīt vt cuii v̄l cy. Dic attēde qđ v̄ba scde coniugatiois desinētia in eo añcedēte vocali faciūt p̄teritū eo mutata in ui syllā bā. 7 sup. mutata ui in tū: vt cieo cuii citū penl. cor. in sup. scde coniugatiois. in sup. vō q̄rte pdu. vñ cito tas. freqn. ei? cū oib⁹ suis cōpositis cor. penul. 7 pdu. vt excito vel exci/ to: p̄ter sollicito: recito: suscito: 7 oscito: q̄ cor. tñ ci. De p̄di cta regula excipiē vico. i. ligo: qđ ē defectiū: 7 nō bz p̄teri tū 7 sup. Tueoz deponēs facit tut⁹. s; qñ ē tertie tuoz tue/ ris facit tuit⁹: ide intuit⁹. U. loco 7 sonātis añ eo hñtia: eo in i. 7 uersa faciūt p̄teritū: 7 pdu. penl. necessario: cū p̄teri tū minuat̄ a p̄nti: vt moueo moui: caueo caui. 7 supina fa/ ciūt mutata ui in tū: vt moui motuz: foui fotuz: p̄ter caueo caui qđ facit cautū ad d̄riaz b⁹ nois cat⁹ cati catū: 7 faueo faues faui fautū ad d̄riam b⁹ nois fatū. 7 p̄ter 7 niueo qđ facit cōniui vel 7 nixi 7 nixiū: s; istud supinū nō est in vsu. 7 niuo fm̄ tertiā coniugationē ē ptulerūt veteres. Caluus etiā 7 niuere ifinitiuū fm̄ tertiā coniugationē cor. penl. pro tulit. Cū grauis ingēti 7 niuere pupula sono. i. popilla. vñ 7 niueo tā in ui. q̄ in xi. p̄teritū habuit. Serueo quoq; etiā seruo iueniē: ab ytroq; tñ p̄teritū ferui d̄ a serueo. Vir. in. i. Enei. Seruet opus redolētq; thimo fragrātia mella. Idē in. 8. a feruo. Seruere leucaten auroq; effluere flu/ ct⁹: s; nūc tñ vtimur in scda coniugatione. vñ seruesco scis. D̄r autē etiā p̄ b. serbeo: ex quo serbui. vñ ē serbesco. Nec solū ea diuersaz coniugationū v̄ba iueniunt̄: s; multa p̄ter ea: vt strideo des 7 strido stis: fulgeo ges 7 fulgo gis: den/ seo ses 7 deſo sas: oleo les. olo olis. 7 p̄ter neutra eiusdem

terminationis q̄ caret sup. vt paueo ui. serueo ui. lino ni. Inueniunt̄ aut̄ auctores q̄ q̄q; in p̄terito p̄me coniuga. in ui. syl. termināte faciūt in scda p̄sona tā singularis q̄ pla/ lis: 7 in tertia plalis in unt desinēte p̄sona penl. p̄ syncopā syl. sic ē in scda coniuga. qñ p̄teritū i. ui. syl. desinit: vt admo rūt p̄ admouerūt: 7 sūmosses p̄ sūmouissēs. Itē gñāl̄ in oi coniuga. qñ p̄teritū facit in ui. sup. facit. in tū mutato ui. i tū: vt amari amatū: adiui adiutū: foui fotū: fleui fletuz: cupiui pitū. accersui sitū. audiui ditū. Excipiunt̄ laui lau tū p̄ quo nūc dicim⁹ lotū. caui cautū: faui fautū: q̄ d̄rie cā p̄ a. lōga au diphtogū habuerūt p̄pter latum catū fatū q̄ alias hñt significatiōes. De desinētibuz in deo. **In deo** exeūtia lōga vocali nāl̄iter añcedēte v̄l ar syl. deo in si uersa faciūt p̄teritū p̄fectuz: vt suadeo suasi: rideo risi: ardeo arsi. p̄ter strideo des 7 strido dis: qz est tertie vel scde coniug. 7 facit stridi in p̄teri to p̄fecto: 7 caret sup. 7 pdu. i. tā in p̄nti q̄ i p̄terito: vt stri do v̄l strideo di. Lucan⁹ in. 6. Aurib⁹ icertū feralis stride at ymbra. Tedet aut̄ accipit p̄tesuz est. E. vō vel i. breui/ b⁹ añ deo positis pducūt easde vocales: 7 eo in i. mutata faciūt p̄teritū sedeo sedi: 7 ex eo composita isideo in sedi: subsideo subsedi: video vidi: iuideo iuidi. Et notādū qđ a sedeo p̄posita q̄uis in p̄nti e. in i. 7 uertāt: in p̄terito tñ eā/ dez e. pdu. fuāt: vt possideo sedi. Nā e. lōga q̄ est in p̄teri to nūq; mutat̄. vt isicio feci: eligo egi. Si at̄ p̄ma syl. i deo terminatoz post mutā aliquā vel m. semiuocalē e. vel o. cor. habuerint i aliquā ligdā desinētes duplicat̄: sic tñ vt poz̄i geminatoz extrema 7 sonās subtrabat̄: 7 sic eo i. i. cō uersa fit p̄teritū p̄fectū: vt p̄deco pepēdi: tōdeco totondi: mordeco momordi: spōdeco spospōdi. A quo ē s. in scda de/ mitur syllaba euphonie cā: 7 d̄r spopōdi. In 7 p̄pone tñ bec eadē v̄ba nō gemināt supradictā syl. vt r̄ideo di. dep̄deco di. demordeco di. detōdeco di. vetustissimi tñ ē dtotōdi p̄ tulerūt. Enni⁹ in annalib⁹. Et detotōdit agros letos atq; oppida cepit. Excipiunt̄ qđā q̄ in cōpositioe geminat̄ p̄te ritū. de quibus supra dixi in regulis gnāl̄ib⁹ siue formis p̄teritoz. Au ante deo habētia p̄ticipiū in p̄terito declinā/ tur nūc: vt audeo ausus sum: gaudeo gauisus sum. Uetv/ stissimi tñ ausi pro ausus suz: 7 gauis pro gauisus sum ptu lerūt. In hoc v̄bo audeo ē illud aiaduertēdū est qđ ausis/ sis. sit. p̄ subiunctiuo audeā deas. deat. iuenim⁹. Virgi. in 4. Heoz. Ausim vel tenui vitē 7 mittere sulco. Qui. in. 6. methamor. Et nihil est qđ non iopino capt⁹ amore Ausit: nec cupiūt iclusas pectora flāmas. Oia aut̄ supradictā v̄ba in deo exeūtia deo in sum 7 uertētia facit sup. vt rideo sum. ardeo suz. video suz. mordeco suz. r̄ideo sum. audeo sum. Gaudeo vō ē i. post u. assūpsit euphonie cā: gauisuz enī facit. Sedeo p̄terea geminavit s. vt sedeo sessū: 7 for tasse d̄rie cā ne si sessum diceret̄ due eē p̄tes viderentur. Alia vō oia in deo desinētia de q̄b⁹ nō habuim⁹ in ui. di/ uisaz p̄ferūt p̄teritū: vt cādeo dui. strideo dui. 7 eo muta ta in ui. diuisaz faciūt p̄teritū. Et mutatiōe eo in i. 7 assū/ ptiōe tū. debēt fieri supina: vt cāditū striditū. Rarissime tñ ab oib⁹ neutris scde coniuga. q̄ in ui. diuisaz faciūt p̄te. i. ueniē huiuscemodi sup. vel p̄ticipium futuri t̄pis: vt ca/ leo lui. tepeo pui. palleo lui. siq; tñ iueniant̄ i. breuē: añ tū. hñt. Hoc tñ attēde qđ fm̄ v̄sum modernoz iueniunt̄ ex neutris in ui. diuisaz desinētib⁹ bec b̄re sup. q̄ h̄ p̄tinent̄ i hoc vsu: ita qđ p̄ q̄libz syl. accipiat̄ vñū v̄bū. Pla. ta. no. pa. la. me. sūt. o. li. va. ca. do. Et format̄ supi. a p̄nti eo. mu/ tata in i. breuē 7 assūpta tū. vt placeo ces. cui. cituz. taceo ces. cui. citū. noceo ces. cui. citū. pateo tes. tui. passū: lateo tes. tui. titū. inde latito tas. mereo res. rui. rituz. Mereoz aut̄. i. fleo nō bz p̄teritū nec sup. Dē. n. v̄bū qđ caret p̄teri to caret ē sup. 7 p̄ticipio p̄teriti t̄pis 7 futuri in rus: s; nō 7 uertit̄. Illa. n. ex eis nō illa ex illis nascunt̄. Item oleo

oles olui olitū z oleui oletū. Careo careo carui cassum: li/
 beo bes. bui. bitū. valeo les. lui. litū. doleo les. lui. litum.
 Attrineo autē z ptineo nes. hūit sup. sic suuz pmitiuū: vt at/
 tentū z ptētū. Leonō est in vsu in simplicitate sicut nec
 pleo. Itē prādeo excipit: qz nō facit in ui. s; in di. vt pran/
 deo eo in i. ouersa prādi. Id tñ in sū facit sup. quō supiora
 vt prāsuz. Qd tñ q̄uis neutrū sit h; p̄ticipiū p̄teriti p̄tici/
 py prāsuz: sic qdā alia neutra: vt cenā cenat: iuro iurat:
 careo cassus: qd z nomē est. pateo passus. titubo titubat.
 placeo placit. mereo merit. gesco quiet. suesco suetns.
 Lepi autē cept^o facit v̄bū defectiuū. nubō nupt. A neutro
 passiuis gnq; sunt. Haudeo gauisus. audeo ausus. soleo so/
 lit. z solui fm Salust. fio fact. fido fisis. vetustissimi tñ
 z ab alyz plimīis neutrīs iueniūt ptulisse p̄ticipia p̄teriti
 t̄pis q̄ nūc in vsu nō sunt. Dic attēde q̄ sic dicit Aug. prā/
 sus z h; p̄terita neutroz accipiunt actiue z passiue. Et ē
 fm Prīf. actiue: vt prāsus. i. ḡ prādet: z tūc descēdit a prā/
 deo. Itē accipit passiue prāsus. i. comestus: z tūc descēdit
 a passiuo h^o v̄bi: qd iuenit in tertia p̄sona. s. prādet prāde
 bat prāsus est vel fuit. Quidā autē dicūt q̄ h; p̄ticipia in
 p̄ma z scda p̄sona significāt actionē: vt suz cenat^o piscem:
 tu es cenat^o piscē: sic cenauit z cenasti piscē. In tertia autē p̄/
 sona significāt actionē z passionē: vt petrus cenat^o est pi/
 scē. i. cenauit piscē: z piscis cenat^o est a petro: sic piscis cēna/
 tur a petro dī. Vide in iuratus. Itē scias q̄ medeor eris.
 caret p̄terito: pro quo dicimus medicatus sum.

De desinentibus in geo.

In geo desinentia l. vel r. antedētib^o geo in si. ouer/
 sa faciūt p̄teritū p̄fectū: vt idulgeo idulsi:
 algeo alsi. turgeo turfi. tergeo terfi. z tergo terfi: qd z Pro/
 bus z Charisius z Celsus z Diomedes cōprobāt: z ipse oī/
 bus validior vsus. Mulgeo ē facit mulsi: q̄uis d̄rie cā q̄
 dā etiā mulxi ptulerūt: qz mulceo quoq; mulci fac. Syl/
 laba vō nāliter lōga añ geo posita mutāt geo in xi. z faci/
 unt p̄teritū p̄fectū: vt lugeo luxi. augeo auxi. frigeo frixi.
 Alia vō oīa in geo desinentia eo in ui. diuisas mutāt in p̄te/
 rito: vt egeo egui. rigeo rigui. vigeo vigui.

De supinis in tum vel in sum.

Supina qdā i si terminātia p̄teritū i. in tum ouer/
 tētia faciūt siue scde siue tētie sint iunga/
 tiōis. Nā q̄rte in tum faciūt supina: vt idulsi idulsuz vel
 indulsi: z mulceo si. mulsuz vel muleti: torqueo torfi tor/
 tu z tortū. Itaq; tortores z torsores d̄nr. Sulgeo fulsi ful/
 sum. algeo alsi alsiuz. ardeo arsi arsiuz. ludo ludi lusiuz. mul/
 geo mulsi mulsū z muleti. Salust. in. 4. h̄isto. Deinde le/
 nita iā ira postero die liberalib^o v̄bis pmulcti sūt. Tergo
 terfi tersuz. Excipiunt v̄ro vssī vsuz. gero gessi gestuz fa/
 ciētia supina. In xi vō p̄ferētia p̄teritū p̄fectū cuiuscūq;
 sint iungatiōis xi. in ctum. ouertētia faciūt sup. vt luxi lu/
 ctum. auxi auctū. frixi frictū. struxi structū. finxi fictum.
 pinxi pictū. strinxi strictū. minxi ctū. euphonie cā n. i sup.
 abyctū. q̄uis z v̄nixi v̄inctū z t̄nixi t̄inctū. z pupugi pun/
 ctum. z sanxi sanctū suauerūt in supino quoq; n. vñ vsus.
 In xi. p̄terita p̄ctū fecere supina. Excipiunt flexi z fluxi:
 que in sup. quoq; suauerūt r. vt flexū fluxum: q̄uis vetu/
 stissimi z fluct^o pro flux^o. z fluctur^o p fluxur^o soliti sūt di/
 cere. vñ z fluct^o z ipe mot^o aq̄z. Dic ē attēde q̄ figo fac/
 fixi fixū. inueo inui vel inxi inxi vel inctū: s; cōni/
 xum nō est in frequēti vsu. Pecto pectis pexui v̄l pexi pe/
 xum vel pectuz. necto nexui vel nexi nexuz. qd ēt faceret
 nectuz nisi eēt d̄ria h^o v̄bi neco cas. cui. ctum. Plecto ctis.
 xi. ctū. antiq dicebāt. nūc autē plector z amplector dicim^o
 cōe cū suis op̄positis. Itē frigo gis. facit frixi frixi v̄l frictū
 Frigeo ges aut facit frigui: z caret sup. fm vsuz. Fluxi at
 vt tactū est fluctū v̄l fluxū facit. In gui vō faciētia p̄teri/
 tū q̄ neutralia sunt nō h̄nt in vsu supina: vt egeo gui. rigeo

gui. Debēt autē fm analogiā in ituz facere: sic alia neutra/
 lia scde iungatiōis q̄ mutāt eo in ui. diuisas: sic supius di/
 ctum est.

De desinentibus in queo.

In queo desinēs vnum iuenit scde iungatiōis in
 si terminās p̄teritū. s. torqueo torfi: z
 ex eo cōposita distorqueo distorfi. extorqueo si. Deliqueo
 aut facit deliq. Qui. metamoz. s. deligt stagnū q̄ suo de/
 noie fecit. z h; pares syl. in p̄titi z i p̄terito: sic lāgueo gui.
 liceo etiā licui facit. Supina s; paulo ante expositā regu/
 lā in sum p̄ferunt torsum distorsum cōtorsum extorsum.
 Inueniunt tñ ēt in tum: z frequēti. facit ḡ torqueo torfi
 torsum z tortuz cuz oib^o suis cōpositis: s; frequēti in tuz:
 vt tortuz distortuz extortuz. De desinentib^o in leo.

In leo desinētia si añ l. aliā p̄sonatē habuerit iun/
 ctā ei in eadē syl. z a pleo vel leo cōposita p̄/
 ui. syllabā faciūt p̄teritū p̄fectū o mutata in ui. vt impleo
 pleui. suppleo pleui. cui^o simplex v̄bū nō legi. fleo fles fle/
 ui. oleo les. leui. z dolgo leni. exoleo leni. deleo leni. releo
 leni. q̄uis oleo leni z olui faciat. z silr redoleo lui. z leni.
 qz nō mutāt significationē. Varro ēt adoluit ptulit in li.
 3. rhetoricoz. Postq̄ adoluerit hec iunēt. Vir. in. ii. ado/
 leuit dixit. Mor z matura adoleuerit etas. Passiui quo/
 q; p̄ticipiū adult^o p adolit^o platū ē. Obsoleo q; obsoleui
 fac. nō. n. a soleo: qz s; Salustiuū fac p̄terituz p̄fectū solit^o
 suz vel solui. s; ab obs z oleo cōponit sic obscen^o ab obs z
 cano v̄l ceno. Exoleo quoq; exoleui facit. vñ exoletus ta/
 tum. Plau. domi reliq exoletā v̄ginē. i. grandē q̄ exolene/
 rat. Aboleo vō velut redoleo z aboleui z abolui facit p̄te/
 ritū. vñ z aboletuz z abolituz z abolitio dī. Adoleo autez
 cui^o simplex est leo in vsu nō ē deletū: a delino delituz na/
 scit: qd z Prob^o z Lap cōprobāt vsu quoq; adinuātē.

Supina quoq; fm supradictā regulā in ui. syllabā
 p̄terituz terminātia faciūt: mutāt. n. ui in
 tuz: vt copleui copleti. aboleui aboletuz. abolui abolitū.
 Deletū a deleo. vñ z letū ipa res q̄ delet vitā. s. mors: q̄ si
 a leo simplici: qd in vsu nō p̄ferē. Dic attēdeduz q̄ oleo
 fac oleui. z s; hoc oletū facit sup. z fac ēt olui p̄teritū. z s;
 hoc olitū fac sup. z v̄trūq; p̄teritū z sup. retinet cū oibus
 suis op̄positis: vt redoleo redoleui vel redolui redoletū v̄l
 redolitū: abolui v̄l aboleui aboletū v̄l abolitū: cū vno tñ
 syncopat: vt adultuz p adolituz. vñ adult^o p̄ticipiū p ado/
 litus. Quidā tñ dicunt q̄ qñ adoleo signat crescere tunc
 facit adoleni: z adultum: s; qñ signat cremare fac adolui
 adolituz. s; vt tactuz ē Prīf. pbat q̄ in v̄tracq; significa/
 tiōe h; v̄trūq; s. adolituz z adultuz adoleni adolui: z hoc
 teneas. Alia vō oīa v̄ba in leo desinentia eo in ui. diuisas
 transferētia faciunt p̄terituz: vt doleo dolui: caleo calui:
 palleo pallui: excelleo excellui: qd ēt excello inuenit.

Alia quoq; scde iungatiōis v̄ba q̄cunq; p̄sonante añ
 eo posita: eo in ui. diuisas ouertētia faciunt p̄te/
 ritum p̄fectum: vt habeo bui. rubeo bui. arceo cui. taceo
 cui. caneo nui. tepeo pui. pareo rui. careo rui. ceseo sui. pa/
 teo tui. liqueo liq: ex quo liq̄sco ichoa. Liceo quoq; licui
 fac. Excipiunt h^o iubeo iussi: sorbeo v̄l ēt sorbo vt Prob^o
 placet sorpsi v̄l sorbui fac. Lucan^o in. 4. Absorpsit peni/
 tus rupes z tecta feraz. Licero p murena. Difficultates
 exorbuit: mulceo mulsū z ēt mulgeo fac mulsū s; moder/
 nos. Olim tñ mulxi dicebat. Maneo māsi: neo neui: be/
 reo hesi: luceo luxi: polluceo polluxi. Cōposita p̄dicatoruz
 excipiunt p̄ter emineo z imineo q̄ faciunt in ui. diuisas.

De carentia supinorum.

Supina in ui. qdā diuisas faciētia p̄teritū neutra/
 lia deficiūt in frequēti vsu: vt canui stupui
 tepui horrui parui egui. Deficit ēt metui timui. Nā a ca/
 rui videt v̄l caritū vel cassuz posse dici: qz futuri t̄pis p̄tici/
 piū caritur: z p̄teriti cassus iuenit. Quedā tñ h̄nt supia

ex pdcis neutris in ui. diuisas desinetibus: vt dixi supra vbi determinatum est de desinetibus in deo. Actiua. n. ple- riq; in ui. diuisas vocales in i. cor. querteta assunt tuz: vt habeo habui habitum. ihibeo bui. bitum: pbeo bui. bitum. mdeco nui. nitum. Pauca at ui. diuisas in tu. quertut: nisi co sonantia na phibeat: vt teneo nes. nui. tetu. doceo ces. cui. ctuz. Leseo vo cestui cestuz: q; in simplici dictioe n. ancedet te st. siue r. seg no pnt. In copositis at pnt. vt stos stas. i. sto stas. Iussi vo r mafi r mulsi r hesi sm pnuciatā regu- lā in si pferetiu pteritu i. in um. querteta faciunt sup. vt iussi iussuz. mulceo mulsi muluz. mafi masuz. hesi hesuz. a sorbui sorbituz. a sorpsi vo sorptu dz fieri sup. vt ab hui habitum. r a scripsi scriptum: quoz neutz ad huc i vfu no iue ni. i. nec sorbitum nec sorptum: ita dicit Prif. Tñ in theologia vfuat copositu iuenit. s. absorptum. Un ppha. Absorpti sunt iuncti petre iudices eoz. a lucoo quoz luctu: r a pol luxi polluctu exigit ro in xi. terminatis pteriti: s; auctori- tas deficit. Neui quoz i ui. syllaba terminatiu seruat re- gula in supino couertēs ui. in tu. vt neui netu. Sic atten- de q; torreo facit torruu tostū: r etia torritum iuenit. Mi sceo miscui mixtu. Misereo aut deponēs facit misert^o sum: r miseret impersonale misertū est: r reoz. ratus sum.

De pteritis 7 supinis tertie coniugationis.

In principio tertie iugatiōis. pmo pot qri de bis trib^o vbis. aio iquo meo. cu ius iugatiōis sint: Ad hoc dico q; aio est qrite coiuga tiōis: q; impatiuus terminat in i. Un Neui^o. An nata est spōsa pgnās vel ai vel nega. Itē pdu. secūda psonā pntis idicatiui modi ais. Desinit vo in i. pdu. impatiu^o: s; Per- fuis videat eaz corripe. vt dicit magr Bene. Et est semp in hoc vbo i. duplex psonās sequēte vocali: vt aio aiūt: sed sequēte psonate vocalis est: vt ait. Est aut aio defectiuuz: q; no iuenit totū in vfu. Un dicit Prif. in. io. li. vbi agit de pteritis qrite iugatiōis. Aio cui^o declinatio in vfu frequē- ti nō ē qrite iugatiōis eē oñdit ab ipatiuo in i. terminatē. Et notādū ē in hoc vbo q; pares hnt syl. tres psonē. s. aio ais ait: qd in alio h; iugatiōis vbo nō iuenies: q; oia i io desinetia tertie vel qrite iuga. vna syl. minores hnt pmā psonam scdam r tertiat: vt facio facis. r audio audis. Sed in hoc vbo pme psonē penl. positiōe pduci^o aio. Scōe vo r tertie penl. cor. r sic qd amisit pma psona aio. in syllabis recupat in tpib^o. r sola pma psona i. h; loco psonantis. vñ- tertia psona plalis aiūt. q; solet a pma fieri silr i. psonatēs hnt pdu. penl. Inuenim^o tñ tertiat psonā pteriti ait: qsi a pma psona ai aisti ait: q in vfu nō sunt. vñ neq; pteriti pte- cti neq; plusq; pfecti neq; futuri subiūctiui in hoc vbo de- clinatio iuenit. Pōt igit et ait pns p pterito accipi. Ingo fm vsuz defectiuū est r tertie iugatiōis. vñ vsus. Tertia vult inqt: qrtaq; sumit ait. r scribit inqt: r ait p t. q; nullū vbu desinit in d. Et dicit Prif. in. io. li. qsi in pncipio: q; in io ancedete u. vñ iuenio ingo: qd pleriq; artiū scriptozes in vfu nō eē putat: s; iuenit apd auctozes ingo inqs q; g. unt. qsti. gat. Ex quo apparet s; analogiā futuz ei^o iquia- debere dici. Tereti^o quoz impatiuum ei^o inque ptulit in pbozmione. Tūc aut antiphonē video ab sefe amittere i- uitū eā inque. Ergo fm analogiā tertie iuga. iuenit tota declinatio fere vbi h^o. Sup. vo ab eo nō inueni: neq; q; so- lēt ab eo nasci. Meio aut est tertie iuga. r defectiuum. Un dic Prif. E. ancedete io. vñ iuenio tertie iuga. me- io. in quo silr i. loco psonatis est: vt meio. Et vt dicit Bug. hoc vbu in pterito pfecto r plusq; pfecto oino deficit: r et p nōs in his q; ab istis veniunt: r deriuat a mingo gis. Et scias q; meio h; i. psonatē p totū: vñ o; q; in scda psona r in qbusdā alyis sit i. psonās añ vocalē. r ē defectiuū: vt di- cit magr Bene. In cio ancedete a breui mutat eam in e. pdu. r abiecta o. pdu. p i. faciūt pteritū pfectum: vt facio

feci. iacio ieci. Ex his coposita cu ppone quis in pnti mu- tat a. in i. tñ pteriti regulā fuat q; est in simplicib^o: vt effi- cio effeci. pficio pfecti. Itē dixi cu ppone coposita mutare a. in i. q; si cu; alia pte coponant fuat a. vt calefacio cale- feci. stupefacio feci. tremefacio feci. tepefacio feci. abycio quoz abieci facit. coyicio ieci. inycio inieci. pyicio pieci. Inuenit tñ simplex icio cis tā penl. lōga q; breui r fac sup. in ctū. vt icitū: s; nō est in vfu nisi picipiū pteriti tpis icit^o. Alia vo i. añ cio hntia eadē in e. couertut r cio i xi. vt aspi- cio asperi. spicio spexi. ex cō. r specio cis. qd nō est i vfu. Illicio lexi. pellicio. lexi. Inuenitur etiam allicio lexi. Inuenit etia s; antiquos allicut. Excipiē tñ elicio elicut. puto iō ne si elexi dicerem^o necessario picipiū elect^o fie- ret: r eēt dubitatio significatiōis. Itē specio spexi. r licio lexi. que nō sunt in vfu nisi in copositione.

Supina ex illis qdē q; hnt a. añ cio. fiūt a pnti io cō uersa in ctū. vt facio factū. iacio iactū. In oi. n. vbo siue in penl. siue in añpenl. sit a. a seruat in sup. Quis mutet in pterito pfecto: vt facio feci factū. capio ce- pi captū. cado cecidi casuz. Et ex his coposita q; i pnti mu- tat a. in i. vt facio ificio. capio icipio. in sup. in e. quertunt: vt factū ifectū. captū icceptū. Alia vo q; coponunt a vbis i go. desinetib^o quis mutant a. in i. in pnti: tñ in sup. imuta- bilē fuat eā: vt ago exigo exactū. frāgo ifringo ifractū. tā go rtingo rtractū. pāgo ipingo ipactū. q; vo in xi. termināt pteritū xi. in ctū couertut r faciūt sup. vt supra dictū est: vt aspicio asperi aspectuz. illicio illexi illectum. Elicio vo elicut elicituz facit. De desinetibus in dio.

In dio desinetes vnū iuenio fodio di. r ex eo coposi- ta pfodio di. effodio di. qd penl. pteriti pro du. neccio s; pdcāz regulā quā oñdim^o. q; si minuat pntis syllabe i pterito pdu. penl. nisi p syncopā vlt apocopā pfe- rat: vt cico cy: repio reppi p reppiui. r faciūt pdcā i dio d- sinetia pteritū s;tracta o. a p^o psona pntis: vt fodio fodi. facit in sup geminata s. vt fodio fossū.

Supinum Dia. n. vba q; in ti. faciūt pteritū pfe- ctū: in sup faciūt sup. vt pādi pāsuz: tetēdi tenzum: sedī sessum. Excepto dēdi: q; pme ē iuga. q; pma iugatio nū q; in sum fac sup. r ex eo ppositis q; in tertiat trāseūt cōi- gationē: r a penl. simplicis supini in i. quertut: vt do. ddi. datū: pdo pdidi pditū: vēdo di. vēditū: credo didi. credi- tū. ddo didi. ditū. Odi at vbu defectiuū oli faciebat osū: a quo descendit hic osor osoris r exosus r perosus. Odio vo est qrite iuga. r facit odiui pterituz. Propheia. Lum bis q; oderunt paces erā pacificus. Itē idem. Odiui ecclesiā malignantium. De desinentibus in dio.

In dioz quoz deponetia in sum faciūt supinū: vt igredioz igressum ozdioz orszū: ide orszus: quis sit qrite iugatiōis. De desinentibus in gio.

In gio silr pdu. penul. r ablata o. extrema faciūt pteritū pfectū: vt fugio fugi: refugio resu- gi. supinū o in tum quertit: vt fugio fugituz: pfugio cōfu- gitum penul. cor. De desinentibus in pio.

In pio ca ante mutata a. in e. pdu. r abiecta o pro ductaq; i. faciunt pteritū pfectuz: vt capio cepi. Ab eo coposita in pnti qdē mutat a. cor. simplicis i i. breuē: pteritū vo itegrus manet: vt icipio incepti: suscipio suscepī. Supinū tā ei^o q; oiu; in pi. vel psi. vel mi. termi- natiuz pterituz pfectū pferē p prum: vt cepi. captuz: ice- pi. icceptuz: cōcepi cōceptū. Oli; n. cipio fuit in vfu a quo nihilomin^o cepi. ceptus defectiuū. Itē rupi ruptū. scalpfi scalpū. cōpsi cōptū: pmpsi pmptum. dempsi demptuz. emi emprū. ademi adēptū. Rapui quoz raptū facit. silr r ex eo coposita corripui correptū. arripui arreptū. Lūvo añ pio hntia o. in ui. syllabā couertut. r pdu. penul. in pte- rito: vt cupio cupiui vel cupy. r ex eo coposita cupio cō-

Part III. De preteritis et sup. tertie conjug.

cupini vel concupy. Uetustissimi autem et etiam secundum quartam conjugationem solebant preferre hoc uerbum. Lucretius. Effringere ut arta nature Priamus terrarum claustra cupiret. In ui. diuisas facies preteritum unum inuenio supradicte terminatiois rapio pui. et ex eo composita eripio pui. surripio pui. Nam surpui per syncope ri. protulerunt quidam poetae. Unum Doza. in. 4. carminum. Que me surpuerat. Sapiota sapiui vel sapiui quod sapiui protulisse auctores inueniunt. Supina autem a cupiui et sapiui secundum supradictam analogiam mutata ui. in tu. ut cupitum et sapitum facit penul. pdu. ad modum quarte. Facit etiam sapitum penul. cor. in quantum descendit ab hoc preterito sapiui.

De desinentibus in rio

In rio unum inuenit. scilicet pario peperit. Uetustissimi tamen secundum quartam coniugationem protulisse inueniuntur. Ennius. Qua parere solet generis penis decoratum. Sed Terentius in Phormione. Neque parere iam diu hoc perstat potest. Esca. 66. Qui alios parere facio: supinum partum debet esse. unum et partum et parturio meditatiuum. Sed uide quod antiqui dicebant paritum. unum pariturus ra. ruz. Statim in. iz. thebaïdos. Atque hosti ueniat paritura marito. Cum suis compositis autem redit ad quartam coniugationem: et facit preteritum in ui. diuisas: ut aperio aperui aptum: et scribit per unum per. subtrahit. n. sic b. de opio: per ter reperio repperi. coperio coperi: et cum omnibus compositis hz r. aut tu. in supino: ut aperio aptum: coperui coperitum.

De desinentibus in rioz.

In rioz desinentia deponentia ut orior et morior: taz secundum tertiam quam secundum quartam coniugationem declinationem auctores: orior oziris vel oziris: morior reris vel riris. Unum Lucanus in. 4. Non gratis moris iugulo que puocat hostem. Lucius in. 3. Cōturbare animam potis est quicumque moris. Eorum supina ortum et moritum sunt quibus oziturus et orturus inueniant participia futuri temporis: sed preteriti ortus non ozitus dicitur. Doza. epi. li. z. Nil oziturus alias nil ortum tale fatentes. A morior quoque notandum quod cum moriturus secundum analogiam facit futurum participium. mortuus tamen facit preteritum geminata u. quod in nullo alio participio inuenies per mortus vel moritus: quod proportio magis exigebat. Dic attende quod orior oziris nunc est quarte coniugationis: sed adhuc tenet de tertia coniugatione. ozis penul. cor. Ecce. i. Ozis sol et occidit. et participium preteriti temporis ortus su. z. in sup. ortus: quod inuenit etiam ortum: inde oziturus. Morior autem olis fuit quarte et etiam tertie coniugationis: sed nunc tamen tertie apud modernos: factum tamen irregulariter mortuus: sed supinum moritus: ide moriturus. Potior autem facit potit: quod olim fuit tertie coniugationis.

De desinentibus in tio.

In tio desinens per si facit preteritum geminata scilicet. quatio quassio: quod teste Lhari sio in usu non est. Percutio cussi. icutio cussi. supinum secundum regulam in si terminatum preteritum perfectum in suz. exit. si. mutata in suz. quassuz. unum frequetatiuum quasso fas. silr pcussuz icussum. Nam ussi ustu et torsit tortum vel torsuz: et etiam gessi gestum excipiunt: et quod quarte coniugationis in si. terminant preteritum perfectum: ut fartio farsit fartum. baurio hausi haustuz. fartio farsit fartum. Per uero ante si posita: sicut supra dictum est. per ptum facit sup. ut demo. psi. ptum. promo ppsit promptum. nubo nupsi nupium.

De desinentibus in tioz.

In tioz deponens tamen tertie quam quarte coniugationis unum inuenit. scilicet potior ris. Virg. in. 3. Enei. Sas oē abrupti: polidop obrucat et auro Uipotit. Secundum tertiam coniugationem cor. penul. Lucilius uero in. 5. Deficit alma ceres: nec plebes pane potit. secundum quartam coniugationem perductam protulit penul. Infinitum tamen secundum quartam semper inuenit supinum in ituz desinere penl. pdu. potituz. nunc autem est tamen quarte coniugationis.

De desinentibus in uo diuisas.

In uo diuisas quacumque antecedente consonante desinentia mutant o. in i. ut acuo acui. imbo bui. spuo pui. metuo tui. arguo gui. Excipiuntur struo struxi. fluo fluxi. pluo pluui: sed per syncope per v. ferit pluui. Ungo autem coquo et linquo. non videntur in ui. diuisas terminare. in quibus u. vim lfe amittit. unum in guo quod syl. terminatia huiusmodi seruat regulam in go terminatiois: sicut et quod in quo finiunt rationem sequuntur in co desinentius. Dicimus igitur unguo unxi. lingo linxi. pingo pinxi. et linquo liqui. unguo uici. Iugo quoque iuxi: unum et iunxi: sicut a duxi dux. extiguo et extinxi: cuius simplex stingo raro est in usu.

Supina

in uo. diuisas terminatum i. preteriti in tum uertit et perducit u. penul. ut acui acutum. imbui imbutuz. annui annutuz. argui argutuz. unum et participium argutus: et futurum arguturus: et derivatiuum ex hoc uerbo argutor taris. Inuenit tamen in usu etiam arguiturus participium. Excipit ruzuz vel ruituz: quod u. corripuit: vel quod i. suauit. Nam secundum futurum participium. i. ruiturus debet ruituz esse. Secundum preteriti uo participium debet ruzuz dici penul. cor. a spuo et metuo et pluo secundum analogiam sputum et metutum vel metutum et plutuz a pluui: uelut adiutus ab adiutu debet facere: sed in usu ea non inueniuntur. Alia uero supradicte terminatiois uerba extremam syllabam preteriti in tum conuertunt: ut struo struxi structum. unguo unxi unctum. linquo liqui licuz: excipit fluxum quod seruauit. x. in supino: ita dicit Priscianus. Dic attende quod secundum modernos desinentia in ui. diuisas faciunt supinum i. preteriti mutata in tum: ut acui acutum: per ruo rui ruituz. Sed in compositione amittit i. in supino: ut obrutum erutum dirutum penul. cor. Struo autem facit struxi structum. fluo fluxi fluxum. uel secundum antiquos fluitum. unum fluito. tas et fluct. ctus. ctui. ipse motus aquarum. Pluo pluui plutum. copluo coplui coplutum. unum pars terre copluta est. Fruoz autem facit fructus siue fruius. Metuo caret supino secundum usum. Spuo autem spui facit sputum: et nuo nui nutum: ut uult Hug.

De desinentibus in quoz.

In quoz

deponentia mutant eam in cu. et assumptia tum faciunt supinum. ut loquoz locutum. sequoz secutum.

De desinentibus in uo.

In uo

u. loco consonantis posita in l. quod desinente penul. o. extremam in i. conuertunt et faciunt preteritum: ut soluo solui: caluo calui. Unde Salustius in 2. his infinitum passiuum protulit calui pro deceperit. uocali uero naturali longa uo. antecedente. uo. in xi. conuertit in preterito perfecto: ut uiuo uixi. Supinum i. in tu. uertentia faciunt u. necessario in uocali redeunte: ut solui solutum: uolui uolutum: sic deberet etiam calui calutum facere: quod tamen in usu non inueniuntur: et puto caluniam ex hoc esse derivatum: uixi autem in xi. terminatiuz regulam seruat in supino: mutat enim xi. in ctuz. ut uixi uictum.

De desinentibus in bo.

In bo desinentia

u. uocali longa antecedente bo. in per se conuertentia faciunt preteritum: ut scribo scripsi: nubo nupsi. Nunquam enim b. ante s. in principio syllabe potest inueniri: sed p. ut pseudulus ipse. Alia uero o. in i. mutant in preterito: ut bibo bibi. Quidius in. 7. metamorphoseos. Ubera que ebiberant anidi lactantia nati. Lambo quoque lambi facit: Lucilius in. 23. Jocundasque puer qui lambere oze placentes. Inuenitur autem in libro Iudii. cap. 6. lambuerint. Quod auctoritati ascribimus: uel potius credo quod lra scriptorum uitio sit corrupta: et uera littera sit lambuerint. Silr scabo facit scabi. Lucilius in. 9. Scaberat ut porcus contritus arbore costis. Excipit cumbo cum suis compositis: quod simplex non est in usu siue prime siue tertie coniugationis: ut incubo incubis: quod etiam incubo bas. proferit: quod incubui facit preteritum. Accumbo accubis: ut

acubas accubas accubui. Et nuc quide simplex eoz. i. cu- bo cubas pme est coiugationis. Uetustissimi tri et hec oia que in ui. diuifas faciut pteritu pfectu in pma coiugatio- ne: et etia fm tertiam solebant declinare.

Supina vero in pfi. quide terminatiu pteritu pfe- ctuz pfi. in ptu ouertur: vt scripsi scriptuz: nupsi nuptu. In bi. vo assumut tuz: vt bibi bibituz. lambi lambitu. Et notadu qd cu3 oia in fi. terminatia pteritu sicut supra ostedim in sum. terminet supinu: exceptis qd te piugatiouis vbis: hec quoqz q p. vel m. ante s. habuerint fi. in tu. couertur: vt nupsi nuptu: scalpsi scalptu: depfi de- ptum: sumpsu sumptuz. In qbus etia p. euphonia ca iter- ponit qd etia in pterito qbusda placuit ascribere. Dic at- tende qd cu3 oia cu3 suis copositis: qz simplex no est i vfu facit in ui. diuifas: et in supino h3 i. breue ante tum. vt discumbo discubui discubitu: remota u. et addita tu. Inue- nitur etia increbuit defectiuu: qd no h3 pns: qz no reperit- tur increbo increbis: vel increbeo itrebes. Sed quida di- cunt qd sumitur pro pterito increpui.

De desinentibus in bor.

In bor deponetia mutat bor in psuz. et faciut supi- nu: vt labor lapsuz. Nulla aut alia causa est mutadi b. in p. an s. vel t. in pncipio syllabe positus nisi eu- pbonie ca: quare mutat b. in p. vt scribo scripsi scriptu: nu- bo nupsi nuptu. De desinetibus in co.

In co n. antecedere abiecta n. et o. in i. couersa faci- unt pteritu penul. quoqz pdu. vt vinco vici: couinco couici. Et qz q. est idem elemetu qd c. i.o. linquo fa- cit liqui: sicut vinco vici: abiecta n. vt supra dictu e in uo. diuifas. u. eni no impedit n. qz perdit vim littere.

De desinentibus in sco.

In sco desinentia mutat sco. in ui. syllaba: nisi sint inchoatiua. Illa eni caret pterito pfecto: vt quiesco quieui: pasco pavi: cresco creui. Lerno etia fac cre- ui: absisco absiui: couesco oueui vel couetus suz. Lba- risius tri etia coueio ponit. Excipiut couinisco conquexi: qd in xi. desinit. Est aut couinisco caput iclino. Excipiu- tur pterea eiusde terminationis copesco copescui: dispe- sco dispescui: qd ponit Apuleius i dialo. Quu etia habita- cula suma ab infimis tanta intercapedine fastigij dispe- scant pro distet. Excipitur pterea disco didici: posco popo- sci. et ex eis coposita que silt faciut pteritu: vt dedisco de- didici: deposco depoposci. Et notadu qd ab inchoatiuo scisco: coposita pmitiui qd e scio habuerut pteritu: Sed3 vo recta pportione debet eoz quoqz perfecta a scio et de- scio ee. Dic attede qd glisco no est inchoatiuu et deberet facere gliusco gliui glitu: sed no inuenit pteritu nec supi- nu: in frequeti vfu. Dia tri que pteritu pfectu in ui. sylla- terminat adiectiua: frequeter iuenim per secudas et ter- tias psonas syncopa penl. pati syllabe: cu ab u. loco conso- nantis incipit: vt amaui amauisti vel amasti: amauim? amauistis vel amastis: amauerunt vel amarunt. neo neu- neuisti vel nesti neuit: neuimus neuistis vel nestis neue- runt vel nerunt. Ideo aut addimus in ui. adiectiua: qz si i- positione sit u. consonas syncopa pati non pot: vt lauio lau- iuisti: no possumus dicere lasti nec pro lauistis lastis: nec pro lauerut larut. Similiter faueo faui fauisti: nemo dic- fasti: nec pro fouisti fosti: nec pro soluisti solsti. Sed inue- nio Doratiu auctoritate fecisse concisionem in quibusdam: qz quis positio verbi habeat u. consonantem: vt moueo moui- mouisti mouit: ex quo sumosses posuit Doratius pro su- mouisses i p sermonu. Duc hoiez si velles tradere dispe- riaz ni sumosses. Ites comorit p comouerit. Ideo Dora- ponit in. z. sermonu. At ille qui nec me comorit melius non tangere clamo.

De desinentibus in co.

In co vo desineta vocali nali loga ante in xi. sylla- ba faciut pteritu: vt dico dixi: duco duxi. R. ante co. vnu iueni: parco qd et pepci et parsi facit pteritu. Ico pterea penl. breui pferit in psenti. teste Lapro: sed p- ducit ea in pterito pfecto: et mutat o. finale in i. ico ico. vni- de ictus. Lucanus tri etia in presenti pdu. i. penul. Ex ui corpus pcellit et icit. Hoc tri verbu non est in vfu: vt dixi supra in cio: qz dicit icio vel ico. Dic attende qd coquo co- quis: qz quis habeat penul. breue: et scribat p q. no p. c. tri vi- detur desinere in co: qz tu ad sonuz: qz u. amittit vim littere: facit pteritu quo. mutato in xi. coquo coxi.

Supina in ci. quide terminatiu pterituz in ctuz. auertur: vt vici victu: couici couictu. ean- dem seruauit regula etia liqui lictu: et ex eo coposita silt qd no est in usu in simplicitate ad differetia huius verbi lin- guo lingis: quod facit lictu. sed cu3 copositis bene est in vfu: vt reliqui relictu: dereliqui ctu. Nec miru: quu post q. u. posita vim littere amittat in ci. desineta regula seq. Qui vo in ui. syllaba pferut pteritu pfectu mutat ea in tu: ita qd nihil aliud addit vel mutat: et faciut supinu: vt regeui regetu. vni pncipiu futuri tps fit regetur. Sues- sco ui. suctu: qd et h3 suppletionem suctu sum. Cresco creui. tu. ascisco ascui tu. descisco descui tu. nosco noui tu. Silt- ex eo copositu: vt ignosco ignoui tu. vni et participiu futuri tps ignotur. Quidam tri regulam a pnti hoc deriuatu p- tulerut ignosco ignotur. Notadu tri qd cogisco ui. notu. et agnosco. noui. notu. i frequetiori vfu faciut supinu p o. pe- nul. pdu. qua vtuustissimi fuabat analogia seqntes i. cor. adhibetia. vni. Iuue. in. i. Agnit accipiet iubet a pcone vo- cari. Salustius tri fm analogiam in. z. historiaz. Neqz ier- mes ex prelio viros queqz agnotuz. Patuin? fm vtruqz- ptulit. In turba ozesci cognita agnota e soroz. Pasco pa- ui seruauit in supino. i. solu pastuz. Copesco copescui: ope- sco depescui: posco poposci: et disco didici a pnti tpe faciut supinu mutatoe o in i. cor. repta et additione tum: et posco poscitur: compesco compescitur: disco discitur: licz in frequeti vfu no sint dicta supina.

De desinentibus in xi.

In xi finieta pteritu pfectu faciunt supinu fm su- pradicta regula: dixi dictu: duxi ductuz. Pe- perci vo vel parsi parsiuz facit supinu fm in si terminan- tiuz regula. vni psur? pncipiu futuri. Senesco ichoatiuu est. na posituu ei? seneo iuenit in vfu coi. A seneo igit no a senesco fit pteritu senui. Salusti? in pmo historiaz. Ni- si cum lira belli desenuisset. Idem etia Salusti? participiu pteriti tps ex eo protulit qz quis sint neutra i. 4. Des ingt- qbus etas senecto corpore animus militaris erat. De su- pinis verbor in scoz desineta teneas ita. Deponetia in- scoz desineta in antepenl. gdem syllaba a vel i. vel e. cor- reptas naturaliter habetia faciunt supinu in ctu. et prete- ritu siue participiu in ctuz: vt pacisoz pactu pactuz: de- pacisoz depactu. pficisoz pfectuz pfectuz. Expergisoz vo qz a pergo est experrectuz facit: quod. f. pergo compo- nitur ex pergo et rego qd facit rectum. qz quis vtuustissimi etiam expergituz dicebant. Nancisoz etiaz nactu facit absqz n. sicut et pangoz pactu: fingoz fictum: tangoz tactu. Scienduz qd sunt verba que seruauit n. in participiis pte- riti siue supinis: vt iungoz iunctuz: pungoz punctuz: vin- cior ctuz. fungoz ctuz. emungoz ctuz. extinguoz extincuz: tingoz tinctuz: plangoz plactus: angoz anctuz: qd autem corripit antepenultima pacisoz et nancisoz et pficisoz et expergisoz ex copositis siue primitiuis eozuz potest dinosci. Pacisoz depescisoz proficisoz a facio: expergi- scoz a pergo gis. Nancisoz vo a nancio est: qd in vfu fuit vtuustissimi. Excipiuntur defecisoz defessum faciens sup. et pncipiuz pteriti tps defessus. Na ex eo qd est desu-

cio defecto fit picipiu pteriti. Excipiunt et duo coposita qvis i antepe. i. beant cor. i. tu. tu no i ctu. faciunt sup. Lominscor cometu: adipiscor adeptu. Na a remis cor sup. vl picipiu pteriti vel futuri i vsu no iueni: qvis ro b° quoz remetu: quo cometu exigat dici. Alia vo a pdictis in scoz. dfinetia c. i tu. faciunt supia: vt irascor iratu: vlciscor vltuz: nascor natu: obliuiscor itu. ves cor vesceris n hz sup. nec p pns picipiu pteriti tps. De desinetib in do.

In do desinetia si penl. nlr loga huerit do. i. si. co uerteta faciunt pteritu pfectu: vt ludo lusi: rodo rosi: ledo lesi: rado rasi: vado vasi: euado euasi: illido illisi: claudo vel cludo clausi vel clusi. iuenit et claudco: s3 z claudco p claudico iuenit. Ledo cessi gemiat s. i pteri to. Excipit cedo cecidi. Luca. i. 4. Donec vetuerit castra cecidi. Pedo pepedi. Doza. i. p fmo. Nam displosa sonat quatū vesica pepedi. ab eo qd est fido pteritu no iueni. Uirg. in. 5. Enei. copositu ptulit. Subsidiut vñ tumiduqz sub axe tonari. Accipit tñ pteritu mutuo a sedeo sedes: z facit sedi: cudo fac cudi. z videt Uir. sic ptulisse i p Enei. At p m silicis scintilla excudit achates Suscepitqz igne folys. Excudit eni ta pns qz pteritu pt itelligi: s3 qz suscepit subiuxit meli pterituz itelligit. Idqz et Serui in amēt. Enei. coprobat his vbis. Excudit aut feriedo eiecit: qz cu dere e ferire. vñ z incus dr: qz illic aliqd cudam. i. feriamus. Inuenit et cudi apud antiquos. Scienduz at e q ei frequē. cuso cusas e: ex quo coponit icuso as. z recuso as. z excuso as. accuso as. strido autē fac pterituz stridi. Ado quoz vbo qd simplex e pme iungatiois: coposita cuz ppone tertie iungatiois sut z pmitiu fuat pteritu pfectu duplicatia di. qvis penl. in illo e. hebat: vt do dedi: reddo reddidi: pdo pdidi: pdo pdidi. Credo quoz ab eo coponit qsi certu do: z vendo venudo: z codo copositu a do. z ex eo abscondo. itaqz oia idē pterituz pfectuz fuat credidi: vedidi: cōdididi: abscondidi. Plaut i carbonaria s3 ipsa arā aurū abscondidi. fac et abscondo abscondi. N. vo añ do. habē tia o. in i. mutat i pterito pfecto: z si añ n. u. vel i. huerint amittut n. vt fundo fudi: scindo scidi. Vetustissimi tñ et scindi pferebat: qd solu quoz i vsu eē putat Asinonius i arte qua ad stātinū iperatoze scripsit: s3 errat. nā Luca. in. 3. scidit ponit. Qua mare tellurē subitis aut obruit vndis: Aut scidit z medias feci sibi littoza terras. Stati in 8. thebaidos. Oraqz pectora viridē scidit horrida vestez. S3 afrani more antiquo dixit. In hoie satis fortiter paulo vras scididistis colus. Neui in testicularia. Imo quos scididim coseidā atqz abyria. Et vident hi ronabilius ptulisse: ne minoz sit tepoz pteritu qz pns: qd rarissime inuenit. Sindo quoz fidi fac: s3 gdā fidi dicēdū putauerūt. s3 Uirg. i. 8. Et media aduersi liqfacto tpa plūbo. Diffidit ac multa porrectū extēdit arena. Cetera vo fuat n. vt pado di. descēdo di. scādo di. accēdo di. Excipiunt duplicantia pncipalē syllabā: q no solū o. in i. couertūt: s3 syllabam assūmūt: pēdo pepēdi: tēdo tetēdi: tūdo tutudi penl. a plerisqz cor. a qbusdā aut et ppter supradictā rōnē. i. ne vinctat in copositis ab eo tpib° syllabarū a pnti pteritu: s3 s3 modern os tutudi cor. pe. in simplicitate z copositione: vt cōtudi. Cado quoz cecidi facit: ne si cadi dicam nomen eē putet. Coposita tñ ei no duplicat penl. syllabā: vt extēdo extēdi. pter qdā de qb° supra dixi vbi egi de gnibus formis pteriti pfecti. Excipit etiā diuido qd diuisi facit pteritu. Rudo dis. cor. pmā: fac tñ rudi o. in i. mutata. Sredō frendis caret pterito z supino. gdaz tñ dicunt frendui.

Supina illa quide q a do. coponunt mutat o. in i. cor. z assūmūt iū: vt reddo redditu: credo creditu: perdo perditu: abscondo abscondituz facit z absconstum. Alia vero omnia do. in sum couertunt: vt ludo lusuz: rado rasuz: cedo cesum: defendo defensum: tundo

tusuz: cudo similiter cuseum. Cado quoz casum facit: ca tamē penl. pdu. In omni enim supino z participio pteriti tps pduci a penl. syl. Exceptis datu: z statu: z fatu: z ratu. Tēdo aut facit tēsu: qd et facit tētū: z vtrūqz retiet cū suis copositis: vt extēsu: z extētū: retētū: z retēsuz. vñ ostēdo ab eo copositu fac ostēsu z ostētū. Ostētū quoz qñ mōstrū significat nomē e picipiale: qñ scm dcm z vsuz ab ostēdo futura dictū. Excipiunt qdā. i. strido: z iuenit strido z strideo tā 3° q scōe iungatiois. Doza. Stridere secreta diuisos aure susurros. cor. pe. ptulit. Stati vo eandē pductā ptulit in. s. Nil stridere domi. pterituz eius pfectū dz s3 amaloga in do. vel i deo. desinetiū z penl. vel añpenl. nlr loga habētiū in si. termiari: vt rado rasi: rideo risi. s3 puto euphonia cā no eē in vsu strisi s3 stridi: z caret supino. Sido dis. etiā caret pterito z supio. pteritu. n. nō ē in vsu dubitationis vel alternitatis cā. debuit eni sifi eē: s3 vtimur pterito vbi sedeo. i. sedi p ei pterito. vñ sido fidis sedi dicim. Iterū vtimur supio vbi sedeo. i. sessuz p ei supio: z dicim sido sedi sessuz s3 mōdernos. Pēdo dis. pepedi et caret sup. s3 vsū: z pdu. pmā pntis pedo: z penul. pteriti. vñ gdā. Deres post mortē pedet amore suo. Illō et sciēdū q n. añ do. hūtia q amittut n. i pterito amittut eadē i supio z geminat s. si sit pen. breuis i pterito: vt findo fidi fissu: scido scidi scissu. si vo pducat vñū s. hz vt fūdo fudi fusu. Coposita vo termiatio nes simpliciū sequūt. Ledo et cessū z pado pādī passū faciūt: qvis et a patioz z a pateo passum dicim. vñ expado dis. di. passū. vñ Uirg. i. 3. At p achises passis d lttōe pal mis. In theologia i frequē vsu e expasus p n. Uñ. Expasus manib i cruce: s3 vitio scriptoz b° corruptū puro. De h° vbo edo scias q sic vlt pnt. vñū anormalū iuenit edo es e. Vetustissimi tñ edo edis edit dicebat cor. syllaba p supinu ei ta esuz q estū vsus exigat dici. Uirg. i. 8. Et postib° hesit adesis. Licero p cluetio. Cleric° poti comestū q epotū iuenias. Ex hoc et pz q comedo qd e copositū a con. z edo. z mutat n. i m. z trāsīt ad scōaz syllabā comesū z comestū iuenit. Dic attēdo q a cōedo cōestū fit come. so sas. z ide cōesatio pvnū m. z vnicū s. Edō at anormalū fac esuz vel estū: sic edo edis in eodē sensu: z tūc fac ifini. tiū edo es e eē. Nam edere venit ab hoc vbo edo. edis .i. cōedo: qz sepe iuenit reglare tertie iungatōis. Tñ edo .i. māifesto fac edidi: z tūc zponit a do. das. Itē ea q zponunt a cado nō hnt sup. pter occido occasū. Itē pido pisi pistū fac. Itē rudo rudis rudi nō hz sup. Et rudere pprie asinor: cui pma corripit vt dicā in suo loco: qvis a Perisio pducat cā metricē necitatis. Llamat: vt achade percuaria rudere credas. De desinentibus in go.

In go ante r. si no sint a regēdo siue rego coposita: go i si ouerteta faciunt pteritu pscim: vt mergo si. spgo si. tergo si. dr et tergeo terges: vgo vsi: qd raro in vsu est. alia vo in xi. ouertut go. pntis z faciunt pteritu: vt rego rexi. cigo cinxi. tingo tinxi. ango anxi. pigo pinxi. A regēdo coposita qvis in pnti syncopā penl. patianē: tñ in pterito pfecto cā euphonia eā seruāt: vt pgo prexi: surgo surrexi: porriego porrexi. Naz porriego z corrigo z arriego e. in i. ouerteta aptissime fuat s3 pportione simplicis declinationē. Excipiunt sex: frāgo ago lego pango tango pungo: de qb° dicim q frāgo cū oib° suis copositis facit fregi: vt cōfringo z fregi: pfringo pfringi: ago etiā facit egi cum suis copositis: vt exigo exegi: subigo subegi: prodigo prodegi: cogo coegi. ambigo ambegi: tñ antiqui dicebant ambigui: dego facit degi. z sic coposita de frango z ago sequunt simpliciu declinationē: z sic seruāt simpliciu pteritum: vt colligo collegi: relego relegi: quod differentie causa no mutauit le. in li. qvis etiaz perago a. immutabili z seruauit: z dego per syncopaz e. euphonia eā protulit.

Excitatio teritio ferebunt tribu pagu vñ vñ fa no C3 go a seu p suis gi: r repu nez. vo d sup ue q toz um. sting xi. s3 yng yng xi. ligu S span oia mu go la pā go a figo nis n. eu frac stri stin tigu go a fit. cipi top qū pre tag pā ser c ip tu p5 ne fri et bi 3 3 3 re

Excipiunt a lego tria composita mutata simplicis significacione q̄ nō faciunt i gi. s; i xi. ⁊ sic nō retinēt simplicis p̄teritur; s; negligo xi. itelligo xi. qd̄ antiq̄ iterlego iterlexi p̄ferebat; diligo dilexi. vñ vsus. Si lego n̄ mutat nisi di; nec iunxeris iter. P̄ago at̄ qd̄ antiq̄ dicebat̄ pago p̄ paciscoz i trib; significatiōib; h; tria p̄terita. Nā p̄ago. i. cano facit p̄axi; ⁊ tūc caret supio. P̄ago. i. facio pactuz; facit pepigi. ⁊ p̄ago. i. iūgo facit pegi. vñ cōpungo cōpegi; ⁊ ipungo ipegi. vñ vsus. P̄axi dic cecini; cōiungo dic bñ pegi. Quū pactū facio dicitō tūc pepigi. T̄ago tetigi fac; sed ab eo cōposita nō duplicāt p̄mā syllabā vti ⁊tingo ⁊tigi; attingo attigi. ¶ In q̄b; notādus q; penl. p̄teriti cor. p̄ntis vō pdu. P̄ūgo at̄ pupugi vel punxi facit; s; pupugi prinēt ad stimuluz seu punctiōē. Punxi at̄ ad punctuz qd̄ fit i aliq̄ rōne. cū suis at̄ cōpositis nō geminat nisi repungo qd̄ fac repupu; gi; ⁊ expungo expunxi. Dicim; at̄ qd̄ repungo repupugi ⁊ repunxi; vt Lapro videt. Quuz. n. quis nō pupugit talio; nez. i. vicē a nobis redditā ostēdim; repupugi dicim;. qñ vō de rōne vel kalēdatiō loq̄mur repunxi dicimus. Itē sic supra dictuz ē in uo. diuisas in guo. syllabā terminātia: si ue q̄ h̄nt u. añ o. i. eadē syllaba seruāt regulā i go. termina toz; sic ⁊ que in quo finiunt rōnē sequunt̄ in co. desinēt; um. vñ extiguo mutat guo. in xi. ⁊ fac extixi; cui; simplex stinguo i raro vsu ē. Silt; vnguo guo. in xi. mutat; ⁊ fac vñ xi. s; hoc h; u. tñ i p̄mā p̄sona: in alyz nō ad d̄riaz h; nois vnguis. vñ a p̄mā p̄sona qd̄ dicūt vnguetuz; ⁊ aly a scōda vngentuz; s; cōiter scribit̄ p u. Tingo nō h; u. tñ facit tin; xi. Ligo lingis videt̄ h̄re u. in p̄mā p̄sona: sic hoc nomē ligua i alyz p̄sonis nō h; u. Clāgo clāgui etiā inuenitur.

Supina

in si. faciētia p̄teritū per suz p̄ferūt. Mutant eni i. in um. vt mergo mersi mersuz; spargo sparsi sparsuz; tergo vel tergeo terfi tersuz. Alia vō oia q̄ termināt in gi. vel in xi. p̄teritū faciūt supinuz i ctū. mutat eni go. i ctū. vt rego ctuz; iungo ctuz; tingo ctuz; le; go lectuz; pingo ctuz; ago ctuz. Dic attēde q; p̄ago. i. cano p̄axi caret supino. In alyz significatiōib; facit pactū. Sri go autē fringis frixi facit frictuz; s; analogiā; ⁊ etiā frixi; figo figis fixi fixuz facit. Frigeo autē friges scōde iungatio; nis facit frigui; ⁊ caret supino s; vsuz. Abyciūt tñ in sup. n. euphonie cā. hec q̄ in penl. a. h̄nt vel i. in p̄nti; vt frango fractuz; p̄ago pactuz; t̄ago tactuz; fingo fictuz; pingo pictū strigo strictū; ringo rictū. Excipiunt̄ cigo cictū. tigo tictū. stingo stinxi ctū. Et ex eis cōposita succigo succinctuz; Ex tiglio qd̄ u. añ o. h; sicut suū simplex p totū extinctū. An go quoz d̄rie cā fuauit n. in supino anctū. nā ab ago actū fit. S; istud supi. anctū nō ē i frequēti vsu; nec ancr; parti cipiū. qd̄ tñ etiā anxus eius participiū ptulerūt; ⁊ oia in cōpositione seruant itegras simplicis litteras in supino: quous i alyz modis mutent̄. vt rego rectū. pgo ⁊ porrigo p̄rectū ⁊ porrectuz; ago actuz; cogo coactū; abigo abactuz; t̄ago tactū; ⁊tigo ⁊tactuz; frāgo fractū; defringo defractū p̄ago pactuz; ipingo ipactuz. Et possum; hoc estimare dif ferētie cā in pleriq; fieri ne si p̄ictū ⁊ abictū ⁊ defrictū ⁊ ipictuz dicerem; alias significatiōes mōstrare putarē tur. Luca. in. 5. Impacte cessere fores. i. ipulse. Ex dictis p; q; ea que in simplicitate habent a. in p̄nti vel e. reti; nent eandē in supino facta cōpositiōe; vt frāgo fractū; cō fringo cōfractū. Itē rego rectū. porrigo porrectū. Patet etiā q; cōposita p̄dicta seruāt supina suoz simpliciū. Am bigo; dego; satago; nō habēt supinū in frequēti vsu.

De desinentibus in gor.

In gor deponētia mutāt eā i ctū. ⁊ faciūt supinuz; vt fūgoz ctū. De desinēt; in bo.
In bo desinētia mutāt bo. in xi. ⁊ faciūt p̄teritū; vt vebo vepi ⁊ trabo traxi. Et fm supradictaz regulā in xi. terminātiū p̄terituz perfectuz p ctuz p̄ferūt

sup. mutāt eni xi. in ctum; vt vectum tractum.
De desinentibus in lo.

In lo

desinentia p̄sens per lui. exeunt in p̄terito o. mutata i ui. diuisas; vt alo alui; colo colui; mo; lo molui; cōsulo cōsului; occulo occului. Excipiunt̄ duplicā tia l. q̄ si a muta iicipiāt geminat̄ in p̄terito p̄ncipalē syllabā. ⁊ si nō seruāt vbiq; eadē vocalē positā post mutaz; vt pello pepulli; fallo fefelli. tollo tetuli: pro quo nūc in vsu frequēti est sustuli. a tulo quoz qd̄ veterib; i vsu fuit te; tuli dicebat̄. In cōpositiōe tñ geminat̄ p̄ncipalē syllabā. vt refello refelli; cōpello cōpuli. suffero ēt facit sustuli; s; i alia significacione. Alia quoz eiusdē terminatiōis o. in i. ouertūt; vt vello velli; sed ēt vulsi dicit; ⁊ in frequēti vsu cello ceculi; qd̄ mō nō ē i usu; a quo deriuat̄ celtes ⁊ culpa. cū suis autē cōpositis ē i usu; vt pcello pculi; excello vel ex celleo exculi vt excellui. Dic tñ attēde q; excelleo les. est neutri; sed excello lis. actiuū; sicut alo alis trāsit in secun; daz; ⁊ tunc est neutri; vt coaleo les. i. cresco; ⁊ deberet fa; cere excelleo les. p̄teritū in lui. vt caleo les. calui s; p̄poz tiōnē secūde cōiugationis. Ab excello excellis dz exculi p̄teritū esse sicut pcello pculi. ¶ Scias ēt q; psallo facit psalli; psallo psallis facit psalli; qd̄ iuenit̄ q̄rte iugatiōis; fallio falliui in eodē sensu. De hoc tñ in q̄rta cōiugatione dicam. Inuenit̄ etiam salio salui vel saly vel salui.

Supina

in tuz qd̄ exeūt q̄ nascunt̄ ab vnā. l. h̄nti b; vt occulo occultū; colo cultū; cōsulo con sultū. ab alo at̄ tā alt; q̄ alit; d̄r; volo quoz ano; malū vo lui fac p̄teritū ex q̄ nomē p̄icipiale nascit̄ vultus; quō ex colo cult; ex occlo tus. Dic attēde q; molo lis. nō h; sup. in frequēti vsu ad d̄riaz h; nois multū. Possēm; tñ dice; re molitū; sic volo volitū; qd̄ deberet facere vultū; sic p; p nomē p̄icipiale vult; qd̄ fm p̄ris. nascit̄ ab eo; ⁊ tñ est iā in vsu apud theologos. Que vō duplicāt. i. p suz faciūt sup. vt fallo falsuz; pello pulsuz; vello vultū; excello excel suz; pcello pculuz; fallo falli falsuz; a psallo psallis supinū nō iueni. a tollo ēt deficit sup. sed p eo vrimur sublatuz. refello ēt nō h; sup. Dic attēde q; ea q̄ nascunt̄ ab vnā. l. h̄ntib; mutāt o. in tum; vt colo cultū. Et mutāt aliqñ vo calis p̄ntis in u. in sup. Que vō nascunt̄ a duas. l. h̄ntib; mutāt lo in sum; vt pello pulsuz; ⁊ mutāt ēt aliqñ vocalē p̄ntis in u. in supino; vt patuit. De desinēt; in mo.

In mo

desinētia si vocalis longa antecedit mo; o in p̄si ouersa p̄ferūt p̄teritū; vt sumo sum; p̄si; p̄mo promps; demo demps; como p̄si. Dec aut in tū ouertētia faciūt sup. vt sumo p̄si. p̄tū. p̄mo p̄mp̄si prom; p̄tū; demo demps; p̄tū. como cōps; p̄tū. alia vō desinentia in mo. ante vocali nāliter breui p ui. diuisas exeūt in p̄te rito; vt vomo vomui; gemo gemui; fremo fremui; tremo tremui; ⁊ mutāt o. in ui. diuisas. Excipiunt̄ emo emi. ⁊ p̄ mo p̄si. ⁊ in ui. qd̄ diuisas terminantiū supia fiunt ui. in tum cōuersis cor. penal. quō in oibus q̄ ex huiuscemodi p̄teritis nascētia i. h̄nt añ tuz; vt vomui mituz; gemui ge mituz; fremui mitū. tremui mitū. Emi vō emptū fac qd̄ iō assūpsit p. q; nō pōt m. añ tum sine p. iueniri euphonie cā; vt sumpt; p̄ptus p̄mpt; p̄ressi fm in si terminantiuz regulaz i. in um ouertēs facit sup. vt p̄ressi p̄ressum.

De desinentibus in no.

In no

o. vel g. antecedentibus per ui. diuisas faci unt p̄teritum; vt pono posui; ⁊ ab eo cōpo sita; vt suppono sui; compono sui. Antiqui tamen ⁊ ponui protulisse inueniunt; gigno genui facit p̄terituz; pro quo geno vetustissimi inueniuntur ptulisse; cuius infinitiuū passiuum. Lucretius in. 3. protulit geni. a canendo quo; q; cōposita silit̄ p̄terituz p̄fectuz in ui. diuisas faciūt succino cinui. occinui. Quidā tñ ⁊ oceano oceanui ptule runt. Cano autē in simplicitate geminat̄ p̄terituz ⁊ facit

ceciui cū deberet facere canui q̄ nō facit ad differētiā h̄?
verbi caneo canes nui. M. aīcedēte no. no. in ps̄i. Quēsa
faciūt p̄teritū p̄fectū: vt tēpno tēp̄si. Alia vō oia in no. de
sinētia p̄ ui. cōiūctas p̄ferūt p̄teritus p̄fectus: vt sino s̄ini
sterno strauī: cerno creui. i. video. Cresco ēt facit creui: sp̄
no quoq; facit spreui: lino lini. vel magis d̄fic cā ad nomē
lini leui: qđ a leo quoq; simplici nascit̄: qđ in vsu nō ē. Ex
quo deleo deleui. vñ t̄ letū diciē qđ delet vitā. i. mors. ve
tustissimi t̄n lini in p̄terito p̄tulisse iueniunt̄. Dic attēde
q̄ h̄z cōez vsuz modernoz lino facit leui lituz. Et scias q̄
lini est vocatiuus huius p̄p̄y nois liuius lini.

Supina in ui. quidē diuisas terminatiū p̄teritum
subtracta u. et addita tū. p̄ferunt̄ cor. pe.
vt posui sitū. genui tū. a cano t̄n cōposita p̄mitiui seruant
in supino terminationē in tū. Lantū enī t̄ succētū dicim̄?
q̄nis in ipso v̄bo a. in i. cōuertūt ex eo cōposita. s; in supi
no iterū i. in e. trāsserūt: vt succino succētū: occino occētū.
Dic attēde q̄ p̄dicta in ui. diuisas faciētia p̄teritū habēt
i. ante tū. in supio: vt genui genitū. p̄terer cōposita ab h̄o
v̄bo cano q̄ h̄nt e. aī tū: vt succētū: accētū: p̄centū. Igitur
vt ex dictis liq̄t q̄ succētōz tozōis. et p̄cētōz tozōis. dici d̄z p̄
e. nō p̄ i. Que aut̄ desinūt in ps̄i. p̄terita faciūt in ptū. supi
na. si in tū. Quertētia: vt tēno tēp̄si tēptū. tēpno contēp̄si
ptū. In ui. vō syllabā desinētia mutat eā in tū. s; p̄dictaz
regulā: vt s̄ini sitū: strauī stratū: creui cretū. Ergo quoq; li
ni vel lini litū. vñ Virg. in. 4. geoz. Et parib⁹ lita corpora
guttis. Et sciēdū q̄ tā litū q̄ sitū et itū et quitū et scitū sa
tus corripit penl. qđ in alys supinis q̄ a p̄teritis in ui. syl
laba terminātib⁹ nascunt̄ nō iueniūt: vt amaui amatū: ne
ui netū: cupiui pitū. muniui nitū. Lucan⁹. in. 8. Illita tela
dolis ne martē comin⁹ vñq; a cieo cōposita vel cio tā cor
ripiētia q̄ p̄ducētia penl. in supino inueniunt̄: vt excito
penul. breui vel lōga fm q̄ citū corripiat vel p̄ducat p̄i
mam.

De desinentibus in po.

In po desinēs m. aīcedente vñū iuenio. vt rumpo:
qđ subtracta m. et o. in i. cōuersa facit p̄teritū
penl. pdu. tā in simplici q̄ i. cōpositis ab eo: vt rūpo rupi.
abrūpo abrūpi: corrūpo corrūpi. E. vō breuē in penul. ba
bētia mutat o. in ui. diuisas in p̄terito: vt strepo pui. p̄ter
clepo clepis clepsi cleptū: a quo d̄riuat̄ ēt clipe⁹: et h̄ et bec
clepsis. i. fur. R. vō vel l. vel e. pdu. aī po. h̄ntia o. in ps̄i.
Quertētia faciūt p̄teritū: vt scalpo psi. sculpo psi. serpo psi.
repo psi. serpo psi. scopo aut̄ scopis fac̄ scopui et caret supi.

Supina in pi qđē terminatoz fiūt mutata i. i. tū. vt
rupi ruptū. In ui. vō separatas: subtracta
n. et addita tū: vt strepui pitū. In ps̄i aut̄ exētia h̄z p̄dictā
regulā mutata si. in tū. vt scalpsi ptum. sculpsi ptuz. repsi
ptum. serpsi ptuz.

De desinentibus in ro.

In ro finita p̄ ui. syllabā terminat̄ p̄teritus: vt tero
triui: quero q̄siui: sero seris ui. Nā sero as. a se
ro abiecta o. serauī ratū. facit a sero seris seuī facit: t̄n cō
posita q̄nq; mutat̄ significatiōez simplicis p̄ ui. separatas
p̄ferūt p̄teritus o. in ui. Quēsa: vt desero pro derelinquo
deserui. In sero p̄ imitto inserui. Si enī de arbore dicam
insero inserui facit: et participiū insitus nō insertus. Virg.
in. 2. geoz. Mutatāq; insita mala ferre piruz. Vetustissi
mi t̄n in simplici serui p̄tulisse iueniunt̄ ordinari et p̄ se
nī. i. pro imisi et seminaui. Ennius in p̄ceptis. vbi vidit aue
nam loliū crescere inter triticū seligit secernit aufert se
dulo vbi operā quā toto studio seruit. Dicus ergo q̄ sero
ris. qm̄ pertinet ad infisionē: vel etiā ad semē facit seuī. s;
cūz ptinet ad imissionē facit serui. vñ versus. Arboris est
serui: sed ptinet ad fata seuī. excipiunt̄ q̄tuoz. Nā inueni
unt̄ duo verba desinētia in ro: que duplicāt s. ante i. in p̄
terito: gero gessi: et vro vsi. verro aut̄ fm seruiū versi fa
ci: fm Larisuz aut̄ verri per duo r. qđ et vsus cōis cōpro

bat. Curro etiā repetita p̄oze syl. cucurri facit p̄teritū qđ i
cōpositione iueniūt apud quosdā auctoz geminationē p̄
me syl. seruās. Apud alios aut̄ minime: vt Uir. in. 3. Enei.
Decurrere iugis alia de parte parētes. Cesar ad virgiliū.
Excurreisti ex neapoli. ita dic̄ p̄ris. fm autē modernos
Curro in cōpositione geminat̄ t̄n p̄teritū cū p̄re: vt p̄cur
ro p̄curri. Et pūgo cuz re. vt repungo repupugi.

Supina eoz q̄ in ui. syllabā terminat̄ p̄teritū mu
tatiōe ui. in tū. p̄ferunt̄ h̄z p̄dictā regulā:
vt triui tritū: q̄siui q̄sitū. Seuī aut̄ mutat e. in a. breuē: vt
seui satū. In cōpōne aut̄ satū mutat a. in i. breuē: vt isitū:
psitū: obfitū: vt isita mala. serui facit fertū. vñ deserui de
fertū: iserui isertū: et exerui exertū. Que vō duplicāt s. aī
i. mutat si i tū. in supio: vt gessi gestū: vsi vsū. Duplicatia
vō r. ante o. in p̄ti ro. in sup. Quertētia faciunt supinuz: vt
curro cursuz: verro verri versuz. et sifr vergo versū: et ver
to verti faciūt supinū versuz. De desinētib⁹ in so.

In so desinētia o. in i. cōuertētia: assumunt̄ ui. cōiun
ctas et faciunt p̄teritus p̄fectū: vt arcesso ar
cessui: lacecco laceccui. Salustius in. 2. historiarū. Argen
tum multum arcessunt. Lacecco laceccum: sicut et p̄ro
bus dicit. Et videtur mihi melius dicere q̄ laceccum par
ticipiū. n. passiuū laceccus. Lap t̄n lacecco dic̄ eē: vt facecco
et p̄bat exēplū Lucy quo vsus ē in. 14. Nā vet⁹ ille cato
laceccisse appellari q̄ p̄sci⁹ nō erat ipse sibi. S; p̄t laceccis
se p̄ syncopā eē ptariū ui. syllabe vt cupisse petisse dicim̄
p̄ cupiuisse et petuisse. Salusti⁹ in. 4. historiaz. Igr̄ legio
nes p̄die in mōte positas laceccuit. Facecco vō et capecco et
viso q̄ possum⁹ d̄sideratiua dicere: significat. n. facecco de
sidero facere: capecco desidero cape. Et viso desidero vi
dere. freq̄n. n. nō p̄nt eē: cū p̄me coniugatiōis sint. Dec eadē
fm Diomedē. et Charisiū o. in i. Quertētia: faciūt p̄teritus
p̄fectū: facecco facecco: capecco capecco: viso visi: sifr q̄so q̄si.
p̄rob⁹ t̄n questiui dicit et melius q̄nis quoq; p̄mitiui ei⁹
i. quero q̄siui facit p̄teritū pinso pinui facit p̄teritū.

Supina eoz in sitū exeūt: vt arcessitū laceccitū: ca
pessitū: fm in ni. desinētiū regulā ui. in tū
mutata. A pinso aut̄ pistū d̄z eē. vñ pistoz nomē v̄bale: vt
pastū pastoz: vstū vstoz gestū gestoz: ita dic̄ p̄ris. Dic attē
de q̄ desinētia in so. h̄nt p̄teritū et supinuz ad modū q̄rte
coniugatiōis: vt lacecco sis siui sitū: p̄ter viso qđ facit visi in
p̄terito: et caret supino: et facecco facecco: et capecco capecco q̄
faciūt fm quosdā faceccū et capeccū. Nos. n. dicim̄ q̄ h̄nt
supinū ad modū q̄rte coniugatiōis faceccitū et capeccitū: q̄si
ab istis p̄teritis faceccui: et capeccui: vñ dicim̄ q̄ faceccū
et capeccuz nō sūt voces significatiue. Adhuc excipit̄ q̄so
qđ p̄pe facit q̄siui q̄sitū: lz iueniat̄ q̄si: s; hoc p̄teritus mō
accōmodat̄ a suo p̄mitiuo: qz nullū d̄sideriū notat: vt q̄ro
siui. sitū. q̄ro q̄bz q̄sum⁹: et nō pls. Et vide q̄ pōt ibi eē u.
more antiquoz q̄ dicebāt q̄sum⁹ volum⁹: q̄nis rō exigat
dici q̄sim⁹ volim⁹: sic legim⁹. Adhuc excipit̄ pinso pinui
pistuz: qđ est desideratiū h̄ vbi pindo pinui pinui pinui
u. in o. fit pinso pinui. Lenso aut̄ census iueniūt tertie cōiu
gatiōis: qđ fm quosdā facit censui censitū penul. coz. sed
censio census censui censitū est q̄rte cōiugatiōis: et penl.
pdu. nā censeo censes scōe cōiugatiōis facit cēsūm. Nos
vō dicim⁹ sequētes magistz Bene. q̄ censo census censit
tertie coniugatiōis potius est deriuatiū. vñ facit p̄teritū
tuz et supinū ad modū q̄rte penul. pdu. vñ p̄z q̄ in li. nu
meroz semp recensiti sūt: d̄z in penul. pdu. Inueniūt etiā
incerso incersis. i. puebo: et descēdit ab hoc v̄bo incieo es:
a quo incito incitas: et tunc facit p̄teritū et supinū ad mo
dum q̄rte: vt icerso siui sitū: sicut d̄r accedo accessio: arceo
arcesso: accio accerso. qđ antiqui dicebant accersio. vnde
Actuum. io. Accersi symonē. sed hoc verbum nō est in fre
quenti vsu nunc: sed ytimur hoc verbo accersio: sis tertie

conjugationis accersivi accersitū: qd idē significat. C De formatione aut vboꝝ i so. desinetiū dicem' infra in spēbus vboꝝ deriuatiuoz: qñ determinabim' de vbo desideratiuo. C Itē nō q' ista qnq; vba lz sint tertie coniugationis: nec in desideratiua: hnt nihilominus pterita 7 supina ad modū q̄rte cū suis. s. peto triui. petitū: q̄ro siui. sitū. cupio pui. pitū. tero triui. tritū. cōtero: striui. tritū. vñ trit'. sapio pui. pitū. facit sapio pui. 7 tūc fac supinū sapitū penl. cor.

De desinetib' in to.

In to desinetia varias hnt formas. In to. nāq; c. aū cedere iuenio pecto cui' pteritū pexui vl' pexi fac. silr a necto xui. 7 xi. flecto vō flexi fac. 7 plecto ctis. xi. Antiqua aut plector cū oibus suis cōpositis cōe dixerūt. vñ plector: 7 āplector: 7 āplex' dicim'. E. breui ante i to. desinetia duo iueni: peto petiui: 7 meto mesui. R. ante silr i ueni duo. sterto sterti: 7 verto verti. Seminata vō t. aū o. vñ iueni: vt mitto misi. 7 i sto vnū: sisto cui' pterituz qñ actinā hz significationē tā i simplici q̄ i cōposito deficit. Qñ vō absolutā 7 silr sto vbo cōe cū eo hz pteritū: vt restito vl' resto restiti: sisto 7 isto stiti: psisto 7 psto psiti.

Supina eoz q̄ i xui vel i xi. pteritū termināt: p xū exeūt: vt nexui nexū: qd ēt faceret nectū: nisi eēt d'ria hui' vbi neco cas. cui. ctū. pexui vel xi. xū. flexi flexū. Silr faciūt supia q̄ i ctōz. desinūt deponētia: amplexor āplexū: qd tñ nūc cōe ē. Petiui vō fm analogiā in iū terminatiū pteritū petitū facit penl. pduc. silr mesui mesuz: s; cēsui cēsuz. misi duplicat s i supio: missū. a sterui supinū nō iueni: nec a sisto: vt dicit Prif. C Dic attende q' sisto. i. sto accipit mutuo steti statū: s; sisto qñ est trāsitiuū facit statui statutū fm quosdā. 7 huius opionis est Du. Vel dicamus cū alyz q' tūc nō hz pteritū. 7 hui' opiōis fuit magister Bñ. 7 hoc etiā videt velle supra Prif. vorto aut facit verti versuz: sicut vergo 7 verro: 7 sic ver sum ē supinū triū vboꝝ. C Itē scias q' sisto ē verbū simplex: qz nulla diuictio pōt cōponi cū vbo. Neq; enī cōponit ex nō 7 queo. De desinentibus in toz.

In toz deponētia exeūtia nulla ancedēti rsonante: toz in suz duertūt: vt vtoz vsuz: nitōz nisum. fac ēt supinū nixū. vñ nixus 7 nixus ptecipia pteriti de nitōz niteris. De desinentibus in xo.

In xo duo iueniunt o. i ui. diuicias duertētia i pterito: vt texo texui: nexō nexis vel nexas nexui. Supia alterū p tū: alterū p xū finiūt: vt textū nexū. ita dicit Prif. in. io. li. 7 i. li. diē de ptecipio. X. quoq; ante vnū iuenio i tus: vt texui text'. Ex pdictis vbis videt q' Prif. mixt' dicebat scribi p s. q' alig doctozes volūt: s; Du. diē q' misceo misces fac misui mixtū p x. 7 cōiter ita scribit inde mixtio. De pteritis 7 supinis q̄rte coniugationis.

Quarte coniugationis vba oia actiua vel neutralia i io. desinūt: exceptis eo 7 qo 7 vneo: 7 cōpositis ex eis: vt dicit Prif. in. io. li. In cio igit desinentia duarū excedētia numerū syllabarū simplicia n. ancedēte cio. cio. in xi. duersa faciūt pteritū pfectū: vt vicio vixi: sancio sanxi. Vtustissimi tñ ēt sanxiui 7 sanxy pferebāt: qd mō nihil est. Si aut n. nō habuerint aū cio: cio in si mutata faciūt pteritū: vt farcio farsū: rancio rausū: sarcio sarsū: fulcio fulsū: qd 7 Probo placet: 7 vsus ē: q̄uis aly d'rie cā posuerit fulxi: suffulcio suffulxi. Alia vō oia supradicte cōiugationis vba scde psone pntis adiecta s. finali: 7 addita iū syllaba: pteritū pfectū faciūt: qd tñ etiā subtracta u. rsonante: 7 cor. i. pe. lz pferre: vt scio scis sciui vel scy. 7 ab eo cōposita: vt ascio ascui vel ascy. silr cio cis: qd 7 cieo cieo dicit cy vel cini: 7 ab eo cōposita: cōcio cōcis cōciui vel concy: audio audiui vel audy: mollio mollui vel mollu: munio muniui vel muny: seruiio seruiui vel seruy: eo iui vel y: qo qui vel quy: yneo yniui vel yeny: suffio suffi

ui vel suffy: qd q̄uis a neutro passiuo cōponat: tñ qz significationē mutauit: mutauit ēt declinationē. Virg. in. 4. geoz. At suffire thimo cerasq; recidere manes. Suffire diē fm rectā q̄rte coniugationis declinationē cū simplex ei' fieri est. excipit haurio hauri. iuenit tñ hauriui vel haury. Varro in. 23. ad Liceronē. Quū i diē haurierit. sepio sepsi sensio senti: venio veni: apio aperuio: qd videt a pario eē cōpositū: qd vetustissimi nō solū s; tertiā s; ēt s; q̄rtā cōiugationē declinabāt. vñ Enni'. Qua parere solet gen' pennis decoratū. Igit cōposita ex eo si pncipalē syllabā purā: nec ex integra ppōne huerit: io in ui. duertūt in pterito vt apio apui: opio opui: coopio coopui. Repio vō duplica uit p. in pterito: gpe diminuta vna syllaba: repio repperi. silr ē pteritū a cōpio cōpi. Ex dictis p3 q' cōposita a pario oia faciūt pteritū i ui diuicias: pter repio repperi: 7 cōperio cōperi. Sūt aut alia ex pario cōposita deponētia: experio opio: quoꝝ participia exptus 7 optus ostēdūt a pario esse cōposita: cui' participiū part' ē: salio salui vel saly 7 salui saltū. Virg. in. 2. geoz. Molli' in pratis vinctos salire p vtres. In qbusdā tñ codicib' inuenit etiā saluere scriptū. Luca. in. 3. In siluit solo nociturus pondere puppim. Quid. in. ii. methamor. Luz sepe assiluit defensione menib' vrb. Idē i. 4. fastoz. Per flāmā saluisse pec' saluisse calōes. Stati' i. 9. thebaidos. excussi salieft cusptide dētes. Labio bis. pōit Lharis': 7 ei' pteritū cāpsi. vñ 7 cāpsio cāpsant. Aio c' declinatio in vsu freqnti nō ē: q̄rte coniugationis eē oñdiē ab ipatiuo in i. termināt: 7 pdu. penl. in aim' sic in audiui: s; penl. de ingm' cor. cū sit tertie cōiugationis: sic legim'. vñ vsus. Tertia vult ingr: q̄rtasq; sumit ait. de hoc pleni' dixi in pncipio tertie cōiugationis.

Supina in xi terminatia fm supradictā regulā in ctū exeūt. xi mutata in ctū: vixi victū sit: sanxi sanctū fm modernos. Inuenit apud vetustissimos sancini sancitū. vñ Lucreti'. q' porro neq; facitū qdē extat. In si vō pteritū finiētia. l. vel. r. aūtib' mutāt eā i ctū in hac coniugatione 7 faciūt supinū: vt farsū fartū: fulsū fultū: farsū fartū. vñ sartozes 7 fartozes. 7 ex his cōposita cōfertio cōfertū: refertio refertū. Alia vō in si desinetia supradictā regulā fuāt. i. gūalē in si desinetiū: mutāt. n. si in suz: vt sensū. sensū: rausū rausū. Daurio ris hauri hauritū d'rie cā assū. pstit. q̄uis 7 aspiratiōe differat. sepsi vō septū fm pporatione in supradicis expositā facit: mutat. n. si in tū: veni at vētū: 7 apui apertū facit: sic 7 pario ptū. Et oia ex his cōposita: vt aduenio aduētū: cōuenio cōuētū: cōperio cōperitū 7 expioz exptū. 7 hnt r. aū tū oia cōposita a pario. Alia vō oia q̄ tā in ui. syllabā q̄ in y. termināt pteritū pfectū: itū faciūt supinū penul. pdu. tā in hac q̄ in alyz coniugationib': vt audiui vl' audy auditū: auditu accersivi vl' accersy accersitū: cupiui vel cupy cupitū: petiui vel pety petituz. Excipiunt in eo desinetia 7 dissyllaba tertie 7 scde cōiugationis q̄ penul. supini cor. vt eo iui vel y. ituz: adeo adiui vel ady aditū: ptereo pteriui vl' ptery pteritū: perio pui vel pery peritū penul. cor. Inuenit perio peris perui pteritū qd nō est in vsu. i. instruere: docere. vñ peritus ta. tū. penul. pdu. vñ qdā. Non vadit peritū q' vult audire peritū. Itē queo qui vel quy quitū: sino siui vel sy sitū: lino liui vel potius leui lituz. Inuenit etiā 7 ly qd in rarissimo vsu est. Nec etiā liui vrimur ad differentia hui' vocatiui liui' liui: sed in frequenti vsu est lino leui litū. Lico quoq; ciui vl' cy citū cor. penul. qñ vō a cio cis q̄rte cōiugationis est pdu. eā. vñ qdā. A cico citū nō venit imo citū. Pono quoq; qd antig ponui dixerūt: nūc in frequēti vsu posui facit pteritū: positū in supino cor. penul. Veneo quoq; fm analogiā venitū deberet facere a veni. xi. in tū cor. penul. pro quo magis venū in vsu est. Ideo aut dicimus

dissyllaba in ui. desinetia scde vel tertie iugatiōis i supi-
no vel participys pteriti tps penl. cor. qz dissyllaba siue
sint q̄rte iugatiōis penl. pdu. vt scio scit: siue vltra du-
as syllabas alteri quocq; iugatiōis pdu. penl. vt arcessi-
ui arcessit: cupini cupitus: nisi a dissyllabis sint cōposita:
vt isit: illit. Luca. in. 8. Illita tela dolis nec martē comi-
nus vsq; silr iposit: pposit. ¶. Norādū q; sepelio se-
peliui vel sepely sepultū i frequentiori vsu ē supinū. Anti-
quissimi ēt sepelitū dicebāt: z sic fuabāt analogiā ui. i tū.
mutātes. Ambio z ab eo cōpositū solū mutāt e. i. itaq; in
io. qdē desinetiū regulā fuāt in picipio: z i supio quippe
pdu. pe. ambit? ta. tū. In noie siue vocabulo rei orie cā i
eo terminatiū regulā fuās cor. penl. i. ambit?. Quid. in. i.
methamor. Jussit z ambitē circūdare littoza terre. Luc. i.
p. Letalisq; ābit? vrbi Annua venali referā certamā cā-
po. Salio quocq; salini vel saly salui saltū facit. Uirg. i. ii.
Ac medias iter cedes exultat amason. Solēt enī frequē-
tatina plerūq; a supinis vel picipys pteriti tps nasci: z
scribit p vnū l. salio cū cor. p̄mā z ē neutrū z triplicat pte-
ritū ēt i cōpositiōe: vt isilio isiliui isily isilui: psilio psilui
psily psilui: fallio fallis falliui pdu. l. vel falli p syncopā
fallitū. Itē iuenit fallio fallis falli fallere falsuz tertie cōiu-
gatiōis i eodē sensu. i. sale pdire: z scribit pdu. l. cū faciat
supinū i suz vt vello vulluz. nā si scriberet p simplex l. fa-
ceret supinū in tū. vt colo cultū: vt supra dixi i pteritis ter-
tie iugatiōis venietib? a desinetib? in lo. Sisemia: Sic i
eadē paludē multi pisciū falliēdoz cā a nauib? semionu-
stis cōmeāt. A fallio falliēdoz dixit: nō fallēdoz. Salu. i.
3. histo. Parte psupta reliqua cadauerū ad diurnitatē
vssus fallerēt. fallerēt dixit a fallo: nō a fallio. silr z Lucil. i.
9. Sallere murenas mercē in frigidaria ferre. Inde est
etiā futuri tps picipiū falliturus: falsurus. Inuenit etiā
psallo psallis psalli psallere p ps. z duo l. z caret supio ter-
tie iugatiōis. Paulus ad Lhorin. psallā spū psallā z mē-
te. vñ versus. Sallio fallo cibū: fallio pede: cārica psallo.
Sallo facit falli: falliui fallio: psallo Dat psalli salui salio
salyq; salini. Sallo facit falsuz: fallitū fallio: saltū Dat sa-
lio: psallo tū manet absq; supino. ¶ Dic attēde q; cābio
cābis fac cāpsi cāpsuz. vñ cāpso cāpsas antig dixerūt. Itē
vsualr dē cāpsor cāpsoris. Itē singultio singultis fac sin-
gultiui singultū. Amicio cis. ciui. amicare facit amictuz: z
cor. penl. amicis: s; vltimā pdu. desinit enī i is. pdu. sicut
audis z alia vba q̄rte iugatiōis: s; amicis nomē pdu. pe.
vñ versus. Si nudos amicis xpi potieris amicis. vñ pz q;
amicif pdu. penl. sic audif. Diere. 43. Sic pastor amicif
Quid. s. methamor. Ipse sibi ablatiis fuluis amicif i alis.
Itē venio venis veniui: venū ē cōpositū ex venū z ex eo
is. s; nō ex venū. inq̄stū ē ei? supinū. Inuenit ēt venū ois
ge. z idecli. vt hec res ē venū. i. venalis: z ita ē de cōponēti-
bus illius vbi. Est z venū supinū eiusdē vbi: vt frumētuz
mittif venū. i. ad vedēdū: z sic venū ē figure decōposite:
s; i p̄ia acceptiōe ē figure simplicis. Potior ēt facit potit-
tus: qd oliz fuit tertie iugatiōis: largior largit?: ptior par-
tiris ptit?. Ozior oziris ē q̄rte iugatiōis: sed adhuc t3 de
tertia ozif: z picipiū pteriti tps ort? suz: z supinū ortū: qd
iuenit ēt ozitū: ide ozitur?. Mozior aut fuit q̄rte iugati-
onis: s; nūc ē 3?: facit tū irregulariter mortuus: sed supinū
moritū: z ide moriturus. Metior aut facit mēsus z meti-
tus: ide mēsurus z metitur?: s; mētiōz facit mētit? menti-
ens. Metoz eris. passiuū de meto tis. fac mēsus. ¶ Nō
ēt q; sicut dicit Du. i fine de eo is. oia vba q̄rte iugatio-
nis oliz faciebāt futurū idicatiui i bo. vel i boz. vñ adhuc
in theologia iuenit q; ppha dic in psal. De? repulisti. De-
us locut? ē in scō suo letabor z partiboz siccimā: z cōuallē
tabernaculoz metiboz. Et in puer. ca. i. Et iprudētes odi-
būt sciaz. Ecce ptiboz z metiboz z odiboz q̄rte iugatiōis

desinūt in boz. i futuro idicatiui: s; hec antiqtas aboluit:
z solū duo vba q̄rte iugatiōis faciūt futurū illud i bo. i.
eo z q̄o: z cōposita ab eis: excepto ābio qd nō fac i bo: s; in
am. ambiā. si aut iuenit i bo. fit s; antiqtatē. In cōpositis
tū iuenit illud futurū in bo. z ēt in am. vt trāsibit z trās-
et: pibit z periet. vñ in Luca. Celū z terra trāsibūt. vba
autē mea nō trāsiet. Nec de formatiōe pteriti pfecti z su-
pinis vboz dicta sufficiāt. Amodo de formatiōe alioz tē-
por? videamus. De formatiōe psonaz a se inuicē.

Prima psona p̄ntis tps idicatiui mōi a nullo for-
mat. Scda aut psona p̄ntis idicatiui mōi
format a p̄ma hoc mō. In p̄ma iugatiōe qdē o mutāt i
as. vt amo as. In scda aut iugatiōe eo. mutāt i es pdu.
vt doceo doces. itaq; necessario vna syllaba minor ē q; p̄-
ma psona: vt moneo mones. In 3^a iugatiōe o. mutāt in
is. nisi desinat i io. vt lego gis. si vō desinat in io. o. mutāt i
s. vt facio facis: fugio fugis. In q̄rta iugatiōe silr o. mu-
tāt in s. vt audio audis: munio munis: nisi desinat in eo.
nā tūc e. mutāt in i. z o. in s. vt eo is: queo qs. Tertia autē
psona gnāl? format a 2^a s. mutata i t. vt amas amat. Ex
hoc pz q; ait ingt: neq; scribunt p t. nō p d. Nullū. n. vbi
tertiā psonā i d. terminat. P̄ria aut psona pluralis format
a tertia singularis remota t. z addita m?: vt amat amam?
in oi iugatiōe. Scda vō plāl? fit a 2^a singu. iterposita ti. vt
doceo doces docetis. Tertia plāl? fit a 3^a singulari i p̄ma
z scda psona iugatiōe. iterposita n. vt amat amāt: docet
docēt. In tertia vō z in q̄rta iugatiōe format a p̄ria pso-
na singulari: o mutata i unt: vt lego legūt: ingo ingunt: aio
aiūt: eo eūt. P̄ria psona singularis pteriti ip̄fecti idica-
tiui format a scda psona p̄ntis idicatiui modi singularis
nūeri in p̄ria z scda. z ēt in q̄rta desinetib? i eo: remota s. z
addita bā: vt amas amabā: doces docebā: eo is ibam. In
tertia vō iugatiōe: z ēt i q̄rta in nō desinetib? i eo format
a p̄ria psona p̄ntis idicatiui modi: o mutata i e. pdu. z ad-
dita bā: vt lego legebā: audio audiebā: qd videt fallere i
munibā z polibā: p muniebā z poliebā: sic dicā in mūio
munis. 2^a vō psona fit a p̄ma: m. mutata in s. vt amabam
amabas. 3^a fit a scda s. mutata in t. vt docebas docebat.
P̄ria psona plāl? format a 3^a singulari t. mutata i mus: vt
amabat amabam?. Scda vō psona plāl? format a scda sin-
gulari iterposita ti. vt amabas amabitis. 3^a vō format a
tertia singulari: iterposita n. vt amabat amabāt. P̄ria p-
sona singularis futuri idicatiui mōi format a scda psona
p̄ntis idicatiui mōi in p̄ria z scda z i q̄rta ēt iugatiōe de-
sinētib? in eo remota s. z addita bo: vt amas amabo: do-
ces docebo: z eo is ibo. Tū cōposita ab eo iueniunt i bo: z
in am. futuz facere: vt trāsibo trāsēā: pteribo pterēā. In
3^a vō iugatiōe z in q̄rta i nō desinetib? i eo format a p̄ria
psona p̄ntis tps idicatiui mōi: o mutata in am. vt lego le-
gā: audio audiā. 2^a psona fit a p̄ria hoc mō. Si p̄ria futuri
desinat in bo. o mutāt in is: vt amabo amabis: si desinat i
am mutāt in es: vt legā leges. 3^a format a scda s. i t. muta-
ta: vt amabis amabit. P̄ria psona plalis format a tertia
singulari: remota t. z addita mus: vt amabit amabimus.
Scda psona plalis format a scda singulari: iterposita ti.
vt amabis amabitis. Tertia plalis format a tertia singu-
lari: iterposita n. si desinat futuz in am: vt leget legēt: au-
dient audiet: trāsiet trāsiet. Si vō desinat futuz in bo. for-
mat a p̄ria psona singulari: o mutata i unt: vt amabo ama-
būt: docebo docebūt: trāsibo trāsibūt. Olim tū vba q̄rte
iugatiōis faciebāt futuz idicatiui i bo. vñ i boz. vt supra
dixi cū egi de pteritis vboz q̄rte iugatiōis in fine.

Secunda persona presentis imperatiui forma-
tur a secunda persona presentis tem-
poris idicatiui modi singularis numeri: remota. s. vt
amas ama: doces doce: audis audi. In tertia tamē coniu-

gatione remota s. et i. mutata in e. vt legis lege. Queda tñ pferunt p apocopa: vt dic. duc. fac. et fer. Tertia psona i peratiui e silis tertie psonae pntis tps subiuctiui: vt ama amet: cu ame amet. et sic i oi iugatiõe: et forma a pma i dicatiui hoc mō. In pma iugatiõe o. mutata i et. vt amo amet. in alyis iugatiõib⁹ o. mutata in at. vt doceo doceat: lego legat: audio audiat. Itē pma psona pluralis formatur a tertia singulari remota t. et addita mus. vt amet amemus: doceat am⁹. et. Scda psona pluralis forma a scda singulari addita te. syllaba: vt ama amate: doce docete. in tertia tñ iugatiõe muta e. in i. cor. et addit te. syllaba: vt lege e. in i. mutata: et addita te. fit legite. Tertia psona plalis fit a tertia singulari interposita n. vt amet ament. Scda psona singularis futuri ipatiui forma a scda pntis ipatiui addita to. vt ama amato: doce doceto: audi audi to. in tertia tñ iugatiõe e. muta in i. brenē et addit to. vt lege legito. tertia psona e silis scde: vt amato tu amato ille. pma vo pluralis futuri ipatiui e silis pme psonae pluralis pntis ipatiui: vt amem⁹: doceam⁹: legam⁹: audiam⁹. Scda psona plalis forma a scda singulari addita te. vt amato tote. doceto tote. legito. tote. audito tote. Tertia psona pluralis futuri tps ipatiui forma a tertia psona pluralis numeri pntis idicatiui modi addita o. vt amat amato: docet doceto: legunt legunto: audiunt audiunto.

Prima psona singularis pntis optatiui modi forma a scda psona pntis ipatiui modi addita re. vt ama amare. Scda psona forma a pma psona pntis optatiui modi m. mutata i s. vt amare ares. Tertia psona forma a scda s. mutata in t. vt amares amaret. pma psona pluralis forma a pma sing. addita us. vt amare amarem. Scda psona plalis fit a scda singu. interposita ti. syllaba: vt amares aretis. Tertia plalis forma a 3^a singu. interposita n. vt doceret doceret. pma psona futuri optatiui sing. forma a p^a psona pntis tps idicatiui singu. numeri hoc mō. In pma qdē iugatiõe o. mutata in em. vt amo amē. In oib⁹ alyis iugatiõib⁹ o. mutata in am. vt doceo doceā: lego legā: audio audia: eo eā. Scda psona forma a pma futuri optatiui m. mutata in s. vt amē ames. Tertia psona forma a scda s. mutata i t. vt ames amet. pma psona futuri optatiui plalis forma a pma singulari addita us. vt amē amem⁹. Scda psona plalis a secuda singu. interposita ti. vt ames ametis. Tertia psona plalis forma a 3^a singulari interposita n. vt amet ent. legat ant.

Subiunctiu⁹ in pnti tpe e p oia silis futuro optatiui. Preteritū enī imperfectū subiunctiui est simile pnti et pterito imperfecto optatiui.

Infinitiuus formatur a scda persona impatiui addita re: vt ama amare: audi audire. Futurū vo infinitiui fit p suppletionē supini cū hoc infinitiui ire: vel p suppletionē participij futuri tps terminati in tū cū hoc infinitiui esse: vt infinitiui amatur ire vel amaturū esse. Nūc de his que formant a pterito pfecto idicatiui modi videamus.

Prima persona pteriti plusq; pfecti idicatiui modi forma a suo pterito pfecto i. mutata in e. cor. et addita rā. vt amari amauerā: cucurri cucurrerā. Scda psona forma a pma m. mutata in s. vt amauerā amaueras. Tertia fit a scda psona s. in t. vt docueras docuerat. pma psona pluralis forma a tertia sing. remota t. et addita mus. vt amauerat amaueramus penl. pdu. Scda psona pluralis forma a tertia singu. addita is. vt amauerat amaueratis. Tertia pluralis forma a tertia singu. interposita n. vt amauerat amauerant.

Prima persona pteriti pfecti et plusq; pfecti optatiui modi formatur a prima pteriti pfecti idicatiui modi addita s. et sem. vt amari amauisses.

cucurri cucurrissem. Scda aut psona forma a sua pma m. mutata in s. vt amauisses amauisses. Tertia forma a secuda s. mutata in t. vt vtinā amauisses amauisset. pma psona pluralis forma a tertia singu. remota t. et addita mus: vt vtinā amauisset amauissemus. Scda persona pluralis forma a tertia singu. addita is. vt vtinā amauisset amauissetis: cucurrisset cucurrissetis. Tertia persona pluralis formatur a tertia singu. interposita n. vt vtinā amauisset amauissent: momordisset momordissent.

Prima persona singularis pteriti pfecti subiunctiui forma a pma psona pteriti pfecti idicatiui modi i. mutata i e. cor. et addita rim. vt amari amauerim: pepēdi pepēderim: acui acuerim. Scda psona forma a sua pma m. mutata in s. vt amauerim amaueris: lauerim laueris. Tertia forma a secuda s. mutata i t. vt laueris lauerit. pma persona pluralis formatur a tertia singu. sui: remota t. et addita mus. vt amauerit amauerimus: cucurrerit cucurrerimus penul. cor. Scda psona pluralis forma a tertia singu. addita is: vt amauerit amaueritis: lauerit laueritis. Tertia pluralis forma a tertia singu. interposita n. vt momorderit momorderit. Et nota regulā generalem q; sicut dicit Prif. in. 8. lib. pteritum pfectū subiunctiui retinet sonatē pteriti pfecti idicatiui. Idē et fac futurū subiunctiui. Preteritū plusq; pfectū, iunctiui e silē pterito pfecto et plusq; pfecto optatiui.

Prima psona futuri subiunctiui forma a pterito pfecto subiunctiui: remota im. et addita o: vt amaueri amauero: cucurreri cucurrero penl. cor. scda forma a sua pma o mutata in is. vt lauero laueris: pepēdero pepēderis penl. cor. Tertia fit a scda psona: s. i. t. vt amaueris amauerit. pma psona plalis forma a tertia singu. sui: remota t. et addita mus: vt amauerit amauerimus. Scda psona plalis forma a tertia singularis sui: addita is. vt amauerit amaueritis penl. cor. Tertia plal forma a tertia singu. sui interposita n. vt lauerit lauerint. Et p dicitis p; q; futurū subiunctiui est silē pterito pfecto subiunctiui p oia excepta psona pma singularis numeri.

Preteritum pfectū et plusq; pfectū infinitiui forma a pterito pfecto et plusq; pfecto optatiui: remota m. vt vtinā amauisses amauisse: momordissem momordisse: legissem legisse: iuissem iuisse et. De formatione temporum passiu.

Passiu pma psona forma a p^a psona acti pntis idicatiui modi: addita r. vt amo amor. Scda vo psona forma a scda actiui interposita ri. vel remota s. et addita re. vt amas amaris vlamare. In tertia tñ iugatiõe mutata i actiuo ēt i. in e. vt legis legeris vllere. Tertia vo psona passiu forma a tertia actiui addita ur. vt amat amatur: docet docetur. pma psona plal pntis idicatiui mōi forma a pma psona actiui plal us i ur. mutata: vt amatur amatur. Scda forma a scda actiui plal tis. mutata i mini. vt amatur amatur. docetur docetur. legitur legitur: auditis audimini. Tertia vo passiu forma a tertia actiui plalis addita ur. vt amatur amatur.

Prima psona pteriti imperfecti passiu idicatiui modi forma a pma psona singu. pteriti imperfecti actiui: m lra mutata in r. vt amabam amabar. Scda psona passiu forma a scda actiui: interposita ri. vel remota s. et addita re: vt amabas amabaris vel amabare. Tertia vo passiu forma a tertia actiui addita ur. vt docebat docebat. pma vo psona plalis passiu forma a pma pluralis actiui: us in ur mutata: vt amabamur amabamur. Scda forma a scda actiui: tis mutata in mini. vt amabatur amabatur: docebat docebat. Tertia psona forma a tertia psona actiui addita ur: vt legebant legebant: audiebant audiebantur.

Futuri indicatiui passiuu pma psona format a pri/
ma psona futuri indicatiui actiuu addita r. si
futuru desinat i bo. amabo amabor: docebo docebor. Si
aut futuru actiuu desinat i am. format a futuro actiuu m.
mutata in r. vt legā legar: audiā audiar. Scda psona passi
ui format a scda actiuu hoc mō. Si futuru actiuu desinat i
bis i. mutata in e. iterponit ri. vt remota s. z addita re. vt
amabis amaberis vel amabere: docebis doceberis vt do
cebere. Si enī futuru actiuu desinat in es in scda psona: tūc
iterponit ri. vel remota s. z addita re. vt leges legeris vel
legere: audiā audies audieris vt audiere penl. pdu. Ter
tia autē psona passiuu format a tertia actiuu addita ur: vt
amabit amabit: leget leget: audiet audiet. Prima vero
psona pluralis passiuu format a prima pluralis actiuu us.
mutata in ur. vt amabimus amabimur: legem? legemur.
Secunda format a secūda actiuu tis. mutata in mini. vt
amabitis amabimini. docebitis docebimini: legetis lege
mini: audietis audiemini. Tertia psona passiuu format
a tertia psona actiuu addita ur, vt amabūt amabūtur:
docebūt docebunt: legent legentur: audiet audietur.

Imperatiuus presentis passiuu format ab ipe
ratiuo pntis actiuu: z a scda pio/
na addita re: vt ama amare: audi audire. Tertia psona
format a tertia actiuu addita ur. vt amet ametur: doceat
doceat: legat legat: audiat audiat. Prima psona pluralis
passiuu format a pma plalis actiuu us. mutata i ur. vt ame
mus amemur. Scda format a 2° actiuu te. mutata i mini
vt amate mini. docete cimini. legite gimini. audite mini.
Tertia vo psoa format a tertia actiuu addita ur, vt amet
ament: doceat doceant: legat legant: audiat audiantur.

Futurum imperatiui passiuu in scda z tertia pso/
na singu. qz siles sunt: format a scda p/
sona iperatiui futuri actiuu addita r. vt amato amator tu
amator ille. doceto docetor: legito legitor penl. cor. audito
auditor penl. pdu. Prima aut psona pluralis futuri ipe
ratiui passiuu est siles pme psona pluralis pntis impatiui
passiuu: vt amemur: doceamur: legamur: audiamur. Se
cūda psona pluralis futuri impatiui passiuu format a se
cūda pluralis futuri iperatiui actiuu tote mutato in mīoz:
vt amatote amaminor: docetote docemīnoz: legitote legi
minoz: auditote audimīnoz. Tertia autē format a tertia
pluralis futuri ipatiui actiuu addita r. vt amāto amātoz:
docēto docētoz: legūto legūtoz: audiunto audiuntoz.

Optatiuus passiuu in pma psona pntis forma
tur a pma psona pntis sui actiuu m.
mutata in r. vt amarē amarer. Scda psona passiuu forma
tur a scda actiuu pntis optatiui modi iterposita ri. vel re
mota s. z addita re: vt ytinā amares amareris vel amare
re: doceres docereris vel docerere: legeres legereris vel
legerere. sllr repies reperireris vel reperirere penl. pdu.
Tertia psona passiuu format a tertia actiuu addita ur. vt
vt amaret amaretur. Prima psona pluralis optatiui pas
siui formatur a prima psona pluralis optatiui actiuu us.
mutata in ur. vt amarem? amaremur. Secūda format
a scda actiuu tis mutata in mini. vt ytinā amaretis amare
mini: doceretis doceremini: legeretis legeremini: audire
tis audiremīni. Tertia autē format a tertia singu. actiuu
addita ur. vt amarent amarent. Futuru optatiui passiuu
in prima psona format a pma psona futuri optatiui sui
actiuu m. mutata in r. vt ytināz amē amer: doceā docear.
Scda psona format a 2° psona sui actiuu iterposita ri. vel
remota s. z addita re. vt ytināz ames ameris vel amere:
doceā docearis vel doceare: ytinā audiaz audias audia
ris vel audiare penl. pdu. Tertia psona passiuu format a
tertia psona actiuu addita ur. vt ytinā amet amēt: doce
at doceat. Prima vero psona pluralis passiuu format a

pma plalis actiuu us. mutata i ur. vt ytinā amemus ame
mur: doceam? doceamur. Scda psona format a scda plu
ralis actiuu tis. i mini. vt ytinā ametis amemini: doceatis
doceamī: legatis amini. audiatīs amini. Tertia psona for
mat a 3° actiuu addita ur. vt ytinā amēt etur. doceāt anī.

Subiunctiuus pntis passiuu ē siles futuro optati
ui passiuu: vt ytinā vt cum amer
ameris: zc. pteritū ipfectū subiunctiuu ē sile pnti z pteri
to ipfecto sui optatiui: vt ytinā vel cū docerer docereris.

Infinitiu passiuu format ab ifinitio actiuu e. mu
tata i i. vt amare amari: docere doceri
audire: audiri. In 3° tū iugatiōe format ab ifinitio acti
ui remota re. z e. mutata i i. vt leger legi. Futuro ifinitiu
caret vbu passiuu: sic z vbu actiuu: bz tū p ipso suppletio
nē supi cū b^o ifinitiuo iri. vt futuro amatū iri. Infinitiu
āt deponētis z vbi cōis pdcō mō format ab ifinitio suo.

Pterititis perfectis z pteritis plusq perfectis
oibus z futuris subiunctiuu carēt ver
ba passiuu: z habētia litteraturā passiuu: habēt tū p ipfis
suppletionē per participia pteriti tēporis: cuz sum. es. est.
vt amat? suz vel fui: erā vel fuerā: essem vel fuisset: sim
vel fueris: ero vel fuero: erūt p u. nō p i. vt fuerūt: amātū
esse vel fuisse. Dec de tēporibus z modis vboz dicta sus
ficient. Amodo de speciebus verborum videamus.

De formis verborum.

Species verborum sic dic prif. in. 8. li. sūt due. pmi
tiua z deriuatiua. q fere in oib? iueniunt
ptibus ofonis. Est igr pmitiua q pma positionē ab ipa nō
accipit: ferueo lego: domo: facio: garrigo: albo. Deriuatiua
est q a positiuis deriuat: vt feruesco: lecturio: domito: fa
cesso: garrulo: albico: Sūt igr deriuatiuoꝝ diuerse spēs:
ichoatiua: meditatiua: fręntatiua: desideratiua: dimiui
ua. Inuenit pterea alia spēs q pt dici moralis siue imita
tiua: vt patrisso. Repit et alia spēs q pōt dici apparitiua.

De verbo inchoatiuo.

Inchoatiuum vbi ē desinēs i sco: significās
initiu act? vt passiois sui pmi
tiui: vt caleo caleo: q ēt plerūq a neutris absolutā vel i
trinsecus natā significatib? passionē deriuant: quoz pmi
tiuoꝝ pleraq sūt scde cōiugatiōis: vt rubeo rubesco: pal
leo palleo: marceo marcesco: arceo arcesco: luceo luceo
co: pateo pateo. Jō aut dicim? pleraq: qz iueniunt ēt ex
alys vbis ichoatiua: s; raro: vt cupio cupisco: sentio senti
sco: labo labasco: itegro itegrasco. Similr bio hisco: amo
amasco: misereo miseresco: s; hoc magis a misereo res: ē
quo vetustissimi sūt vsi: ex quo ipersonale ē miseret z mi
sere. Nā a misereo qd est deponēs nec ichoatiuus in o.
desinēs: nec impersonale posset nasci. Uino viuisco: ide re
uiuisco. Uespasco quoq: videf qst a vespa as. vbo deriu
ri: vel pōt deriuari a vespa vespere. Formant aut ichoa
tiua a scda psona pntis antig indicatiui modi sui pmitiu
addita co. vt labo labas labasco: ferueo ues. feruesco: cu
pio pis. cupisco: scio scis scisco: excipit bio as. qd hisco non
biasco facit. vñ debisco debiscis: z ide debiscēs. Vetus
simi tū fatisco z sessus dicebāt: ex quo defitisco z deses
sus: qd qdā a fateoz esse deriuatū volūt. Dic attende q
verba inchoatiua sunt tertie cōiugatiōis: sic meditatiua
sunt qrtē z carēt pteritis pfectis inchoatiua: qz videlicet
pteritū pfectū significat terminū rei vbi: s; ichoatiua ini
tiū. Itē scias q qdā vba desinūt in sco: q nō sūt ichoatiua
vt gesco geui: pasco pauī: disco didici: posco poposci: sue
sco sueui suctus. Dec ponit prif. in. 8. libro. Et in. 9. ponit
qdā alia de quib? dixi in pteritis tertie iugatiōis desinē
tium in sco. Pterea ista nō sūt ichoatiua: s; in sco. desī
nat. s. nosco noui: ignosco ignoui: cognosco cognoui agno
sco agnoui agnitum: dinosco dinoui: depesco depescui. Et

quedā alia a p̄dictis cōposita: et forte quedā alia q̄ nūc nō
occurrūt memoriē q̄ poteris agnoscere ad p̄teritū. Nā in
choatiua carēt p̄teritis p̄fectis nisi forsitan ascisco et cōcu-
pisco: q̄ mō nō significāt ichoationē. vñ hñt p̄teritū suoz
p̄mitiuoz. s. ascisi et cōcupiui. Nā ascisco nō est in vsu. Con-
cupisco nūc valet q̄tū cōcupio: vñ cōcupiscētia et nō cōcu-
piētia. Et scias q̄ fm̄ p̄ris. frequētatiua frequēter faci-
unt ex se passiuā. nā inchoatiua et meditatiua magis sunt
neutra.

De meditatiuo verbo.

Meditatiuum verbū est v̄bū desinēs in urio
significās meditationē actio-
nis vel passiōis sui p̄mitiui. Descēdunt autē ista ab actiuis
v̄l neutris. Formantē autē ab vltimo supino addita rio: vt
lectu lecturio. esu esurio. mictu micturio. partu parturio.
amatu amaturio. nuptu nupturio. dictatu dictaturio. et
sunt q̄rte coniugatiōis: quō ichoatiua tertie: et coz. u. añ r. vt
parturio parturis. lecturio lecturis. esurio esuris. Et fm̄
p̄ris. nullū v̄bū q̄rte coniugatiōis hz u. coz. añ rio. nisi medi-
tatiuū: qd̄ coz. u. Ex hoc p̄ q̄ scaturio ris. cū nō sit medita-
tiuū nō coz. u. añ r. sic nec p̄urio ris. imo pdu. Errauit autē
Uindocinēsis cum dixit. Et scaturizātes lesus abhorret
aqs. Carēt autē meditatiua p̄teritis p̄fectis: qz videlicet p̄-
teritū p̄fectū significat terminū rei: s; ista meditationem
actiōis vel passiōis. Est. n. meditatio q̄si media rei actio.
et sunt meditatiua neutra: vt in pluribus sicut ichoatiua.
Queri pōt de hoc v̄bo esurio ris: qd̄ cū sit meditatiuū vt
dicit p̄ris. hz tñ p̄teritū sic videt in euāgelio Nat. Esuri-
ui etenim et nō dedistis mihi māducare. Et tñ et hz p̄ris.
meditatiua v̄ba carēt p̄teritis p̄fectis. Ad hoc respondet
Dug. q; lz ars grāmatica ita exigit: pōt tñ aliter dici et in-
ueniri in diuina pagina q̄ nō coartat regulis grāmaticoz:
sed forte p̄ris. ibi nōdū legerat. Esuriui et nō dedistis mi-
hi māducare: quis legamus ipm̄ fuisse sacerdotē: s; amo-
re Juliani apostatasse: ita dicit Dug. Alij dicūt: cū quibus
ego: q; esurio inq̄tū est v̄bū meditatiuū caret p̄terito p̄-
cto: vt hñ dixit p̄ris. Aliquā tñ esurio ris. est v̄bū neutru et
absolutū: et nullā meditationē notat: vt esurio. i. fameo. et
sic sumit in euāgelio: vt esuriui. i. famē habui vel famui:
et sic hz p̄teritū p̄fectū. Itē dico q; lz theologia nō subdat
regulis Donati vel grāmaticē tanq̄ ancilla: tñ vti regulis
grāmaticē tanq̄ dñā ad iperiu suū: qz Sapiētia edifi-
cavit sibi domū: et excidit colūnas septē. i. septē liberales
artes. Nec putādū falsū oē q; theologie periti vtantē lati-
nitatib; et veritatē artis grāmaticē: cuz Augustinus Am-
brosius Hieronymus Gregorius fuerint boni grāmatici.
Verū tñ est q; theologi vtuntur aliquā aliotheca: vt Ser-
monē quez vos audistis nō est meus: sic et ipsi grāmatici.
Un̄ Virgi. Urbē quā statuo vestra est. Aliquā vtuntē me-
thaplasmo: moyſi pro moyſes. Sed aliquā vtuntē tropo: vt
Turbat est herodes et oīs hierosolyma cuz eo. et mortui
sunt q; querebāt aiaz pueri. Et hoc etiā lz doctorib; theo-
logie: qz etiā fm̄ Donatū barbarismus est vna ps ofonis
vitiōsa in cōi fm̄one: in poemate methaplasmus. i. in ore
sapiētis: qz vt dicit Quidius. Si fuit errādū causas hz er-
ror honestas. Lex etiā humana dicit. Nō oīuz q; a maiori-
bus tradita sunt rō reddi pōt. Hoc autē qd̄ dicit Dug. qui
multos seq̄ces hz q; theologia nō coartat sub regulis grā-
maticoz videt posse hēri ex v̄bis Gregoz: q; ita dicit in
epla sup Job in fine eple. Queso inqt vt h; opis dicta per-
currēs in his v̄boz folia nō regras: qz p̄ sacra eloquia ab
eoz tractatorib; infructuose loq̄citaris leuitas studiose cō-
pescit: dū in tēplo dei nemus plātari phibet. Et cūcti p̄-
culdubio scim;: qz quotiēs in folys male lete segetis cul-
mi pficiūt minori plenitudine spicaz grana turgescunt.
vnde et ipsam loquēdi artem quam magisteria discipli-
ne exterioris insinuat seruare desepxi. Nā sic hui; quoq;

eple tenor enūciat: nō methacismi collisionez fugio: nōn
barbarismi cōfusionē deuoto: situs motusq; etiā p̄positio-
num casus huare p̄tēno: qz idignuz vebemēter existimo:
vt v̄ba celestis oraculi p̄stringā sub regulis Donati: neq;
enim hec ab vllis iterptibus in scripture sacre auctorita-
te seruata sūt. Ex q; nimiz qz nostra expositio or̄ dignū
p̄fecto est: vt q̄si edita soboles spēm sue matris imitef.
Hec oīa Grego. Sed itellige v̄ba Grego. sic dixi: qz vide-
licet nō p̄stringunt v̄ba sacri oraculi tanq̄ ancilla sub dñā
sub regulis Donati: s; sic dñā theologia vti artū v̄itate.
Itē Grego. et alij sacri doctores nō fuāt semp doctrinam
quā tradidit Donat; in li. qui dī barbarismus. Nō enim
semp vitāt in dictis suis methacismū: labdacismum: iota-
cismū: collisiones et h; que sunt q̄si folia: s; magis faciunt
vim in snia. vñ ipsemet Donat; qñ multa vitia numerā-
uit in ca. de barbarismo ita dicit. Nos autē cauēda hec oīa
vitia p̄locuti p̄trouersā de noīe ptinacib; relinquamus.
Multi. n. faciūt vim in folys et ornatu v̄boz potius q̄ in
snia et veritate: quod sancti doctores deuitant.

Nunc de verbo frequentatiuo.

Frequentatiuum verbum est in to vel in
so. vel in xo. desinēs: si-
gnificās frequētationē actiōis sine frequētiā act; sui p̄mi-
tiui. Et v̄ba frequētatiua faciūt frequēter de se passiuā.
Nā ichoatiua et meditatiua magis neutra sunt. Deriuan-
tur autē frequētatiua plerūq; a supinis mutatōe extreme
syllabe u. i. o. vt scriptu scripto. dictu dicto. cursu curso. do-
mitu domito. nexu nexo. flexu flexo. Si autē sint p̄me cō-
iugatiōis v̄ba ea a gbus descēdūt: et habeāt penl. a. mutat
a. in i. coz. et u. i. o. vt impatu impito. rogatu rogito. volatu
volito. Ideo autē dicimus plerūq; a supinis ea deriuari: qz
in gi. terminātia p̄teritū a p̄ntis scda p̄sona abiecta s. et ad-
dita to. faciunt frequētatiua: vt lego legis legito: fugio
fugis fugito: ago agis agito: cogo cogis cogito. penul. coz.
vnde mergo: qz mersi facit: supiorum seruat regulam. i. a
supino fit frequētatiuū mersu merso sas. Quero querito
dñe causa facit: qz queso quesito facit. Scitoz scitaris no-
tādum quoq; et sciscitoz taris. qz a primitiuo actiuo depo-
nentiā sunt nata: qz videlz a scio scis scitu. u. in oz fit scitoz
taris. et a scisco scis. venit sciscitoz taris. s. finali mutata in
toz sciscis sciscitoz. Noscio quoq; noscito facit. dicit etiam
noto notas. De quo silr est notādū q; cū a notu p̄mā pro-
ducēte sit deriuatū: coz. tñ penul. nec miruz cū cōposita a
not; est qñ mutant o. in i. coz. vt agnit; cognit;: tñ ignot;
suauit o. longā. Sunt tñ qdā deficiētia in supino q; raro
faciūt frequētatiua: vt ab egreo egresco et egroto: et sunt
oīa frequētatiua p̄me coniugatiōis: et fuāt significatiōē pri-
mitiuoz: quis videant qdā ex his in aliū sensuz trāsire:
vt traho tracto: cogo cogito: dico dictu dicto: s; sigs attē-
tius ispiciat nō penitus absistūt hec a p̄mitiuoz signifi-
catiōe. Notādū et sector ctaris. qd̄ dñe cā puto p̄ synco-
paz u. penul. platā ne putef nomē si secutor dicerem;: cū
supinū p̄mitiui ei; securū sit. Raro tñ deriuatiōes huius-
scemodi spēz fiūt a v̄bis i. oz. desinētib;: qz videlz fere oīa
descēdūt a v̄bis actiuis et neutris. Multa et alia v̄ba fre-
quētatiua iueniunt q; formantē a scda p̄sona p̄ntis q; non
enumerat p̄ris. sic patebit in gnta pte. Dic attēde q; su-
pina seu p̄cipia v̄balia deriuatiua a v̄bis q̄rte coniugatio-
nis vel a v̄bis tertie q; hñt p̄teritū et supinū ad modū q̄r-
te: vt auditū et cupitū: oīa pducūt i. ante t. exceptis his q;
p̄ponūt a supinis cozreptis: vt auditū negtū initū p̄ritū.
Et q̄qd̄ dī de supinis dōm est de v̄balibus et frequētati-
uis eoz: vt domitū domitor: et domito domitas penl. coz.
Excepto ambitū supino qd̄ pducif; et silr ambitus parti-
cipiū: sed hic ambitus ambitus corripit penultimam.

De desideratiuo verbo.

Desideratiuum verbū est v̄bū desinēs ī so: significās desiderationem actiōis vel passiōis sui p̄mitiui: vt viso visis. i. cupio videre. ide visens. i. cupiēs videre. Veniūt h̄s v̄ba ab actiuis vel neutris. Formant̄. n. q̄dā ab vltimo supino u. mutata in o. vt visu viso visis. ide iuiso. sis. penul. pdu. Quedam aut̄ formant̄ a sc̄da p̄sona singulari p̄ntis idicatiui mutato i. q̄d p̄cedit vltimā p̄sonatē in e. r. addita so. vt capio capis capesso: facio facis facesso. Quedā formant̄ a sc̄da p̄sona p̄ntis idicatiui addita so. sic ea q̄ formant̄ a v̄bis secūde coniugatiōis. vt arceo arces arcesso. Inuenit̄ t̄n̄ instātia in q̄busdā sic in desideratiuis q̄ veniūt a cōpositis de cio cis. Nā vt dicit̄ Aug. cieo r. cio cōponunt̄ pad. r. d̄r accio acciui accitū: r. accio acciui accituz. i. aduocare: appellare. Sed antiq̄ in tali cōpōne solebāt mutare d. in r. dicentes aruolare arceo. S̄z nos dicimus aduolare accio mutātes in p̄pōne d. in c. sequēte c. Sic ḡ d̄r accio accis p̄m̄ modernos: arcio arcis p̄m̄ antiquos in eodē sensu. Et ab vtroq̄ istoz descēdit v̄bū desideratiuz in so. Ab arcio antiquo deberet dici arcesso sis: s̄z qz arcesso descēdit ab arceo: iō cā d̄rie mutatū est p̄m̄um s. in r. in eo q̄d descēdit ab arcio cis antiquo: r. d̄r arcesso sis. Itē ab accio cis moderno deberet descēdere regulariter accesso. sis: sed qz accedo. dis accessu descēdit: s̄l̄r accesso: iō cā d̄rie in eo q̄d venit ab accio mutatū est p̄m̄ū s. i. r. r. d̄r accerso sis. Inuenit̄ ḡ arcesso ab arcio cis. Itē accesso ab accedo accessu. Inuenit̄ ad hoc aliud v̄bū desideratiū ab accerso sis: r. est q̄rte cōiugatiōis in eadē significatiōe cū eo: r. h̄z r. in an̄penul. syllaba accersio sis. Un̄ Actu. iō. Accersi symonē. Et sunt v̄ba desideratiua tertie coniugatiōis: h̄nt t̄n̄ p̄terita r. supina admodū q̄rte. T̄n̄ accersio inuenit̄ q̄rte coniugatiōis olim: sed moderni vtunt̄ accerso sis tertie coniugatiōis: q̄d idem est cum illo antiquo v̄bo accersio sis q̄rte coniugatiōis. De verbis desideratiuis dixi supra vbi determinavi de p̄teritis tertie coniugatiōis desinētū in so. De v̄bo diminutiuo.

Diminutiuum v̄bū est v̄bū desinēs in lo. significans diminutionem actionis sui primitiui. Deriuant̄ aut̄ h̄s v̄ba a v̄bis neutris vel actiuis. Formant̄ v̄o a p̄ma persona p̄ntis idicatiui modi mutato eo q̄d sequit̄ p̄sonatē a q̄ incipit sc̄da syllaba in illo vt sorbeo sorbillo: vel in ulo: garrus garrulo. Caluo t̄n̄ fac cauillo pro caluillo: ex quo calūnia: r. facit calui caluim: sicut solui solutū: sed istud supinū calutū nō est in vsu.

De verbo morali.

Morale v̄bū siue imitatiū v̄bū ē significās morem rei sui p̄mitiui. vt patriſso. i. morem p̄ris gero vt imitor. Deriuant̄ aut̄ h̄s v̄ba q̄ntq̄ a noie: q̄ntq̄ a v̄bo. Formant̄ v̄o aliqui ab abltō singulari. mutato e. q̄d sequit̄ p̄sonatē vltime syllabe in is r. addita so. vt patre patriſso. vel mutato o. in is. r. addita so. vt greco grecis so. vel mutato o. vel a. i. oz: vt philosopho philosopho: philosopharis: r. poeta poeto: poetaris. Et vt dicit̄ Prif. in. i. maio. sepe p̄z. solem⁹ s. geminatū ponere: vt patriſso sas.

De verbo apparitiuo.

Apparitiuum v̄bū est v̄bum desinēs in co. significans apparitionem actionis rei sui p̄mitiui. Descēdūt aut̄ h̄s v̄ba a v̄bis actiuis vel neutris: r. formant̄ a sc̄da p̄sona p̄ntis idicatiui extrema parte vltime syllabe mutata in i. cor. r. addita co: vt vello vellico: fodio fodis fodico: albo albas: albico cas. i. appareo albere: Doza. in. s. carminū. Nec prata canis albicat p̄uinis. Itē nutrio nutris nutrico r. nutrico. Un̄ Cicero i. z. d̄nā decoz. Dia q̄ sic mēbra r. ptes suas nutrita r. p̄tinet.

De verbis impersonalibus.

Impersonalia oia vt dicit̄ Prif. in. s. li. v̄l ab actiuis vel a neutris deriuant̄:

vt amo amat̄: sto stat̄: placeo placet. Et scias q̄ v̄ba impersonalia nō descēdūt a v̄bis ip̄fectis: nec a v̄bis passiuis cōib⁹ d̄ponētib⁹: nec a v̄bis anormalis nisi ab istis duob⁹ fero r. edo: nec a d̄fectiuis: vt odi: noui: cepi: memini: nec ab alijs defectiuis: vt ait r. iquit: nec a v̄bis neutropassiuis: vt gaudeo fio r. nec a v̄bis excepte actiōis: vt pluit: tonat. nec a verbis significātibus passionem illatā: vt palleo: rubeo: nec a v̄bis significātibus passionē illatā: vt vapulo veneo. nec ab hoc v̄bo facio. cis. cum suis cōpositis q̄n nō recipiunt passiū: vt benefacio: calefacio: tepefacio: malefacio. v̄n nō est dicendum. A me b̄n̄faciē: a me tepefaciē. Vide etiā in libeo. Sūt etiā q̄dā impersonalia actiue vocis: q̄dam passiue: iter que est d̄ria hec: qz impersonalia actiue vocis p̄nt cōstrui cum infinitiuis v̄boz: vt placet mihi legere. S̄z impersonalia passiue vocis nō. v̄n male d̄r. A me desiderat̄ legere. Item impersonalia actiue vocis regūt ante se eosdem casus quos regūt sua p̄sonalia post: vt mihi placet: places mihi. Impersonalia passiue vocis non. v̄n male d̄r. A me legit̄ Virgilium. Item scias q̄ sunt quedā v̄ba impersonalia nō simplr: s̄z ex adiūcto que sequunt̄ constructiones illoz verboz impersonaliū quib⁹ adiūgant̄. s. incipit: debet solet: desinit: potest: r. vult: vt Socratis incipit iter esse legere. Socrate incipit docere legere. Socrate incipit penitere peccare. A socrate incipit legi. r. sic de p̄similibus. Numeri. zi. Cedere cepit pplm̄ itineris atqz laboris.

Nota q̄ d̄ria est inter infinitiū v̄bi impersonalis passiue vocis: r. infinitiū passiui vt vult Prif. in. z. mino. qz infinitiū v̄bi impersonalis ad p̄fectā constructionē idiget abltō: infinitiū v̄o passiui nō. Itē qz infinitiū v̄bi impersonalis cōstruit̄ cū abltō it̄rāsiuue: infinitiū v̄o passiui trāsiuue. Itē qz infinitiū v̄bi impersonalis resoluit̄ in actiuum: infinitiū aut̄ passiui in passiū. Itē qz infinitiū v̄bi impersonalis nō cōstruit̄ cū accusatio: infinitiū v̄o passiui sic. Scias etiā q̄ si v̄bū passiū cōstruit̄ cū ablatiūo p̄siderā: dū est vtz ille ablatiuis denotet cām efficientē vel aliā. Si enī efficientē denotat tūc debet poni cū p̄positiōe: vt diligora platone. Si. n. denotet materialem vel aliā p̄ter efficientē: non debet poni cū prepositione. v̄n male dicit̄ verberora baculo: vel spolioz a p̄bedā: qz sequere iam q̄ posset fieri conuersa locutio: vt diceret̄. P̄bedā spoliat me: quod est contrarium rationi.

Sunt alia v̄ba vt dicit̄ Prif. in. s. lib. q̄ ex v̄balib⁹ nascunt̄ noib⁹ vel p̄cipijs: vt a rego rex: a rege regno: a duco ductus: a quo ducto: a lego lect⁹ a quo lecturio r. lectito. Et sciēdū q̄ frequēter apud grecos ex noib⁹ dignitatū solent deriuari v̄ba q̄ actū vel administrationē ipsi⁹ dignitatis significāt. Apud latinos at̄ dignitatū noia pleraqz ex v̄bis v̄l noib⁹ nascunt̄ q̄ faciūt v̄ba: vt cōsul a cōsulēdo: dictatoz a dictando: q̄stor a q̄stus: edilis ab edibus: p̄retoz a p̄eundo: ductoz a ducēdo: ip̄eratoz ab ip̄erando. Ergo rex q̄d solū a regendo nasciē peperit ex se aliud v̄bū regno. A villico noie etiā villico cas. vel villicoz caris. dicebāt antiq̄. A metalloz quoqz noib⁹ solent nasci v̄ba: vt ab aurū auro ras. ab es eris ero eras. v̄n aurat⁹ r. eratus. Et a multis quoqz alijs noib⁹ inuenimus v̄ba deriuari: vt a cornice cornicoz: r. a frutice fruticor. Persius. Nescio qd tecū graue cornicaris inepte. Et a phus quoqz philosophoz pharis. r. ab architecto architectoz ctaris. A p̄re patro patras r. patriſso: a greco grecis so: a spuma spumo: ab vnda vndo das. abūdo inundo: ab aqua aquoz aquaris: a frumēto frumētoz taris. a pabulū pabuloz laris. antiquus antiquo antiquas: beres ab bere do: a grecus grecoz grecaris: a vespero vesperasco: a luce luceo: a nocte pnocto: a mare vel maritus. marito. ras. ab hyeme hyemo mas. a fortūa fortūo nas: a bacho bachoz bacharis: a limpho limphoz limpharis. Artium v̄o noia

tam apud grecos pleraque quam apud nos oia post vba nali-
 ter sunt accipiēda: vt post doceo doctor: post pfitēor pfe-
 sor: post sūto sutor: post scribo scriptor: post oro orator. Et
 sunt fere oia pfectionū noia apud latinōs v̄balia: et in or-
 desinūt. Nā grāmaticus et phus et architectus et sobista
 poeta greca sunt. Itaq; ex noibus ipsis hñtur vba apud
 grecos. vñ nos quoq; philosophor architector poetor in
 vsu habemus. Oia quoq; que ex ipso actu agētibus impo-
 nunt ex v̄bis noia: nō ex noibus vba psiliūt: vt amo ama-
 tor: mōdo monitor: curro cursor: lego lector: imo silr im-
 pator: psulo psultor: duco ductor. Ab aduerbys et ppo-
 sitionib; inueniunt deriuatiua vba: vt pendine pendino
 nas. Cras ex quo crastinus: et pcrastino nas. Intra vel in-
 tro: hinc intro intras. Supra vel sup supo superas.

De gerundys.

Gerundia siue supina: nascunt a v̄bo: et quodam
 modo vba sunt. et id de eis aliqd dice-
 mus. Simplr aut gerūdia noia sunt v̄m: p̄rif. vñ diē. Ge-
 rūdia aut mibi noia esse vident. Gerūdia aut siue supina
 nascunt a v̄bo actiuo passiuo neutro impersonali deponēti
 cōi. Sed que nascunt ab actiuo resoluunt in actiuum: vt
 venio cā legēdi. i. vt legā. Que veniūt a passiuo resoluunt
 in passiuū: vt Frigidus in pratis cantādo rūpi anguis. i.
 dum cātā. Que veniūt a neutris resoluunt in neutra: vt
 venio cā dormiēdi. i. vt dormiā. Que veniūt ab impsona
 lresoluunt in impersonale: vt venio cā a me amādi. i. vt a
 me amē. i. vt ego amem. Consimile inuenit in Lucano.
 Magnus timor tegit in audiēdo. i. dum ab aliquo audif.
 Que veniūt a deponētibus resoluunt in deponēs: vt ve-
 nio cā loquēdi. i. vt loquar. Que veniūt a cōibus retinent
 significatiōē et constructionē actiuā et passiuā: vt venio cā
 criminādi te. i. vt criminer te. vel venio cā criminādi a te
 .i. vt criminer a te. Itē gerūdiū ponit pro articulo greco
 et infinitiuo: et id eādē constructionē hz q̄tuz ad casuz: quā
 habet infinitiuus. vñ si gerūdiū descēdit a v̄bo actiuo regit
 actiū añ se et post se. Ante se sicut infinitiuus intransitiue.
 Post se trāsitiue: vt magistrū legēdum est virgiliū. i. ma-
 gistrū dignum est legere virgiliū. Si descēdit a passiuo re-
 git añ se actiū: et post se abltm cum ppōne: vt magistrū bo-
 norādum est ab oibus. i. magistrū dignū est ab oib; bono-
 rari. Si descēdit a v̄bo impersonali nō recipit aliū casuz q̄
 suum v̄bū: vt a me curri: et a me currēdum est. i. a me di-
 gnū est curri. **De hoc infinitiuo iri.**

De hoc infinitiuo iri scias q; qñ ponit in suppletio-
 ne vbi impersonalis requirit añ se abltm cū
 ppōne a. v̄ ab. vt vez est a me amatū iri. i. vez est q; ego
 amabo. Sed si ponat in suppletioē vbi psonalis regit ac-
 cusatiuū añ se. i. vez est me amatū iri. i. vez ē q; ego ama-
 bor. Job. 22. Et putabas te tenebras nō visurum: et ipse tu
 aquaz inūdātū nō oppressur iri. i. q; nō opprimereris: v̄
 q; nō opprimēdus esses. **¶** Nō hic q; hoc v̄bū est qñ po-
 nit cum gerūdy est impersonale. Nam scire debes q; hoc
 verbū est pōt esse v̄bū impersonale in quatuor locis. s. qñ si
 gnicat status: vt hñ est mibi. Qñ significat ptingentiam
 vt est qñ elemētum in duo diuidit: est. i. ptingit. Qñ clau-
 dit in suppositū ita q; nullo modo intelligat extra: vt ita
 est de sorte vt de eo d̄. Qñ ponit cum gerūdy vel parti-
 cipys v̄boz impersonalium: vt a me legēduz est: a me lectū
 est. **De hoc v̄bo sum infra dicā cum agā de figuris: in capi-
 tulo de euocatione. Nec dicta de verbo sint.**

De participio.

Participia et infinita vba ad similitudinē opta-
 tiuoz tpa hñt iuncta p̄ntis et pte-
 riri impfecti et preteriti pfecti et plusq; pfecti: vt diē p̄rif.
 in. ii. li. Participium aut p̄ntis et preteriti impfecti nascit a
 prima psona p̄teriti impfecti in omni iugatiōē. bam. mu-

tata in ns: vt amabam amans: docebam docens: legebam
 legens: muniēbam muniēs. Exceptis in eo desinentibus
 quarte iugatiōis v̄bis: que mutant bam in ens: vt ibam
 iens: quibā quiēs: p̄teribā p̄teriēs. Nec etiā hñt per obli-
 quos casus pro ie eu: vt iens euntis: quiēs quiuntis: p̄tere-
 riens p̄tereūtis. abiēs abeūtis: rediēs redeuntis: trāsiens
 trāsēuntis: subiēs subeūtis. Inuenit etiam muniēbā et po-
 libā pro muniēbā et poliebā. sed participia ab itegris fiūt
 muniēbā et poliebā. inde poliēs et muniēs. Participium
 aut futuri t̄pis desinens in rus format ab vltimo supino
 addita rus: vt amatu amaturus: locutu locuturus. Par-
 ticipium enim preteriti pfecti et plusq; pfecti tempozis
 format silr ab vltimo supino: vt amatu addita s. fit ama-
 tus: et desinūt ista participia in tus: vt amatus: in ctus vt
 lectus: vel in sus vt visus: vel in xus: vt nexus. Mortuus
 aut in us desinit. Participium aut futuri tempozis desi-
 nens in dus fit a genitiuo participy t̄pis p̄ntis: tis finali
 in dus cōuerfa: vt amās amātis amādus: p̄teriēs p̄tereū-
 tis p̄tereūdus: trāsiens trāsēuntis trāsēundus. Verbum
 cōe habet oīum tempoz participia. Nā habet participiū
 p̄ntis et p̄teriti impfecti in us: et futuri in rus in q̄tuz signi-
 ficat actionē. p̄dicta enim duo participia actionē signant.
 Inde est q; vba actiua p̄dicta duo participia hñt. Item
 verbū cōe habet participiū p̄teriti et futuri in dus: in q̄: ū
 signat passionē. Participiū enim in dus semp signat pas-
 sionē. Et inde est q; v̄bū deponēs istud participiū nō hz
 sed alia triū tēpōz participia hz. Participiū aut in tus si-
 gnat passionē et etiā actionē aliqñ: idē est q; v̄bū deponēs
 habet istud participiū. vt loquor locutus. Et inde etiā est
 q; istud participiū signat actionē et passionē in verbo cōi.
 Et ideo vtrāq; constructionē retinet: actiuā. s. et passiuā:
 nō qdē in vna platiōē: q; incōgrue d̄. Sum criminatus
 te a te: sed diuersis platiōib;: vñ congrue diciē. Ego sum
 criminatus te: et ego sum criminatus a te. Participiū aut
 in dus semp passionē signat. et ideo etiā in verbo cōmuni
 cōstructionē tm passiuā retinet: vt sum criminādus a te.
 Participiū aut futuri in rus. et p̄sens in ns. signat actiōē
 semp. et ideo in verbo cōi cōstructionē retinet actiuā: vt
 sum criminās te: et criminaturus te. Nota hic q; partici-
 piū transit in nomē q̄tuor modis. s. cōparatione: vt doct?
 doctior doctissim? nomē est. Nō. n. cōparat participium
 sicut nec verbū. Itē cōpositioē qñ cōponit cū dictōē cuz
 qua non cōponitur suū verbū: vt ipotens indoctus. Nō
 enī dicim? impossūm vel indoceo idoces. Item tēpōris
 amissione: vt amandus venit. i. dignus amari. Non. n. si-
 gnat tempus: sicut cū diciē amādus. i. vt amē. Item cō-
 structione: quādo. s. nō retinet cōstructionē sui verbi: vt
 amans illius nomē est: amans illū p̄cipiū est. Scire isū
 per debes q; participiū p̄sentis tempozis vel p̄teriti per-
 fecti nominaliter positū nullam aliam p̄positionē q; in
 potest recipere per compositionē q; suum verbū: vt ipo-
 tens et indoctus. Et hoc ideo q; in. exiliter imutat: s; alie
 prepositiones violenter: et ideo participium transiens in
 vim nominis nullaz p̄positionem per se recipit ad sui cō-
 positionē p̄ter in: que est nominib; appropriata. vñ par-
 ticipiū futuri tempozis nominaliter positū eam non re-
 cipit. q; sapit naturam sui verbi causa infinitiuū: per quez
 exponitur: vt docēdus. i. dignus doceri. et ita nihil est di-
 ctū. Iste est indocendus: sicut nihil est indoceri. ergo in-
 cultus. i. nō cultus nomen est. sed incultus. i. inhabitatus
 participiū est ab incoloz incolarīs. Itē participiū in rus
 desinēs nō trāsit in nomen: vt amaturus. Item nota q;
 si desinūt supina etiā desinunt participia taz futuri tem-
 pōris in rus desinētia q; p̄teriti in tus. q; ex ipsis nascunt.
 Quod inuenies in omnib; meditatiuis et inchoatiuis: in
 quibus desinūt supina quasi duo extrema: qbus desiciē

tribus supradictorum quoque temporum deficiunt participia. Item ut tetigi a verbo deponenti nascuntur tria participia. scilicet presentis et preteriti imperfecti: ut sequens: preteriti perfecti et plusquamperfecti: ut secutus. futuri ut secuturus. Multa tamen ex his verbis deponentibus inveniuntur apud antiquissimos participia temporis preteriti tam actiuam quam passiuam significatione habentia: ut meditor meditatus. Sed sciendum quod verbis quoque plurimis que nunc in usu deponentia sunt veteres sic compositi sunt. et quasi idem modum est quasi inueniuntur participia deponentis in duobus: ut sequendus: quod vel a compositio olim venit: vel in actiuam significatione exponi debet ut dicam in loquor. Item ut vult Priscianus in ii. libro. Casus participia sex habent quod nomina: nec sunt in ipsis deficiunt aliquo casu: nec mirum: nam in eo quoque imitantur adiectiua que nullo deficiunt casu: siue mobilia sunt: siue in duas personas desinentia. Que enim deficiunt fixa sunt. ut eas ditione. Item scias quod neutropassiuam sunt quinque que trium temporum habent participia: ut gaudeo gaudens gavisus gavisurus: audeo audens ausus ausurus: solco solens solitus soliturus: fio fiens factus futurus dicitur causa: ne si facturus dicamus simile sit participio quod venit a facio verbo quod vim actiuam possidet fio ubi: unde a supino eius nascitur passiuum preteriti participium et futuri actiuum factum factu factus facturus. Sicut quoque fides habent filius et futurus participia.

De numeris.

Numerus participijs accidit uterque: singularis ut currens: pluralis ut currentes. et sic non deficiunt casibus: sic nec numeris defectiua inuenies participia.

De figuris participiorum.

Figuras habent participia quas habent vel accipiunt a verbis. Nam per se nunquam componuntur participium nisi prius etiam verbum eius componatur. ergo vel simplicia sunt: vel decomposita plerumque. id est a verbis compositis deriuata: ut efficio efficiens: intelligo intelligens. Si enim ipsa per se componantur non prius verbis compositis: transiunt in nomen vim: sicut etiam si componantur: ut nocens innocens: sapiens insipiens. simplicia enim eorum presentis et participia esse et non nomina. Decomposita vero sine dubio nomina sunt. Ideo autem addimus plerumque: quod sunt quedam que plerumque non seruant compositionis verborum copaginem. unde apparent ea quasi ex se composita: ut effringor effractus: attingor contactus et filia. De hoc supra dixi cum egi de composita figura nominis in principio.

De terminatione participiorum preteriti temporis.

De diuersis quoque personaribus que ante nos in preteriti temporis participijs inveniuntur: quamuis per singulas verbi terminationes cum de supinis tractabamus docuimus: tamen hic etiam generaliter comprehendere non incongruum videtur esse. Omnia igitur participia preteriti temporis: ut dicit Priscianus in ii. libro. vel in tus desinunt: ut amatus aditus. vel in ctus: ut senectus: sanctus. vel in ptus: ut captus sumptus. vel in stus: ut questus. vel in sus: ut risus nisus. vel in psus: ut lapsus. vel in xus: ut fluxus flexus plerumque xus et cetera.

De desinentibus in tus.

In tus desinunt omnia que preteritum in ui terminant syllabam mutatione ui in tus: ut adiui aditus: neui netus: deleui deletus: stratus: latus: lacessui lacessitus. Excipiuntur differencie causa tria a. longam in. au diphthongum peruertentia: ut laui lautus: faui fautus: caui cautus: ne si latus catus fatus dicerem alias significationes habere putarentur. Tamen scias quod lotus magis est in usu nunc quam lautus. Et sciendum quod omnia hec penultima producta habent tam in verbis quam in preteritis quam etiam in participijs: exceptis seui satus: sui situs: que in participijs penultima corripitur: ut leui vel lini litus facit etiam liui: et tunc ab eo regulariter formatur litum. Priscianus autem magis approbat leui in. io. li. quam quod lino faciat lini: videlicet dicitur causa ad nomen linius lini in uocatiuo quod a leo simplici nascitur: quod in usu

non est. Vetusissimi etiam lini dixerunt in preterito. Et infra ibidem dicit. In ui syllabam desinentia mutant eam in tus: ut creui cretum: ergo leui quoque vel lini vel liui litus. Et subdit Priscianus in. io. libro. A cuius quoque citus licet corripere et producere penultima. Ab iui quoque composita vel ab u: ut a quiui vel qui corripitur in participijs i. ante tus: ut aditus obitus preteritus nequitus. Solui etiam solutus et volui volutus abiecta id est producit u. penultima. A vero ante tus corripitur in quatuor solis participijs inueniuntur: duobus prime coniugationis que duplicant in preterito priorem syllabam: dedi datus: steti status: quod participio simile nomen est: unde participium futurum staturus. Secunde quoque coniugationis unum inueniuntur a deponenti reorum ratus. Et a tertie unum seui satus: unde insitus. In vero correptam habent ante tus omnia que preteritum in ui. diuisas terminant nisi sint ex presentibus in lo. vel in uo desinentibus: ut domui domitus: elici elicitus. Excipiuntur prime quidem coniugationis duo que per syneresim id est profertur secui sectus et fricui frictus. A neco quoque verbo necatus et nectus inueniuntur participium: sed necatus dicitur proprie ferro: nectus alia vi peremptus. In secunda quoque coniugatione excipiuntur in ui. diuisas preteriti desinentia que penultima id est in participijs non habent: hec docui doctus: tenui tentus: censui census. Tertie quoque rapui raptus: et ex eo composita corripui correptus: preripui preceptus. Similiter verba composita a canedo absque id est faciunt participia secundum primitiuam formam: canor cantus: occinor occentus: accinor accentus: quis occinui et accinui faciunt preteritum. In rui vel in xui per idem tempus exeuntia non habent id est in participijs: ut desero deserui desertus: differo differui differus: insero inserui insertus: aperio aperui apertus. Mensui quoque mensus facit: et censui census. In lui. vero desinentia ui. in tus. conuertuntur in participio. ut colo colui cultus: oculo ocului occultus: alo alui altus et etiam alitus: unde etiam volo volui vultus facit: quod nomen est participiale: quomodo colui cultus quando est quarte declinationis: que etiam o. verbi in u. conuertitur. Que vero in presenti in uo. diuisas desinunt id est extrema preteriti in tus conuersa faciunt participia. polluo luis. pollutus: suo suis sutus: eruo erui erutus: quod solum penultima. cor. tamen ab hoc compositum producit. penultima. diruo dirui dirutus. A do. quoque composita id est breue habent ante tus in participio preteriti: ut reddo redditus: credo creditus: perdo perditus: perdo perditus: venedo venditus. Deponentia in quorum mutant eam in cu: et sumentia tamen faciunt supinum: ut loquor locutus: sequor secutum.

De desinentibus in ctus.

In ctus faciunt participium preteriti passiuam verba que per idem tempus actiuorum in xi. faciunt: ut intellexi intellectus: nexi nectus: auxi auxctus: traxi tractus vixi vinctus. Mutant enim xi. in ctum. Excipiuntur flexi quod flexus facit participium: et etiam figo fixi fixus: fluxi fluxus vel fluctus: frixi frictus vel frictus: cum declinat frigo gis. Frigeo. n. facit frigui: et caret supino. Coniueo coniui et coniuxi coniuxus: pecto pectus pexui vel pexi pexus vel pectus: necto nexui vel nexi nexus: quod et faceret nectus: nisi esset dicitur habet ubi neco casus. necui nectus: plecto plectus plexi plexum antiq. nunc autem plector et amplector dicimus compositum cum suis compositis. Item in quorum deponentia mutant eam in ctum. et faciunt supinum: ut fungor functus. Panxi autem non habet supinum: et per consequens nec participium preteriti temporis passiuum. Anxi debet facere anctus: sed non est in usu. Similiter in ci vel in qui vocali longa antecedente desinentia in preterito in ctus faciunt participium: ut feci factus: ieci iactus: reliqui relictus. Sicut in gi. ut legi lectus: fregi fractus.

De desinentibus in ptus.

In ptus exeunt participia preteriti temporis passiuam cuius actiuam eiusdem temporis in pi. vel in psi. vel in mi

terminant: vt cepi captus: scalpsi scalptus: compsi cōptus: sumpsi sumptus: pmpsi pmptus: dempsi demptus: nupsi nupta. nuptus enim nāliter silef: nisi per irrifionez vel figuram dicat: quis & vetustissimi nouus nuptus ptulisse inueniant: qd nunc in vsu nō est. Emi emptus: ademi adēptus: redemi redemptus. Rapui quoq; raptus facit: & ex eo composita corripui: preripui prereptus.

De desinentibus in stus.

In stus vnum inueni deponēs: queros questus. & passiuum pascor pastus: cum alia eiusdez forme soleant s. abycere: nascor natus: irascor iratus: oblitiscor oblitus: paciscor pactus: nāsciscor nactus: pficiscor pfectus: vlciscor vlcisceris vltus: expergiscor expgisceris experrectus: defetiscor solum duplicat s. in participio: vt defessus. Dic attēde q; vro vssī facit participiū pteriti tēporis in stus: vt vstus: & torreo tostus: & baurio hausi haustus: gero gessi gestus. X. quoq; añcedēte vñū inuenio in tus: a textui textus: ita dicit Prif. Propter hoc dicit qdā q; mistus debet scribi per s. & nō per x. Alij dicūt q; scribitur p x. mixtus mixtio: & remanet t. in suo sono: q; pcedit x. & ita vult Dug. & cōmuni tenet.

De desinentibus in sus.

In sus desinent participia que ex verbis veniunt in si vel di. pteritus actiui terminatib: nisi sint a do cōposita: vel quarte iugatiōis: q; vboz q̄rte cōiugatiōis nullum participiū in sus terminat: vt lesi lesus: mersi mersus: iussi iustus: p̄adeo p̄adi p̄asus. tondeo tonditōsus: obsideo obsedi obsessus: fodio fodi fossus: tēdo tetēdi tēsus: tondo tutudi tōsus: prehēdo prehēdi prebēsus: scindo scidi scissus: findo fidi fixus. Excipiunt vssī vstus: torzi torzus & torz. Antiqui dicebāt a torreo quoq; tostus: ergo etiā gessi gestū facit: ita dicit Prif. in. ii. lib. Et in. io. dicit. Dia vba que faciūt pteritum in di. faciūt supinum in sum: vt p̄adeo p̄adi p̄asum. Excepto dedi quod est prime iugatiōis: qd nunq; facit supinum in sum: & ex eo cōpositis que in tertiā trāseunt iugationez: & a penul. simplicis supini in i. ouertunt: vt do dedi datum: reddidi redditū. Et addit Prif. in libro. ii. Silr faciunt participia in sus verba que in li. vel ri. vlti. termināt pteritū actiuo riu: vt vello velli vel vullsi vullsus: fefelli falsus: pepuli pulsus: pculi pculsus: suffero sustuli anormalū est: & sublatus facit. Decurri decursus: verri versus. verti versus. Excipitur pepererit partus dñe cā. Peperci eniz partus facit: q̄rte iugatiōis in si. vel ri. pteritū terminat in tus. nō antecede ēte i. faciunt participia: vt fartio fartis fartus: fartio fartis fartus: & fultio fulsi fultus: baurio hausi haustus: reperio repperi repertus. comperio comperi compertus.

De desinentibus in psus.

In psus vnus inuenio a deponētī: vt labor lapsus: ita dicit Prif. Magister Bene. dicit q; ēt cambio facit campsi campsum. & inde campsus. psa. psus. & campsoz campsoz. & huic p̄sentio.

De desinentibus in rus.

In rus tria inuenio passiuā. s. nexus a nexui: pexus a pexui. flexus a flexi. Silr faciūt participia amplector amplexus: complector complexus. & conuideo conuiui vel conixi conixuz: inde conixus. Supradictas formas seruant in participio pteriti t̄pis cōia & deponētia que facile ex fili terminatione passiuoz dinosci p̄nt quō faciāt per singulas iugatiōes participia pteriti temporis. Neutra pauca hñt pteriti t̄pis participiū: & raro: vt cenō cenatus: p̄adeo p̄asus: iuro iurat: careo cassus: qd & nomē est. passus a pateo. titubo titubatus: placeo placitus: quiesco quietus: suesco etiam silr facit suetus. A neutropassiuis quinq; sunt participia: gaudeo gaudisus: audeo ausus: soleo solit: fio factus: fido fusus: vetustissimi tñ ex

alys plurimis neutris inueniunt ptulisse participia pteriti que modo in vsu non sunt: pleraq; tñ neutroz secūde iugationis in ui. diuisas desinētia in pterito deficiunt in supinis: vt horui rubui tepui ferbui senui frigui egui rigui durui stupui & similia. Dec de participio dicta sunt. De dñia participij & nois v̄balis habes in lector ris: & in spirator: & etiam in scribo vide. Item participia nō cōponunt nisi per ntñ: vt dicam in edifico. De p̄noie sufficiat qd dictum est cum tractauimus de noie.

Nunc de prepositione.

Prepositio nō aspirat. Nā vt dicit Prif. in. i. 4. li. nulla p̄positio habet aspirationē sicut nec iunctio. vñ patet q; abūdo compositus ex ab & vnda nō aspirat. Nota sicut dicit Dug. tractans de ergo: q; en tātum valet apud grecos q̄tum in apud latinos. vñ hō noia greca siue notha que p̄dictam cōpositionem hñt in sui cōpositiōe p̄nt scribi & scribunt idifferēter modo per en: modo per in: vt encaustum & incaustum: & enthyma & intthyma: emplastrum & implastrum: energumini inergumini: energia & inergia: & sic de cōsimilibus. Nota etiā q; si due p̄positiōes ponant in cōstructione respectu vnius casualis: vltima tenet cōcordare cum casuali: & prima seruit locutiōi & nō casui: vt venio de vltra mōtes: & de post fetates accepit eum. Si aut ponant tres: vltima cōcordat cum casuali: & alie respiciunt p̄ponēs & casuale loco casualis: vt venio de p̄ ante scolas. verūtñ sup̄ seruit vtriq; casui: sed cū accusatiuo ponit qñ signat motum ad locū: vt venio de sup̄ pontē: & nō de sup̄ pōte nisi p̄ figurā. Nota etiā q; sic dicit Papi. oēs p̄ponēs hñc hñt nām q; aut augēt vt p̄diues: aut minuūt vt sublustris subtristis: aut i d̄riū vertūt: vt d̄struo: aut nihil signat: vt emori: qd aliqñ tantū valet q̄tus mori: aut aliqd ibi in significatione dēterminant: vt p̄monco. Dic posset queri an sit dicendum. Petrus potestas bononie vel de bononia: archieps ianue vel ianuesis: & ita de cōsimilibus. Sed hoc dēterminatum est supra in capitulo de possessiue noie. De accentu aut p̄positiōnū supra dēterminatū est in secunda parte vbi egi. de accētū p̄positiōnū. De p̄positiōnum cōpositione cuz qbus partibus cōponant: & quādo componant dictū est supra in ca. de p̄posita figura nois. Item multavtilia dixi supra in p̄ma pte de p̄positiōib: in ca. de syllaba.

De aduerbijs.

Aduerbium est pars orationis indeclinabilis: cuius significatio verbis addit. Hoc enim pficit verbis additū aduerbium qd adiectiua noia appellatiuis noibus adiuncta: vt prudēs hō prudēter agit: felix vir feliciter viuit: sic dicit Prif. in. i. 5. li. de aduerbijs. Nota vt dicit Prif. in. i. 5. lib. q; propria nomina ciuitatū siue p̄me vel secunde declinationis sint ḡtō qdē casu pro aduerbio in loco accipiunt: vt rome sum: tarētī sum. Actō vō ad locū cuiuscūq; sint declinationis vt rome: mā eo: vel tarentū eo: vel carthaginē: vel athenas. Ablō vō de loco vel p̄ locū: vt roma exeo: tarētō trāseo. Si tertie declinatiōis sint abltō tā in loco q; de loco vel p̄ locū: vt carthagine sum: carthagine venio: carthagine trāseo. Idē etiā semp in pluralib: inueniunt: vt athenis sum: athenis venio: athenis trāseo: Inueniunt tñ & cū p̄ponib: nomina ciuitatū sepe plata & maxime apud historicos. Vñ Salusti in catilinario. Nam cū brutis ab roma abierat. Inueniunt tñ & quedā appellatiua supradictā regulā seruantiā tria. vt militie militiā militia: domi domū domo: humi humū humo: & etiā adde ruris rus rure. Predicta autē s̄m qd nō simplr dicuntur aduerbia. & ideo p̄nt eis iūgi relatiua & adiectiua: vt studui bononie q̄ est pulchra ciuitas. Et scias q; domus secūde declinationis est & q̄rte & s̄m declinationē secūda ponit ad modū proprioz nois

minū: nō fm qrtā: qz ppiū nomē in quarta declinatione vsualiter nō repit. 7 ideo bene dī. Sui domi: sed male dī. Sui domus. Item vt dcm est maxime apud historicos i uenit. Vado bononiā vel ad bononiā: vado domum vel ad domū: 7 sic de vsilibus. 7 sepe talis latinitas inuenit. nec mix: qz ppositio cū casuali egpollet aduerbio. Scias etiā qz vt dicit Pril. in e. pdu. aduerbia pmitiua nō inueniunt: s; deriuatiua a noibus scde declinatiōis: quoz datiu in o. lōgā desinēs in e. lōgā ouertit: 7 facit aduerbiū: vt huic clare: optime optime: pulchro pulchre: affabro affabre. Licero inuectiuaz. 6. Deū nullū qui ei paulo affabre fact. huic sano sane: fero fere. Excipiunt bene 7 male a bono 7 malo in e. correpta desinētia. Multa autē ex supradictis noib; ipsa terminatione datini pro aduerbijs accipiunt: vt falso vsulto postremo sedulo auspicato augurato manifesto priuato pcaro merito. Et sepe corripit o. terminalē: qm in aduerbia trāseūt: vt cito sero modo necessario: dī 7 necesse: sed necesse eget vbo substantiuo. Inuenit tñ 7 necessariū. Sūt tñ quedā ex eadē declinatiōe quoz neutra pro aduerbijs accipiunt. vt multum nimium verū 7 vero primū 7 pmo. Et pme: qd ondit Terētius qui cōpositū ab eo in andria ptulit. Naz id arbitroz apprime in hac vita esse vtile. Numium quoq; pro nimis frequēter inuenimus: 7 parū pro paruū. Excipiunt qdam que nō solū in e. s; etiam in er desinūt. vt a duro dure vel duriter: a largo large vl largiter: ab humano humane humaniter: a firmo firme firmiter. Inueniunt etiā alia qb; tñ nō est vtēdū insaniter pro isane. seueriter quoq; pro se uere blāditer benigniter amiciter auariter mūditer mestiter equiter asperiter festiueriter ampliter ignaui ter pbit ter pteruiter inimiciter iracūditer superbit ter temeriter clariter toziter puriter verecūditer miseriter psperiter. Dicit etiā abūde ab abūdo: 7 abūdāter ab abūdās. Sciē dum tñ qz qdā aduerbia nō plane seruāt significationez que in noibus est a qb; deriuant: vt ferus fere: sanus sane sensus sensim. Ideo aut diximus nō plane: qz pōt eē aliq; rō: vt fere dnr que oī corpe ferunt: cum qtuor qppe pedibus nitant: fere ergo p iuxta: qz celeribus oia iuxta sunt. Sanus p validus accipit: ergo 7 sane 7 valide. Id quoq; notādū qz a valido valde pro valide pferē p syncopā: sensim pro paulatiz: qz ea maxime faciūt sensum q morant. Arto vō vbo vel ritu dī rite pro recte: qz nihil tradit ritis nisi qd rectū dī. A qnte quoq; declinatiōis noib; cōposita e. pducūt: vt pridie hodie postredie. Meridie quoq; pro aduerbio accipit cum sit nomen.

De desinentibus in im.

In im denotiatiua inueniunt: 7 vbalia sine picipia lia: vt a parte partim: a viro viritiz: a vice vicissim: ab hostio hostiatim: a statu statim: a raptu raptiz: a saltu salti: a cursu cursiz: a sensu sensiz: a singulis singulatum vel singulatim. De aduerbijs desinētib; in ter.

In ter quedā aduerbia desinunt: de qbus sic dicit Pril. In r. primitiua cur 7 per qn pro valde accipit. Deriuatiua vō a noib; vel participijs tertie declinatiōis inueniunt in ter exeuntia. Sed si in ens desinat ntūs is gtūs in er ouertūt: vt sapiēs sapiētis sapiēter: prudēs prudētis prudēter. Alia vō assumūt ter datiuo penl. cor. vt fortis fortiter: audax cis audaciter: s; p syncopam vsu frequētiori est audacter. Excipit facilis qd pro facilliter facile aduerby loco habuit in vsu. Uirg. in. io. Oz facile accipiter saxo sacer ales ab alto. Difficilis autē difficulter facit pro difficuliter: 7 ab omni oino. Preterea a trib; 7 a qtuor nascunt aduerbia ter 7 qter. Obiter eniz cōpositū est ab ob 7 iter. silr paulisp parūper cōposita sunt. Uetustissimi tñ qdā supradictā regulā ptulerūt. sed si qdē sunt noia neutra pro aduerbijs posita: vt sublime volāa

assumant: aliter vō reyciant: vt Pomponius de phia. Et ista hec memorie meminit pro memoriter. Hoc etiaz aduerbiū aliter ab eo qd est hic alis h; alis huic ali p alius: ali; alu fm supradictā analogiā pferē. **Questio.**

Queri pōt de hoc aduerbio nō. qre nō cōponit nisi cū trib; vbis nequeo nolo nescio. Itē qm veniat p cōpōnez cū noib; 7 qm p ifinitationē. s; de hoc de terminatū est supra vbi egi de figura composita nois. De accētū aduerbijs dixi supra in scda parte vbi egi de accētū aduerbijs: 7 et vbi egi de ipedimētis accētus: 7 de ipedimētis dīe. **De interiectione.**

Interiectionem greci iter aduerbia ponūt. Sed romanoz scriptozes hāc sepatiz ab aduerbijs accipiūt. Et scias q nulla iterieccio est cōposita. vñ proch dolor sunt due partes vt ostendit supra in ca. de cōposita figura nois. Amodo spāliter de diasynastica siue pstructione 7 de suis speciebus 7 ptibus: necnō de regimine subiugamus.

De constructione 7 suis speciebus.

Dnstructio perfecta

quam greci syntbesim vocāt: valet ad oium auctoz expositionē. Et ideo nūc de pstructione pncipaliter 7 suis spēbus 7 partib; dicemus. Deinde de regimie subiugamus. Scias ergo q pstructionum alia ē pfecta sicut illa que pfectus sensus gnāt in aio auditoris: vt petrus currit. Alia impfecta sicut illa q impfectum sensum generat: vt homo albus 7c.

Constructionis qtuor sunt species. s. intrāsiua: transituiua: reciproca: retransiua. Intrāsiua pstructionis est illa in q ostēdit fieri trāsitiō actus vel passiōis de vna psona in aliam: vt fortes currit. Trāsitiua est illa in q ostēdit fieri trāsitiō actus vel passiōis de vna psona in aliā. Actus: vt diligo te. Passiōis: vt diligo a te. Reciproca est illa in q ostēdit fieri reflexio act; vel passiōis de vna psona in seipsa; vel de plibus in seipsas qnq; singulariter qnq; plaliter. Singulariter: vt diligo me 7 diligo a me. Pluralr: vt diligimus nos: 7 diligimur a nobis. Et dī a reci qd est itez: 7 pco qd est re: idē reciproca. i. reiteratiua. Retransiua est illa in q ostēdit fieri trāsitiō act; vel passiōis de vna psona in aliā determinate. i. cū cā finali: vt rogo te vt bñ facias mihi: vel rogo te vt doceas filiū meū. vñ pz qz hec pstructionis. Diligo te diligētē me: nō est retransiua: imo est trāsitiua. Dis. n. pstructionis retransiua idiget vbo subiunctiuu modi cū adiectiua iunctiōe vel dictiōe hñte viz cōiunctiōis adiunctiue: vt rogo te vt diligas me. Et scias q tres spēs pstructionis oueniūt seu rñdet trib; motib; i nā. Est. n. mot; rect; 7 isti ouenit pstructionis trāsitiua. Itē est mot; circularis: 7 huic ouenit reciproca pstructionis. Et ē mot; pposit;: 7 huic motui rñdet vl ouenit pstructionis retransiua. Intrāsiua vō pstructionis nō ouenit motui: s; geti.

Sed potest qri an hec cōstructionis. Nec capa est petri: sit intrāsiua. Dico q simplr ē intrāsiua: qz nō ondit fieri trāsitiō ibi act; vel passiōis de vna psona in aliā: est tñ ibi trāsitiō psonaz: qz obliqu; trāsitiue pstruit cū vbo: s; trāsitiō psonaz nō reddit simpliciter pstructionē trāsitiuā. Itē cū dico. Volo legere: si iste ifinitiuus legere teneē noialr: talis pstructionis iudicat trāsitiua: 7 determinat transitū h; vbi volo. si aut teneat vballr est intrāsiua: 7 fm hoc cōstruit cū hoc vbo volo i trāsitiue. Itē ouenit queri an hec pstructionis sit trāsitiua. Petrus legit virgiliū: cū petrus pstruat intrāsiuē cū hoc vbo legit. Ad hoc dico q pstructionis magis debz iudicari rōne finis q; rōne pncipij: qz finis dignior est pncipio. 7

fm hoc bec constructio est transitiva. Petrus legit virgiliuz: no itransitiva: lz constructio vbi potetio: sit ad ntm qz ad obliquu. Et scias q constructio itransitive est ptinere ad eade psona vel tanq ad eade psona. Constructio vo transitiva est ptinere ad diuersas psonas: vl tanq ad diuersas. Itē scias q in oi reciproca constructioe vbu cu sequeti obliquo constructioe itransitive: vt ego diligo me. sed qz vbum onidit ptinere ad eade psona secū est reciproca: et est ibi transitio act vel passiois: lz no est ibi transitio psonaz: et ita reciproca constructio tenet mediū iter transitiva et intrasitiva. vñ ois constructio reciproca pot dici transitiva act: lz ibi sit intrasitio psonaz: sed largo mō. Itē cu tm sit vnu pnomē reciprocum. s. sui osuevit qri an ista constructio. Ego diligo me: sit iudicanda reciproca. Ad hoc dico q quis sit vnu pnomē reciprocu tm. scz. sui sibi se a se: tm iste debet dici reciprocē constructio nes. s. diligo me: diligit te: no vtute pnois vel vbi reciproci ibi positi: lz ex iunctura pnois vel vbi sit: nā vbu et pno: mē ptinet ad eade personā. Uolo ē h te scire q oro constructio locutio differūt: cu vnu no recipiat spēs alterius. Nā locutio diuidit i tres spēs: qz locutionuz alia de pnti: vt lego virgiliū: alia de pterito: vt legi. alia de futuro: vt legā. Itē locutionū alia affirmatiua alia negatiua. Constructio vo diuidit in quatuor spēs vt dixi. s. in itransitivā transitivā reciprocā et retrasitivā. Oro aut diuidit in quinq spēs: vt dicā in quāta pte in oro. Postqz de constructioe et suis spēs vidiūmus: et de eius partibz videamus.

De supposito et appposito.

Scias ergo qz ptes constructiois sūt due. s. suppositū et appositū. Suppositū est illud de quo loquimur: et dicitur in dialectica subiectū. Appositū est illud quod de altero dicitur: et appellatur in dialectica predicatum. Et scias qz quod precedit vbum principale vel intelligit precedere est suppositū. Verbum vo principale cum toto illo quod sequitur est appositū: excepto si sit es est in pnti tpe iudicatiui modi: quod sicut quosdam quia ponit iter adiectiuū et substantiuū: vt petrus est albus: est mera copula et ad neutram partem tendit. Dic et nota qz si vnu vbum ponit in oratione: illud est principale. Si duo vel plura copulata per copulatiua coniunctionem vel disiunctiuā: illa vba sunt equaliter principalia: vt petrus legit et disputat: iohannes legit et scribit. Verbum vo relatiui non potest esse principale: et ponit hoc relatiuū quod in eadem parte orationis cum antecedente cum eo quod in constructioe ponit respectu illi: vt petrus qui est studens bononie disputat: hic disputat solum est appositum. Docet fallit quia quod exponit per coniunctionem adiectiuā et relatiuū pronome: vt iste est dignus qui regat imperium. i. iste est dignus vt ipse regat imperium. vel vbi sit suppletio vbi: vt vos non estis qui loquimini. i. loquentes. Scias et quod cum dicitur. Si homo currit homo mouet. homo currit est antecedens: homo mouet est consequens. Nā antecedens est pars illa quod postponit siue imediate sequitur hanc coniunctionem si. Consequens autem est illa pars quod postponit siue mediate sequitur hanc coniunctionem si. sed hoc magis ad dialecticum spectat.

De supposito vbi personalis nunc videamus.

Scias ergo quod nomen substantiuū aliqui supponit per se: vt homo currit. vel cum sua determinatione: vt homo albus currit. Si supponit nomen adiectiuum substantiue positū: vt albus currit. i. alba res. Itē pronomen. vt ego curro: tu curris: ille currit. Itē participiū: vt legens perficio. Itē vbum infiniti modi positū noialr aliqui per se: vt legere est bonū. aliqui cum adiuncto: vt amare deū est bonū: et me ire ad ecclesiam est verum: quia hoc totū me ire ad ecclesiam supponit huic vbo est loco vniuersali. Si supponit subiunctiuum vbum vel iudicatiuū propositio noie vel aduerbio infiniti: vt qui currit scitur a me: vbi sit sortes ignorat a me. Si vero supra per iudicatiuū vbum vel subiunctiuū supponit propositio hanc coniunctionem quod: vt quod tu legis est verum: vel quod tu legis placet

mihi. Itē supponit aduerbiū positū noialr: vt diu est quod ego veni. i. diuturnū tempus. Et scias quod suppositū vbi personalis dicitur concordare cum eo in tribus. s. in persona: in numero: et habitudine nti. Ex quo patet quod male dicitur Petri currit: quia lz petri concordet cum vbo in persona et numero: tm discordat secū in habitudine nti cum sit casus genitiui. Nota etiā quod in vbiis tertie persone intelligit nti tribus modis. quibus vi certe significatiois: vt i vbiis excepte actiois. quibus vi relatiois: vt qui legit disputat: quibus vi precedentis orationis: vt sortes legit et disputat. In vbiis autem pme et scde persone intelligit nti certus et determinatus. vñ non egret pronome ibi posito ad suppositionem nisi cā discretiois vel significatiois: vt ego super lux mundi. et tu puer ppheta altissimi vocaberis. Uide in narratio. Sed vba tertie persone bene indiget: vt sortes currit: nisi in predictis casibus. vba tertiae tertie persone si ponant absque nō reddunt locutionem incongruā sed imperfectā. Uolo et te scire quod nti tertie persone potest iungi cum vbo pme vel scde persone ex parte suppositi in quatuor locis absque pronome ibi posito: sic dicā in quarta parte tractatu de allotheba: in ca. de euocatioe. Itē aiaduerte quod noia quod geminant: vt quisque: et quod recipiunt cumque: vt quicumque: hnt vim duorum casuum: et ponenda sunt in eodem casu in quo ponit relatiuū facta explicatioe: sic dicā in quinta parte in quisque.

De supposito verbi impersonalis amodo videamus.

Scias ergo quod verbis impersonalibus fit suppositio per obliquū casum. Impersonalium autem verborum alia sunt actiue vocis: alia passiue: vt placet et currit. Inter que dicitur sunt hec. quia impersonalia actiue vocis pnt constructi cum infinitiuis verborum: vt placet mihi legere. sed impersonalia passiue vocis non. vñ male dicitur. A me desiderat legere. Item impersonalia passiue vocis sunt absolute et intransitiva. sed impersonalia actiue vocis pnt esse transitiva: vt penitet me peccati. Item impersonalia actiue vocis regunt ante se eosdem casus quos regunt sua personalia post: vt mihi placet. s. impersonalia passiue vocis non regunt eosdem casus quos sua vba personalia. vñ male dicitur. A me legit virgiliū: licet bene dicat. Ego lego virgiliū: quia a me legit equipollet huic. Ego lego. Sed iste non equipollet Ego lego virgiliū. et a me legit virgiliū. si addat actus. Nota quod cum dicitur. A me currit: potest duobus modis suppositi assignari. Est. n. suppositū rei exercētis: et rei exercite. Suppositū rei exercite est res vbi. i. casus qui intelligit per verbum: et sicut hoc vbum illud constructi cum ablatio transitiva. Et dicitur sic exponi. A me currit. i. cursus agit a me. Suppositū vo rei exercētis est res ablati: et sicut hoc ablatiis supponit: et constructi cum vbo itransitive. Et dicitur sic exponi. A me currit. i. ego curro. A quo autem vbiis descendat vba impersonalia: et de eorum constructioe dixi supra vbi egi de vbiis impersonalibus. Verba autem impersonalia quod constructi cum genitiuis sūt duo. s. interest et refert: sic dicā in quinta parte in interest. Hoc est vbum impersonale venit quibus regit genitiuū: vt dicā in venio venis. Verba autem impersonalia quod constructi cum datiuis sūt ista. placet. libet. liquet. licet. vacat euenit contingit accidit expedit: vt mihi placet: iste datiuus mihi supponit illi vbo placet: et constructi secū itransitive. Eodem modo hnt dicitur. Mihi placet me legere: et placet me legere. Verba impersonalia quod constructi cum actis quia iungunt cum infinitiuis verborum: vt quāda volūt sunt ista: decet delectat iuuat opz. Sed quia iungunt absque infinitiuis personalia sunt: vt hoc decet me. Verba impersonalia quod constructi cum accusatiuis et genitiuis sūt ista quibus penitet tedet miseret piget ac pudet: s. quia ponunt cum infinitiuis regunt tm actiui vt penitet me peccare. et non adiungunt cum infinitiuis nisi impersonalr: quia ille infinitiuus ponit loco genitiui vt dicaz in quarta parte in misereor. Scias et quod sūt quāda vba impersonalia non simpliciter sed ex adiuncto quod sequuntur constructioes illoz verborum impersonalium quibus adiungunt. s. incipit debet solet desinit potest: vt socratis incipit interesse legere: socrati incipit placere legere: socras

tem incipit decere legere: socrate incipit penitere peccare: a socrate incipit legi. Nota quod hoc verbum est potest esse impersonale in quatuor locis: sicut dixi supra ubi egi de gerundis.

De regimine.

De regimine amodo videam. Scias quod regere est conferre dictioni ut ponatur in tali vel in certo casu. Et scias quod omnes partes orationis reguntur per propria nomina: et per coniunctiones et interiectiones. ut quidam dicunt. Nos vero dicimus quod omnes partes orationis reguntur per coniunctiones et interiectiones. et per quidam aduerbia. vnde concedimus quod propria nomina reguntur. vnde bene dicitur. Homo est humanitate. et socrates socrate: quia propria nomina data sunt a propria qualitate: et propria nomina reguntur. Vnde dicitur. Priscianus. Ego meorum solus suus meus. id est ego solus de numero meorum suus liber. Sic bene dicitur. Iste equus est meus emptio: et ille est tuus donatio. Aduerbiorum quidam reguntur et quidam non reguntur. Illa reguntur que ponuntur recipere duo extrema. id est verbum ante et casus post: ut vado ultra rhenum. vnde dicitur propones a Donato: a Prisciano aduerbia: quia ponuntur absque casu: ut vado ultra. Sic aduerbia comparatiua reguntur: ut loquor melius platone. et suplatiua: ut diligo te maxime istorum. Et etiam quidam aduerbia reguntur ex natura partis: ut vbiq; terrarum. Coniunctiones vero non reguntur. nec regere possunt: quia non habent certum finem. De interiectionibus dicunt quidam quod reguntur ex vi sue significationis: ut o ineffabilem virum. Alii vero dicunt quod omnes casus iunctus in interiectione non regitur: et hoc puto verum. Item scias quod nulla dictione regitur ante et post nisi verbum et gerundium. Uolo etiam te scire quod omnia casualia que copulantur reguntur ex eadem natura aut diuersa: ut diligo socrate et plonem. Si enim iungantur immediate: aut pertinent ad idem aut ad diuersa. si pertinent ad idem reguntur ex eadem natura: ut homo albus. si pertinent ad diuersa reguntur ex diuersis naturis: ut suus maior platone vno cubitu. Platone igitur ex natura comparationis: vno cubitu ex vi determinationis excessus. Nota hic quod regula tradita est a Prisciano. Quicumque casum regit nomen regit quilibet eius obliquus: quod in multis videtur fallere: quia bene dicitur. Hoc est multum vini. scilicet male dicitur. Loquor de multo vini. sic bene dicitur. Aliquid panis est hoc. scilicet male dicitur. Loquor de aliquo panis. Sed hoc quodam solutionem ponatur in plus. Non quod quicumque casum regit indicatiuum eundem regit et quilibet eius modus: gerundium supinum et participium: quod ab eodem descendit. Sed consuevit queri an nomen possit regi a gerundio supino et participio: Et videtur quod sic: quia sic bene dicitur. Ego sum miles: ita bene dicitur. Ego volo esse miles: venio causa fieri miles: sum futurus miles: vado factum miles. Sed hoc quodam solutionem ponatur in quanta parte in futurus. Nota cum dico. Dabeo pudorem comedendi solus: iste nomen solus euocat ab hoc verbo habeo mediante hoc gerundio comedendi: et conuenit cum hoc verbo habeo per regimine: cum gerundio vero per determinationem. Sic si dico. Dabeo voluntate eundi solus: et ita de consilium dicas. Scias etiam quod est regimine actiuum et passiuum. Regimine actiuum est habitudo dictionis regentis. et de hoc regimine dicit Priscianus. Quicumque casus regit nomen: eundem et quilibet eius obliquum. Regimine passiuum est habitudo dictionis que regitur. et de hoc regimine dicit Priscianus. Nominatiuus qui verbo adiungitur immobilis casus ipse manet. hec enim natura per quam nomen regitur a verbo non mouetur. id est non transit in obliquos suos: siue non accommodatur obliquis suis: quia videlicet nomen regitur intransitiue: obliquum autem transitiuue. De hoc regimine singulorum casuum amodo spales regulas per ordinem subiungamus. et primo de nominatiuo.

De nominatiuo.

Nota quod tres sunt nominatiui. scilicet nominatiuus supponens: nominatiuus apponens: et nomen exponens. Nominatiuus supponens est qui supponit verbo: ut petrus currit. Apponens est qui ponitur post verbum substantiuum: ut petrus est albus. Nominatiuus exponens est nominatiuus exponens verbum: ut curritur. id est cursus agit: iste nominatiuus cursus exponit hoc verbum currit. Et scias quod nomen qui supponit verbo tenetur concordare cum eo in duo

bus accitibus. scilicet in numero et persona. Hoc autem impediri potest quatuor modis. quibus per euocationem: ut ego petrus curro: quibus per collectionem: ut petrus currit. quibus per appositionem: ut ciuitas vercelle est pulchra. quibus per conceptionem: ut ego et petrus legimus. Nominatiuus autem apponens. id est qui ponitur post verbum substantiuum non tenetur concordare cum verbo in numero nec in persona. vnde bene dicitur. Sum homo: sum homines. Verumtamen aliqui concordat cum sequenti: et non cum precedenti per plenissimam vel anastrophem eo quod intelligitur ante: ut Rixte amantiū re integratio est amoris: sicut dicam cuius determinabo de aliotheca: in capitulo de plenissimam. Item scias quod est copula verbalis implicita et explicita. Explicita est in verbo suo: et ideo potest recipere libere quicumque nomen. scilicet nomen. ut sum homo. pro nomina: ut sum iste. participium: ut suus legens. In ceteris autem verbis est copula implicita. id est coartata sub aliqua speciali significatione: vnde non possunt recipere qualemcumque nominatiuum nisi qui conueniat significationi eorum. vnde verba vocatiua habent copulam coartatam sub nominatione: ergo non recipiunt nomen: nisi quod determinet ipsam: ut vocor paulus: dico martinus. Similiter verba que pertinent ad incessum requirunt nominatiuum qui determinet ipsum incessum: ut incedo supinus: et incedo tardus. Et etiam verba que pertinent ad electionem requirunt nominatiuum qui determinet illam electionem: ut eligor episcopus: eligor potestas. Eodem modo verba que pertinent ad sessionem requirunt nominatiuum determinantem sessionem: ut sedeo iudex et sedeo arbiter. Similiter verba que pertinent ad apparentiam requirunt nominatiuum determinantem apparentiam: ut video bonus: appareo sapiens. Et plus dico quod omnia verba personalia possunt recipere nominatiuum participium a parte post: sicut recipere verbum mediante coniunctione: ut lego virgiliū scribens. id est lego virgiliū et scribo. Dic etiam nota quod verbum substantiuum non potest recipere pronomen ex parte appositionis nisi tertie persone sicut voluit quidam. Et etiam Priscianus videtur hoc sentire dicens. Nemo dicit. Ego sum ego vel tu: referens ad pronomen verbum ex parte post: quia pronomen significat substantiam: et verbum substantiam: et sic est geminata ibi substantia. et geminata substantia nihil perfectum significat. ergo pronomen non determinat verbum substantiuum: ergo nihil est dictum. Ego sum ego: vel ego sum tu. Alii dicunt cum quibus ego quod verbum substantiuum bene potest recipere primam et secundam et tertiam personam. vnde bene dicitur. Ego suus ego: ego sum tu: sicut bene dicitur. Sortes est sortes: et hoc est hoc. Sed distinguunt ita: quia illud pronomen potest venire ratione substantie: et secundum hoc est ibi substantia geminata. vnde nihil est ibi perfectum: et sic intellexit Priscianus. Vel potest venire ratione qualitatis ad quam pertinet ex vi demonstrationis. et sic hoc recte dicitur. Hoc autem opinio potest confirmari per Priscianum dicentem quod differentia est inter verbum substantiuum et vocatiuum: quia verbum substantiuum recipit nominatiuum pronominis ex parte post: verbum vero vocatiuum non. vnde bene dicitur. Hoc est hoc: iste est iste. Ergo eadem congruitas que est in tertia persona videtur quod sit in prima et secunda. Item Priscianus dat auctoritatem. Si tu esses hic: in qua demonstratione intelligitur ego et birria sic dicitur est ego qui mecum loquor. Item dicimus quod verbum non tenetur concordare cum sequenti nominatiuo ut dixi. et euocatio non ita est violenta ex parte post sicut ex parte ante. vnde concedimus. Ego suus ille qui curro: et ego sum ille qui currit. Uolo etiam te scire quod verbum substantiuum habet aliam naturam ex parte post quam alia verba ut multi dicunt: quia cetera verba non possunt recipere nominatiuum ex parte ante: scilicet tertie persone absque pronomine ibi posito. Nominatiuum dico nominis substantiuum: sed verbum substantiuum bene potest: quia non indiget pronome. et hoc videtur velle Priscianus. qui dicit quod in

ceterum
vnde
dicitur
se quod
minime
le nomen
ne et
me nomen
cata
ab
ntium
verbum
ui re
trus
tium
ras o
Ira
Ira
mo
noia
mito

B
part
solus
posit
in cr
ab a
scied
sessio
accid
quod o
rege
onis
uus
us ci
ver
forti
vt a
tatu
nie:
que
nis.
ter f
tia i
reg
cto
casu
tice
spir
ye
ista
reti
b'v
flor
cro
gtu
cipi
gri
suz
ad
siti
alte
ce
nu